

ПРИЗИВЪТ

Р и к Дж о й н ъ р

Съдържание

ВЪВЕДЕНИЕ	2
Глава I – Славата	8
Глава II – Двамата свидетели	10
Глава III – Пътят на живота	17
Глава IV – Истина и живот	21
Глава V – Вратата	25
Глава VI – Затворът	26
Глава VII – Младия апостол	30
Глава VIII – Светлината	33
Глава IX – Свобода	35
Глава X – Армията	40
Глава XI – Градът	45
Глава XII – Думи на живот	49
Глава XIII – Манната	54
Глава XIV – Призивът	58
Глава XV – Поклонение в Духа	59
Глава XVI – Грехът	61

ВЪВЕДЕНИЕ

Това е втората книга от поредицата *"Последната битка"*. Въпреки че *"Призивът"* започва там, откъдето първата книга свършва, възможно е да я прочетеш и разбереш посланието ѝ без да си запознат с първата. Но ако все още не си прочел *"Последната битка"*, някои от нещата могат да ти се струват несвързани. Тъй като това е продължаваща духовна сага, основите, положени в първата книга, са доизградени във втората.

Както обясних във въведението към *"Последната битка"*, тези книги са резултат от множество "пророчески преживявания". Много пъти съм бил съветван, че те биха могли да бъдат приети от повече хора, ако ги бях написал като художествени алегии. Това може и да е вярно, но не съм имал за цел тези книги да се четат от много хора. Просто исках да остана верен на посланията, като ги предам колкото се може най-точно. Да казвам, че книгата е мое творение, ще бъде нечестно и оскърбително за Духа на Истината.

Въпреки това, тъй като *"Последната битка"* широко се приема от пъстрия спектър на християнските деноминации и движения и намира забележително одобрение от консервативните евангелски християни, аз искам да обясня в по-голяма дълбочина какво имам предвид с израза "пророчески преживявания", как съм получил всяко едно от тях и малко да разсъждавам за библейската им основа в наши времена.

Библейските пророчески преживявания са много различни по естество, както бяха и получените от мен в тази поредица. Някои идваха на сън, други - във видения, а имаше и такива, които Библията нарича "изстъпления". Сънища, видения и изстъпления, всички те имат библейски съответствия и са установени начини, чрез

които Бог говори на Своите хора.

Числото от християни, които имат такива преживявания днес, така силно нараства, че според някои това е изпълнението на пророчеството на Йоил, цитирано от Петър в деня на Петдесетница:

"И в последните дни, казва Господ, ще излея от Духа Си на всяка твар, и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, младежите ви ще виждат видения, и старците ви ще сънуват сънища; още и на слугите Си и на слугините Си ще изливам от Духа Си. В ония дни ще пророкуват" (Деяния 2:17-18).

Според това Писание пророческите откровения чрез видения, сънища и пророкувания ще нарастват в последните дни. Поради това драматично увеличение на откровенията, дадени на християните в днешни дни, разбираемо е защо това се смята за знак, че сме наистина в "последно време".

Различаване на истинското от лъжливото

Исус също предупреди, че в последните дни ще има много **"лъжепророци"** (Матей 24:24). Това трябва да се очаква, защото и Бог учеше, че когато Той сее жито, врагът идва и посява плевели в същата нива (Матей 13:24-30). Плевелите изглеждат като житото и дори на вкус може да са също така приятни, но те са отровни. Сатана веднага ще се опита да имитира всичко, което Бог прави, създавайки объркване и ако е възможно, ще се опита да измами дори и избраните. Той не би могъл да извърши това обаче, ако не му е позволено от Бога. Очевидно Бог иска да се научим да правим разлика между истинското и лъжливото и да оставим истинското да бъде изпитано от лъжливото, за да бъде пречистено.

Лъжепророците също се увеличават и това не трябва да ни шокира, а да ни насърчи да търсим истинското с по-голяма решителност. Ако не искаме да бъдем лъгани от лъжливото, отговорът е не да отхвърлим цялото пророчество, а по-скоро да узнаем кое е истинското в него.

Тези, които не могат в идващото време да различат истинското пророчество, ще бъдат подчинени на лъжливото. Ако Бог засява нещо, то е, защото се нуждаем от него. Ако не засеем нивата, единствената жътва, която ще получим, ще са плевелите. Тези, които не приемат днешните Божии дела, ще свършат, жънейки диворастващи плодове.

От началото Бог позволи на човечеството да избира между истинското и лъжливото, между злото и доброто. Ето защо Той постави Дървото за познаване на доброто и злото в Градината заедно с Дървото на Живота. Той не сложи Дървото за познание там, за да се спънем и паднем, а за да покажем нашето покорство и любов към Него. Не може да има истинско покорство от сърце, ако нямаме свободата да изберем между Него и непокорството.

Също така истинските учители и истинското поучение винаги ще бъдат засенчвани от лъжеучители и лъжеучения, а истинските пророци и истинското пророчество - от лъжливите.

Господ позволява на врага да сее плевели сред житото, за да изпита сърцата ни. Обичащите истината, ще я разпознаят, а чистите по сърце ще разберат чистото.

Предупрежденията на Бога, че в последните дни ще има лъжливи пророци, означава, че ще има и истински. В противен случай Той просто щеше да каже, че всички пророци на последното време ще са лъжливи. Някои наистина вярват, че всички пророци в последно време няма да бъдат истински. Това обаче е в противоречие с пророчеството на Йоил, че в последно време Бог ще излива Своя Дух и ще ни дава сънища, видения и пророчества (Йоил 2:28,29).

Има опасност, когато сме отворени за сънища, видения и пророчества, но по-

голяма е опасността, ако не ги приемем. Откровенията не ни се дават за развлечение, а защото имаме нужда от тях в днешните времена. Както и Исус казва:

"Истина, истина ви казвам, който не влиза през вратата на кошарата на овцете, но прескача от другаде, той е крадец и разбойник. А който влиза през вратата, овчар е на овцете.

Нему вратарят отваря; и овцете слушат гласа му; и вика своите овце по име и ги извежда. Когато е изкарал всичките свои, върви пред тях и те го следват, защото познават гласа му. А чужд човек няма да следват, но ще побягнат от него, защото не познават гласа на чуждите" (Йоан10:1-5).

Божии овце познават Неговия глас. Те няма да се подлъжат по чужди, защото познават гласа Му толкова добре, че могат да го различат от всички останали, Един от начините, по който Бог говори на Своите хора, е пророчеството. Знаем, че Бог не се променя, и тъй като Писанията ясно говорят, че Той ще дава на Своите хора видения, сънища и пророчества, за нас е важно да различаваме откровенията на Бога от тези на врага и да ги разбираме правилно. След като сме обяснили точно пророчествата, трябва да имаме мъдростта да ги прилагаме правилно.

Целта на пророчеството

Пророчеството се дава за насърчение, но и за назидание. Да назидава означава да "изгражда". По-голямата част от живота и служението ми е била изградена върху изпълнени се пророчески думи. Почти всеки главен аспект от нашето служение, включително и местата, където ходя да проповядвам, са предсказани пророчески. Не обмислям да отида някъде или да направя нещо, преди Бог предварително да ми е говорил. Исус правеше същото. Той не отговаряше на човешките нужди, правеше само това, което Отец искаше да прави. Ние нямаме време да ходим на разни места и да започваме неща без водителството на Бога. Аз мисля, че нашето посвещение - да слушаме Божия глас, преди да правим нещата - ни дава възможност да бъдем плодородни с поверените ни средства и време.

Аз знам други, изградили успешно служение върху пророческо слово. Познавам и такива, които са "катастрофирани" и са се отклонили сериозно, защото не са знаели как да отсъдят пророчеството. Много от тези проблеми са заради това, че тези хора са получили истинското пророчество, но не са го разбрали или приложили правилно. За някои това може да звучи твърде сложно, но говорим за процес, ясно установен в Писанията. И ще платим скъпа цена, ако не следваме чистата библейска мъдрост относно пророческите откровения.

Исус казва в Матей 22:29: **"Заблуждавате се, като не знаете Писанията, нито Божията сила."** Много от нас днес правят грешки, защото знаят Писанията, но не познават силата на Бога. А тези, които я познават, често грешат поради невежеството си върху Словото.

Ако искаме да не правим грешки, би трябвало да знаем и Словото, и Неговата сила. Пророчеството никога не е било предназначено да измести Библията, нито пък Библията - пророчеството.

Прекарал съм много часове с консервативни евангелски лидери на значими служения, на които Бог е започнал да говори чрез сънища, видения и пророчества. В много случаи Той е направил това дори в нарушение на тяхната теология. Тези случаи са толкова много, че започнах да се чудя има ли още консервативни евангелски вярващи, с които Бог да не работи по този начин. В църквата ни "Утринна звезда" постоянно има наплив от хора, търсещи помощ, за да разберат случващото се с тях. Това, което те може да не разбират, е, че пророците също се нуждаят от помощта на

консервативните евангелски християни, както и последните се нуждаят от помощта на тези, които са имали преживявания с пророческите дарби. За да може Църквата да постигне зрелостта, за която е призвана, трябва да има единство между тези, които знаят Словото, и онези, които познават Божията сила. И точно това се случва сега с голяма скорост.

Изследвал съм Библията, за да намеря потвърждение, че поученията, дадени ми чрез тези преживявания, са библейски, и аз съм сигурен, че те са такива. Признавам, че някои от опитностите ме накараха да разбирам определени стихове от Библията по съвсем различен начин. Считаю, че това всъщност съответства на целите на такива пророчески откровения. *Пророчеството не трябва да бъде използвано за установяване на доктрина.* За тази цел ни е дадена Библията и аз смятам, че съдържащата се в святата книга доктрина е пълна и към нея не трябва да се добавя нищо. Все пак в самата Библия са отбелязани много пророчески преживявания, дадени на отделни хора с цел да се изясни Словото.

Един важен новозаветен пример за това би могло да бъде изстъплението на Петър.

В резултат на него той отиде в къщата на Корнилий и така всъщност се отвори вратата към евангелизирането на езичниците. Това преживяване и плодът от него изясниха на Църквата, че Бог е възнамерявал Евангелието да се разпространява също и сред езичниците. Това не беше нова доктрина, а освети онова, което Словото казва и което самият Исус проповядваше, но те явно го бяха забравили.

Много от преживяванията, включени в тези две книги, направиха същото и за мен. Те постоянно ми напомняха за моите собствени поучения, които само повърхностно са се изпълнили в живота ми. Затова пророческите преживявания бяха постоянно предизвикателство за мен, носейки ми съществено поправление и дори осъждение към живота и поученията ми.

Тъй като бях единственият, който имаше тези преживявания, аз ги приех лично и не предполагам, че от същите поправления се нуждае всеки един. Вярвам обаче, че много от тях, ако не и всичките, са като цяло за днешната Църква.

Има няколко теми в този разговор, които се повтарят. Не само теми, но и изречения са повторени от различен ъгъл или са казани по различен начин в различни ситуации. Аз осъзнавам, че това може би е станало поради моята нечувствителност, също както Бог трябваше да повтаря на Петър. Разбирам, че такова повторение не е добре от литературна гледна точка, но стилът не е моята цел. Всеки път, когато нещо се повтаря, вероятността то да бъде запомнено се увеличава. И така аз се опитах да повторя всичко, също както и на мен ми беше повтаряно.

Пророчески преживявания

Разбирам, че естеството на някои от тези откровения ще причини теологични проблеми на някого. Един от тях със сигурност би бил начинът, по който видях и говорих с много старозаветни и новозаветни личности, също както и с видни хора от църковната история, които вече са починали. Има библейски прецеденти за това. Например, когато Исус говори с Моисей и Илия. Въпреки че Илия беше взет жив, Моисей умря. Също и примерът в Откровение 22:9, когато апостол Йоан падна да се поклони на ангела. Ангелът смърти Йоан, като му каза, че той също е слуга на неговите братя. Според много теолози тези думи са белег, че това е бил един от вече починалите светии.

Аз мога да разбера защо все още се намират хора, които имат проблем с истинското значение на това, но съществува и друго обяснение. Има разлика между

пророчески преживявания и това наистина да правиш нещо. Например, когато Езекил бе грабнат и занесен от Духа в Ерусалим, беше очевидно, че това не е физическият Ерусалим, въпреки че за него изглеждаше много реално. Повечето от това, което той преживя, не съществуваше в действителност, но се случи, за да занесе послание на племената.

Така и в моя случай. Въпреки че много от тези хора и преживявания бяха реални за мен, аз сериозно се питах дали в действителност говорих с хора в небесата. Вярвам, че това бяха пророчески преживявания, дадени, за да освободят послание. Не знам дали местата, които видях в небето, са действителни и дали срещнах реални хора или просто ми се появиха с цел да бъде освободено послание. Склонен съм да мисля обаче, че видях реални места и срещнах истински хора. Не виждам противоречие с Библията, което да отхвърли тази възможност, въпреки че някои биха могли да възразят. Също както и Авел, въпреки че е мъртъв, кръвта му все още говори и със сигурност животът на библейските герои са послания и тези преживявания са ми помогнали да разбера този факт повече от всякога.

Има една причина, на която се осланям да вярвам, че съм имал пророчески преживявания и че срещите ми са били с истински хора. Това е продължителността на тяхното съществуване или несъществуване. Например повечето хора са сънували сънища, които са били толкова реални, че когато се събудят, те наистина ги приемат за действителни. И най-реалните сънища обаче започват да избледняват и дори след няколко часа напълно се забравят. С истинските преживявания не става така. Имал съм срещи с Господ и с ангели, които и днес продължават да са толкова реални за мен, колкото тогава. Имал съм много видения и сънища, в които съм виждал Бог, но те бързо са избледнявали. С изключение на много малко от преживяванията, включени в тези мои книги, пророческите епизоди са избледнели като откровения по-скоро, отколкото истинските ми срещи.

Поради тази причина аз се опитвах да записвам тези откровения веднага след получаването им. В някои случаи не успях. Когато отивах на място, където можех да ги напиша, те вече бяха избледнели в паметта ми. Аз наистина чувствах, че Светият Дух ми помага да си спомням нещата, но колкото повече време минаваше между преживяванията и момента на записването им, толкова по-загрижен бях, че може да ги предам не така точно, както съм ги получил.

В такива случаи се притеснявах да не би някоя моя доктрина или предразсъдък да се вмъкнат в това, което пиша, въпреки че внимавах да не позволя това да се случи. Не изключвам възможността все пак да е станало на места. Затова моята постоянна молитва беше Светият Дух да ме води в писането, а също да води и всички, които го четат. Светият Дух ни беше даден да ни упътва към истината и към Исус. Молитвата ми е вие да разграничите това, което е истина и е от Исус, от това, което не е. Да приемете истинското и да отхвърлите всичко останало.

Безпогрешността на Писанието

Въпреки че на много места съм се опитал да напиша точните думи на Бога, както ми бяха изговорени, това не е Словото и аз не вярвам, че пророческите преживявания са предназначени да носят тежестта на Словото. Все пак пророчеството е много важно за Църквата, в противен случай нямаше да бъдем увещавани по следния начин: **"Следвайте любовта, но копнейте и за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкувате"** (1 Коринтяни 14:1).

Казано ни е: **"А който пророкува, той говори на човеци за назидание, за увещание и за утеха. Който говори на непознат език, назидава себе си, а който**

пророкува, назидава църквата" (1 Коринтяни 14: 3-4). Никога не ни е казвано, че пророчеството се дава с цел изграждане на доктрина за поучение. Ние имаме Словото за това. Никога не ни е казвано също, че пророчеството е безпогрешно, затова трябва да го изпитваме. Пророчеството обаче наистина назидава. Поради това, че пророчеството е дар от Святия Дух, ние трябва да го приемаме като свято, но това, което не го прави безпогрешно, е, че идва чрез хора.

Единствено Словото, както е написано в своя оригинал, е безпогрешно.

То е канарата на истината и чистото откровение от Бога за Неговите пътища, върху което ние можем да градим живота си със сигурността, че Словото е вечно. Аз гледам на пророчествата повече като на манната, която Бог даде в пустинята. Те са от Него и ще ни поддържат във всекидневната ни обхода, но ако ги задържим по-дълго, отколкото е предназначено, можем да се отклоним от истината.

Словото е вечно и ни е осигурено, за да изградим живота си върху истината, докато пророчеството се дава, за да ни насърчава и назидава, придържайки ни към всекидневната Божия воля. Качеството на взаимоотношението се определя от качеството на общуването и всяко взаимоотношение, при което липсва продължително общуване, умира. Пророчеството ни помага да поддържаме свежо всекидневното си общуване с Бога. Аз вярвам, че именно за това Словото ни насърчава да търсим **"особено"** този дар.

Аз съм търсил дарбата "пророчество" много години. Правех го от покорство към Словото, което ни препоръчва това, и от любов към пророческите дарби. Обичам пророческите преживявания, въпреки че почти винаги те са били изобличение за мен. Молил съм се много повече за мъдрост и за дарбата слово на мъдрост, отколкото за другите дарби. Затова, мисля, Бог ми се изявява в тези преживявания в личността на Мъдростта. Смятам, че истински мъдрият човек обича порицанията, защото Притчи 6:23 казва: **"... И поучителните им изобличения са пътища към живот."** При всяко едно от тези преживявания аз съм получавал дълбоки и навременни поправки в своя живот.

В книгата има също някои основни наставления за Църквата като цяло. С изключение на църквата, за която аз имам лична отговорност, не се опитвам да видя проблемите в Тялото Христово. Църквата е Невястата на Христос и аз съм много предпазлив всеки път, когато бих си позволил да нося думи на поправление за нея. Също както и Павел обясни на коринтяните, че имаме области на власт, в които трябва да стоим.

За мен не е правилно да поправам чужди деца, но като приятел аз мога да поговоря с родителите им и да се надявам, че те ще направят същото, когато забележат, че и моите деца имат нужда от поправление. В преживяванията обаче, включени в тази книга, Бог ми показва, че Църквата днес върви към ужасни катастрофи, ако не промени из основи посоката си.

Аз самият смятам, че имам същите проблеми и се опитвам да се справя с тях.

Търся повече откровение, по-голямо разбиране, още мъдрост, за да използвам всичко това по правилния начин. Отново ви моля да не забравяте - въпреки че тези пророчески преживявания бяха много реални, когато ги получавах, често се случваше часове по-късно те да ми изглеждат съвсем нереални. Появяваха се трудности, когато се опитвах да ги запиша. Дадох най-доброто от себе си да ги отразя върху листа възможно най-вярно, но в никакъв случай не твърдя, че това са точните думи, които са ми били дадени, или че всичко е записано абсолютно точно. Но въпреки че може да съм забравил някои от подробностите или не винаги думите да са точно същите, посланието е вярно, то е от Бога и времето е близо.

Г л а в а I – С л а в а т а

Стоях и гледах към вратата, през която трябваше да вляза. Беше обикновена и неприветлива. Когато се обърнах да видя още веднъж Голямата съдебна зала, още веднъж ме завладяха нейната слава и простор. Не исках да си тръгна оттук, въпреки че злото в моето сърце постоянно беше изобличавано. Макар процесът да беше болезнен, преживях такова освобождение, че не исках да спре. Аз действително копнеех за повече изобличение.

“И ти ще имаши повече“ - отвърна Мъдростта, знаейки мислите ми. „Това, което откри сега, ще остане с теб, обаче не е нужно да идващ тук, за да бъдеш променен. Силата на кръста е достатъчна да те промени. Преживяното тук можеш да преживяваш всеки ден. Святият Дух дойде, за да те изобличи за грях, да те води в истината и да свидетелства за Мен. Той постоянно е до теб. Ти трябва да опознаеш Духа по-добре.

Много хора вярват в Святия Дух, но малко правят място за Него в своя живот. Това ще се промени с приближаване края на света.

Святият Дух ще се движи над земята също както правеше в началото. Той ще отнеме хаоса и объркването, които са се разпрострели по нея. Ще донесе славното ново създание точно посред него. Вие сте на път да влезете във времена, когато Той постоянно ще прави чудеса и целият свят ще бъде в страхопочитание пред Него.

Той ще направи всичко това чрез Моите хора. Когато Святият Дух се раздвижи, синовете и дъщерите на Бога ще пророкуват. Стари и млади ще виждат видения и ще сънуват сънища. В Мое име ще се вършат по-големи неща от тези, които Аз върших, за да бъде прославен на земята. Цялото творение стене и се мъчи и очаква делата на Святия Дух.

Онова, което ще намериш отвъд тази врата, ще ти помогне да се приготвиш за предстоящите неща. Аз съм Спасителят, но Аз съм и Съдията. Ще разкрия Себе Си на света като Праведния Съдия. Първо ще произнеса присъда над собствения Си дом. Моите хора скоро ще познаят общението със Святия Дух и Неговата сила да изобличава за грях. Те ще разберат също, че Той всякога ще ги води към истината, която ще ги освободи. Това е истината, която свидетелства за мен. Когато Моите хора Ме познаят какъв съм, тогава Аз ще ги употребя да свидетелстват за Мен.

Аз съм Съдията, но е по-добре да съдите сами себе си, за да не трябва Аз да ви съдя. Във всеки случай Моите съдби ще се върнат над Моите хора. Първо ще съдя собствения Си дом и чак след това цялата земя“.

Славата на Мъдростта засенчваше всичко наоколо. Никога не бях виждал толкова великолепиe преди, дори и тук. То се увеличаваше всеки път, когато Господ говореше за съдбите Си. Беше по-велико, отколкото съм предполагал някога. Започнах да се чувствам толкова малък и незначителен в Неговото присъствие, че беше трудно да се концентрирам върху думите Му. Точно когато си мислех, че ще бъде поразен от Неговата слава, Той се протегна и ме докосна по челото нежно, но твърдо. Когато го направи, умът ми се успокои и концентрира.

„Ти започна да гледаш на себе си. Това винаги ще носи объркване и ще е по-трудно за теб да ме чуеш. Всеки път, когато преживееш Моето докосване, твоят ум ще става по-ясен. Всеки път, когато чувстваш Моето присъствие, знай, че съм дошъл

да те докосна, за да можеш да Ме чуеш и да Ме видиш. Ти трябва да се научиш да влизаеш в присъствието Ми без да гледаш и мислиш за себе си. Това те кара да се отвърщаши от истината, която е в Мен, и да се обърнеш към измамата, която е в твоята грешна природа.

Много хора падат, когато Моят Дух ги докосва. Времето на падането свърши. Вие трябва да се научите да стоите, когато моят Дух дойде и се движи. Ако вие не стоите, когато Духът се раздвижи, Той не може да ви употреби. Езичниците трябва да падат пред Мен, но имам нужда хората Ми да стоят, за да мога да ги употребя“.

Гордостта на лъжесмирението

Аз чух раздражение в Божия глас, когато Той каза това. Чувствах, че това е същото раздражение, което имаше към Своите ученици в евангелията. Веднага разбрах, че Неговото недоволство обикновено се проявяваше, когато те започваха да гледат на своите недостатъци и неуспехи.

„Господи, съжалявам - казах аз, - но Твоето присъствие е така силно. Как да не се чувствам толкова малък до Теб?“

„Ти си малък, но трябва да се научиш да обитаваши в Моето присъствие без да гледаш на себе си. Няма да можеш да чуеш от Мен или да говориш за Мен, ако гледаш на себе си. Ти винаги ще бъдеш недостатъчен за това, за което Съм те приготвил. И никога твоето достойнство няма да е това, което ще Ме накара да те употребя. Никога не трябва да гледаш на, своята недостатъчност, а на Моята достатъчност. Ти трябва да спреш да гледаш на недостойнството си и да погледнеш на праведността Ми. Когато си бил употребен, то е било заради това, което съм аз, а не което си ти.

Ти наистина почувства гнева Ми, когато погледна на себе си. Това е - гневът, който имах против Мойсей, когато започна да се оплаква колко е недостоен. Това само разкрива, че ти гледаш на себе си, а не на Мен, което е главната причина да употребявам толкова малко от Моите хора при изпълнението на целите Ми. Лъжесмирението е всъщност форма на гордостта, която причини падението на човека. Адам и Ева започнаха да се усещат недостойни и имаха нужда да се почувстват по-значителни. Те искаха със свои сили да станат такива, каквито би трябвало да бъдат. Ти никога сам не можеш да станеш този, който би трябвало да си. Необходимо е да се довериш на Мен да те направя такъв, какъвто би трябвало да бъдеш“.

Въпреки че никога не съм свързвал падението на човека в градината с лъжесмирение, знаех, че това е главната пречка да станем полезни за Бога и бях мислил за това много пъти. Сега в Неговото присъствие собственото ми лъжесмирение беше скрито в мен и изглеждаше дори по- лошо, отколкото някога съм го виждал в някого друго. Тази форма на гордост беше отвратителна и аз можех да разбера защо е причинила гнева на Бога.

В Неговото присъствие сме напълно открити. И дори след цялото осъждение, което току-що бях преживял, все още имах един от основните недостатъци, които ме спираха от това да Го познавам и да Му служа според призванието си. Колкото и шокиращо да беше това, аз повече не исках да гледам на себе си, така че се обърнах и погледнах на Него, желаейки да видя толкова от славата Му, колкото бих издържал. Изведнъж моята потиснатост се обърна в екстаз. Краката ми искаха да се превият, но аз бях решен да стоя прав, колкото мога да издържа.

Скоро след това се събудих. В продължение на няколко дни чувствах някаква енергия да протича през мен, която правеше светът наоколо да изглежда славен.

Обичах всичко, което виждах. Дори дръжката на вратата изглеждаше прекрасна. Старите къщи и коли ми се струаха толкова красиви, че съжалявах, че не бях художник, за да предам прелестта и благородството им!

Всички дървета и животни изглеждаха като много специални лични приятели. Всеки човек, когото виждах, беше като библиотека с откровения и аз бях толкова благодарен за вечността, когато ще мога да позная всички. Не можех да погледна на нещо и да не видя великолепието. Трудно ми беше да повярвам, че съм бил на земята толкова време и съм пропуснал всичко това. И все пак, въпреки всичките тези чудесни откровения и емоции, аз все още не знаех как да ги използвам. Осъзнавах, че ако не се науча да използвам всичко това за добро, то ще си отиде, което и се случи след няколко дни. Сякаш смисълът на живота се отделяше от мен и аз знаех, че трябва да си го възвърна. Това, което бях изпитал, беше по-прекрасно от всякакъв наркотик и аз бях пристрастен.

Ето какъв беше резултатът от това да зърна Неговата слава, а щях да видя и повече. Аз желях да се науча да живея в Неговото присъствие и да позволя на Неговия живот да тече през мен, за да докосне и другите. Трябваше да обитавам в Святия Дух и да Му позволя да ме употреби. *Това беше моят призив.*

Г л а в а II - Д в а м а т а с в и д е т е л и

Дни наред бях в дълбока депресия. Всичко изглеждаше толкова мрачно. Дори самият звук на човешките гласове ме дразнеше и всеки провал на това, което исках да правя, ме гневеше. Мислех най-лошото за всички и трябваше да се боря. Е да отстранявам нахлуващите негативни мисли. Чувствах, че все едно слизам в ада и потъвах по-надълбоко всеки ден. Най-накрая извиках към Бога и почти веднага се озовах стоящ пред вратата с Мъдростта до мен.

„Господи, съжалявам. Излязох от Твоето присъствие и сякаш стигнах до самия ад“.

„Целият свят все още стои в силата на лукавия - отговори Той - и ти ходиш по ръба на ада Всеки ден. По средата обаче се намира пътят към живота. Има дълбоки ровове от двете страни на този път, така че ти не трябва да се отклоняваш от него“.

„Е, аз вече паднах в един от тези ровове и не можах да намеря изход“.

„Никой не може да открие свой изход от тези ями. Именно следвайки своя собствен път ти падаш там, но този твой "собствен път" никога няма да ти осигури изход. Аз съм единственият изход. Когато падаш, недей да си губиш времето да обмисляш всичко, защото така само ще потъваш повече в ямата. Просто помолете за помощ. Аз съм вашият Пастир и аз винаги ще ви помогна, когато Ме повикаш“.

„Господи, аз не искам да си губя времето, опитвайки се да намеря изход, но искам наистина да разбера как съм паднал толкова надолу, толкова бързо. Какво ме накара да се обърна от пътя на живота и да падна в яма като тази? Ти си Мъдрост и аз знам, че е мъдро да се пита“.

„Мъдрост е да знаеш кога да искаш разбиране и кога помощ. В този случай мъдростта за теб е да питаш. Само когато си в Моето присъствие, ти можеш да разбереш. Твоето разбиране винаги ще бъде изкривено, когато си в депресия, и никога няма да виждаш истината от това място. Депресията е измамата, която идва от

Призивът

гледането на света през твоите очи. Истината идва чрез гледането на света през Моите очи, от мястото, където стоя Аз, от дясната страна на Отца. Както херувимите в книгата на Исаия, шеста глава, и тези, които живеят в Моето присъствие, ще казват: "Земята е пълна с Твоята слава".

Аз си спомних, че бях чел този текст като новоповярвал и си мислех, че тези херувими са се заблудили. Не можех да разбера защо те казваха "Цялата земя е пълна с Неговата слава", когато се вижда, че цялата земя бе пълна с войни, с малтретиране на деца, коварство и зло навсякъде. Тогава един ден Бог ми каза: „Причината, поради която тези херувими казват, че земята е пълна с Моята слава, е, че те обитават в присъствието Ми. Когато обитаваши в Моето присъствие, ти няма да виждаши нищо друго освен слава“.

„Господи, аз си спомням, че Ти ме учеше на това, но още не съм го преживял. Прекарал съм по-голямата част от живота си, виждайки нещата от тъмната им страна. Предполагам, че съм живял тогава, стоейки в една от тия ями отвъд пътя на живота, вместо да ходя по него“.

„Това е вярно“ - отговори Господ. „Понякога ти се изправяше и тръгваше покрай нов ров от другата страна на пътя, но веднага падаше. Сега трябва да стоиши на пътя. Нямаш много време за губене в тези ями“.

Божията милост и търпение изглеждаха поразителни, когато продължи:

„Какво те накара да паднеш този път?“ - започна Той.

След като размислих, успях да разбера, че бях погълнат повече от поддържането на чувството, отколкото от познаването на Източника му.

„Свалих очите си от Теб“ - признах аз.

„Знам, че звучи просто, но свалянето на очите ти от Мен е всичко, което те събаря от пътя на живота. Когато пребъдваши в Мен, ти няма да виждаши нищо друго, освен слава. Това не означава, че няма да забелязваши конфликтите, объркването, тъмнината и измамата, които са в света, но ще видиш и Моето разрешение на тези проблеми. Когато пребъдваши в Мен, винаги ще бъдеш свидетел как истината надделява над измамата и ще видиш начина, по който Моето царство ще дойде“.

„Господи, когато съм тук всичко е много по-реално за мен, отколкото когато съм го преживявал на земята. Но когато съм на земята, всичко, което е тук, изглежда като нереален сън. Аз знам, че това е истинската реалност и че земята е временно нещо. Знам също, че ако това място беше по-реално за мен, когато съм на земята, аз бих могъл да ходя в Твоята мъдрост и да стоя на пътя на живота. Ти си казал, че винаги е мъдро да искаш. Аз Те моля да направиш тази област по-реална за мен, когато съм на земята, за да мога да ходя по-добре в Твоите пътища. Аз също Те моля да ми помогнеш да предам тази реалност на другите. Тъмнината става все по-голяма и малцина имат видение за истинската посока. Аз те моля да ни дадеш повече от Твоята сила. Нека да видим повече от славата Ти и нека да познаем истинския съд, който идва от Твоето присъствие“.

„Когато започнеш да живееш, гледайки с очите на сърцето си, ти ще ходиш с Мен и ще видиш Моята слава. Очите на сърцето ти са твоят прозорец в тази област на Духа. През очите на сърцето ти можеш да дойдеш пред Моя трон на благодатта по всяко време. Ако ти идваши при Мен, Аз ще ставам все по-реален за теб. Освен това ще ти се доверя с повече сила“.

Докато Той говореше, аз почувствах нужда да се обърна и да видя множеството от царе, принцове, приятели и слуги на Господа, които стояха в съдебната зала. Красотата и славата бяха толкова големи, че ми се искаше да остана винаги там. Отново бях изумен от мисълта, че това е само началото на Небето. При всичките

небесни чудеса, истинското чудо на Небето беше присъствието на Бога. Тук Той беше Мъдростта и Съдията, което е едно и също.

„Господи - запитах аз - тук Ти си Мъдрост и Съдия, но какъв си в другите области на Небето?“

„Аз СЪМ Мъдростта и Съдията във всяка област, но също СЪМ и много повече. Заради това, че Ме попита, Аз ще ти покажа кой СЪМ. Ти започна да Ме познаваш като Мъдрост и Съдия. На своето време ти ще виждаш още от Мен, но първо имащ да научиш и още за Моите съдби“.

Първият свидетел

„Божии съдби са първата стъпка в небесната област - каза глас, който не бях чувал преди. - Когато денят на Страшния съд дойде, Царят ще бъде познат от всеки и Неговите съдби ще бъдат разбрани. Тогава земята ще бъде освободена. Ти поиска съд да дойде в твоя живот, сега започни да искаш да дойде съд и за света“.

Обърнах се да видя кой ми говореше. Той беше висок и с блясък, но малко по-слаб от този, който видях в съдебната зала. Приех, че това е ангел, но после той каза:

„Аз съм Лот. Ти си избран да живееш в трудно време, също както бях и аз. Както Авраам ходатайстваше за Содом, така и ти трябва да направиш същото. През времето, когато ще бъдат освободени големи извращения, ще се появят също мъже и жени на голямата вяра. Като Авраам ти трябва да използваш вярата си, за да ходатайстваш за грешниците, а също и да свидетелстваш, че Божият съд идва върху земята. Бог не може повече да търпи злото на човечеството, което се увеличава все повече. Аз мълчах и много загинаха. Ти не трябва да бъдеш като мен - не бива да мълчиш“.

„Кажи ми повече! Как да ги предупредя?“ - попитах.

Аз си мислех, че мога да бъда предупреждение просто като съм различен. Но това не е достатъчно! Силата на Святия Дух да се изобличава за грях се освобождава чрез изговаряне на Слово. Това, което Бог направи със Содом, е пример как други да не бъдат разрушени по този начин. Ти можеш да предупредиш тези, които са на път към унищожаване, като им разкажеш моята история. Сега има много градове, чието зло Той повече не може да търпи. Ако тези, които познават Бога, не се изправят, много скоро ще последват Содом. Денят на Страшния съд идва. Тогава цялото творение ще познае мъдростта на Неговите съдби, но ти не трябва да чакаш този час. Трябва да търсиш съдбите Му всеки ден и да ги известяваш на земята. Ако Неговите хора ходят в съдбите Му постоянно, много от жителите на земята ще ги знаят преди деня на Страшния съд. По този начин много повече ще бъдат спасени. Лот знаеше какво вълнува ума ми. Както вече бях установил, на това място мислите са известни на всички.

Отвъд тази врата ти ще преживееш повече от Неговата слава. Тя не е само великолепието, което виждаш около Него на това място, нито пък просто чувствата, които имаш, докато обитава в Него. Славата Му се разкрива също чрез съдбите Му. Това не е единственият начин, по който тя става явна. Но това е начинът, който ти трябва да разбереш. Затова си тук. Отвъд тази врата ще се научиш да гледаш на Неговата слава по друг начин. Чрез гледане на славата Му Неговите хора ще се променят и Той се приготвя да им я покаже. Когато те видят Неговата слава, ще започнат да се наслаждават на всичките Му пътища, дори и на съдбите Му. Неговото желание е никой да не бъде загубен и никой от хората Му да не претърпи загуба в този ден.

„Хората на земята са слепи. Те няма да прогледат, ако ти се опиташ просто да бъдеш свидетел. Посланието за съда трябва да се представя с думи. Святия Дух

помазва думите, но те трябва първо да бъдат изговорени. Праведност и справедливост са основа на Неговия престол. Хората Му са узнали нещо за праведността Му, но малко познават справедливостта Му. Неговият престол ще бъде в дома Му, така че съдът трябва да започне от Неговия дом. Ти трябва да живееш чрез истината, която научи тук, а също и да поучаваш в нея. Неговите съдби идват. Ако хората Му ходят в тях, ще преживеят славата на деня на Страшния Съд. Ако не живеят с тях, те също ще познаят мъката, която светът е на път да разбере. Неговите съдби нямаше да са истински, ако не са еднакви за всички. Чрез теб и другите Той ще умолява хората Си да съдят сами себе си, за да не ги съди Той. После ти трябва да умоляваш света“.

Лот насочи погледа ми към вратата, пред която стоях. Тя все още изглеждаше тъмна и непривлекателна. „Като доктрините за Божия съд“ - помислих си аз. Славата на Бога, която ни заобикаляше, дори я правеше още по-мрачна. Въпреки това, аз разбрах колко славни са наистина Неговите съдби. Разбрах също, че почти всяка врата, през която Той ни води, изглежда мрачна на пръв поглед, но след това става славно. Почти изглежда, че колкото по-мрачна е самата врата, толкова по-славно е от другата страна. Самото преминаване през Неговите врати изисква вяра, но те винаги водят към по-голяма слава.

Вторият свидетел

Тогава втори глас проговори: „Аз също потвърждавам тази истина. Божият съд предстои да се открие на земята. Но милостта побеждава съда, Господ винаги поставя милостта преди съда. Ако ти предупредиш хората, чийто съд предстои, милостта Му ще спаси мнозина“.

Не познах говорещия, но беше човек с голям ръст и блясък и изглеждаше с висок ранг.

„Аз съм Йона“, каза той. „Когато разбереш Божиите съдби, ще разбереш и Неговите пътища. Но това няма да означава, че ще си съгласен с тях. Разбирането е необходимо, но не е достатъчно. Бог също така иска и да се съгласиш с Него.“

„Често си искал присъствието на Бога да бъде с теб. Това е мъдро. Аз бях пророк и Го познавах, въпреки това се опитах да избягам от Него. Това беше много глупаво, но не толкова, колкото предполагаш. Аз познах големия огън, който идва от присъствието Му. Разбрах отговорността да бъдеш близо до Него. В присъствието Му всяко дърво, сено и слама изчезват.“

„Когато отидеш при Него със скрит грях в сърцето си, това те подлудява, както мнозина са го разбрали през вековете. Аз исках да избягам не толкова от Божията воля, колкото от присъствието Му. Ти помоли за реалността на присъствието Му и я изпита тук. Небето е истинският ти Дом и е правилно да копнееш за него. Но Той е свят Бог и ако искаш да ходиш близо до Него, ти също трябва да бъдеш свят. Колкото по-близък ставаш с Него, толкова по-смъртоносен може да бъде скритият грях“.

„Разбирам това“, отговорих аз. „Затова поисках Божиите съдби да дойдат в моя живот“.

„Сега трябва да те попитам за това“, каза Йона. „Ще търсиш ли присъствието Му? Ще идваш ли при Него?“

„Разбира се“, отговорих. „Желая това повече от всичко. Няма нищо по-велико от това да бъдеш в Неговото присъствие. Знам, че повечето ми молитви да бъда с Него са егоистични, но присъствието Му ще ми помогне да се освободя от този егоизъм. Искам да бъда с Него. Ще дойда при Него.“

„Ще дойдеш ли?“ продължи Йона. „Досега ти се държа по-глупаво, отколкото аз. Ти можеш да дойдеш дързостно пред Неговия престол на благодатта по всяко време“.

и за всяка нужда, но го правиш рядко. Копнежът за присъствието Му не е достатъчен. Трябва да дойдеш. Ако се приближиш до Него, и Той ще се приближи до теб. Защо не го правиш? Можеш да бъдеш толкова близо до Него, колкото пожелаеш.

Мнозина са познали и следват Неговите пътища, но не идват при Него. Във времената, които скоро ще настъпят, те ще се отделят от пътищата Му просто защото не са дошли при Него. Ти си се смял на моята голяма глупост, но твоята е дори по-голяма. Аз обаче не ти се присмивам - аз плача за теб. Твоят Спасител плаче за теб; Той постоянно ходатайства за теб. Когато Той плаче, цялото небе плаче. Аз плача, защото знам колко глупави са хората Му. Познавам те, защото ти си също като мен и като мен Църквата бяга към Тарсис, желяейки повече да търгува със света, отколкото да стои пред славния Му трон. В същото време мечът на Божиите съдби е надвиснал над земята. Плача за Църквата, защото ви познавам толкова добре“.

„Виновен съм“, казах аз. „Какво можем да направим?“

„Големи бури идат към земята“, продължи Йона. „Аз спях, когато ураганът дойде върху кораба, докато бягах от Господа. Църквата също спи. Бях Божи пророк, но езичниците трябваше да ме събудят. И така е с Църквата днес. Езичниците са проникателни от нея в това време. Те знаят кога Църквата е в грешна посока и я разтърсват, опитвайки се да я събудят, за да призове своя Бог.“

Скоро светските лидери ще ви изхвърлят зад борда, също както хората от кораба направиха с мен. Те няма да ви оставят да продължите в посоката, в която сте поели. Това е Божията благодат към вас. Тогава Господ ще ви накаже с голям звяр, който идва от морето. Той ще ви глътне за известно време, но после ще ви изхвърли. След това ще проповядват Неговото послание“.

„Няма ли друг начин?“ - попитах аз.

„Да, има“, отговори Йона. „Някои вече са в корема на звяра. На други им предстои да бъдат хвърлени зад борда, а трети още спят. Но почти всички са били на кораба, пътуващи в погрешната посока, искайки да търгуват със света. Ти можеш обаче да съдиш сам себе си и така няма да се наложи Той да те съди. Ако ти сам се събудиш, покаеш и тръгнеш по пътя, по който Той те изпраща, няма да бъдеш погълнат от звяра“.

„Звярът, за който говориш, от книгата Откровение глава 13 ли е?“ - попитах аз.

„Да, същият е. Както си прочел там, този звяр е даден, за да воюва срещу светиите и да ги победи. Това ще се случи с всички, които не се покаят. Но знай, че победените от първия звяр, ще бъдат избълвани от него, преди да дойде следващият - този, който излиза от земята. Но ще ви бъде много по-лесно, ако се покаете. Много по-добре е да не бъдете глътнати от него.“

Също както Лотовата история е предупреждение за тези, които са се предали на извращения, така и моята история е предупреждение към Божия пророк - Църквата. Тя бяга от присъствието на Бога. Тя се стреми към дела, вместо да търси Божието присъствие! Ти можеш да наричаш своята активна дейност "служение", но това всъщност е бягане от лицето на Господа. Както казах, Църквата бяга към Тарсис, за да търгува със света и да търси съкровищата на морето, докато по-големите съкровища - тези на небето - тях малцина ги търсят.

Грехът на голямото желание да се търгува със света е запленил Църквата, както в корема на кита аз се оплетох с водорасли и те обвиха главата ми. Плевелите и водораслите са грижите в света, които са оплели здраво ума на Църквата. Три дни ми бяха нужни, за да се обърна към Господа, защото се бях заплел доста. На християните им трябва много повече време. Умовете им са така оплетени със света и са потънали толкова надълбоко, че смятат, че не могат да бъдат освободени. Ти трябва да се обърнеш към Бога, вместо да бягаш от Него. Той може да оправи всяка бъркотия и да те извади отвсякъде. Не бягай повече от Господа! Бягай към Него!“

Тогава Лот добави: „Помни милостта, която Бог имаше към Ниневия. Той им я показа, защото Йона им проповядва. Пророкът не живя между тях, опитвайки се така да им видетелства, а проповядваше Словото на Бога. Силата е в Словото. Няма непробиваема тъмнина, в която Неговото Слово да не може да проникне. Мнозина ще се покаят и ще бъдат спасени, ако отидете при тези, при които Бог ви праща, и им кажете Неговото предупреждение“.

След това Йона продължи: „Когато излезеш от Божията благодат и грехът те сграбчи, за теб ще е трудно да отидеш при Него. Трябва да се научиш винаги да ходиш при Бога в тези случаи, а не да стоиш далеч. Когато влезеш през тази врата, ще се намериш във времето, в което такава Божия сила и слава ще бъдат освободени на земята, каквато Той не е показвал от началото на времената. Цялото небе чака момента, който ти скоро ще видиш. Това ще бъде също и време на най-голяма тъмнина. Ти не би могъл да издържиш нито славата, нито тъмнината без Неговата благодат. Няма да можеш да ходиш по пътищата Му, ако не идваш при Него всеки ден. Трябва не само да търсиш присъствието Му, но и да пребъдваш в него постоянно.

Тези, които се опитват да Го следват, като Го търсят само веднъж в седмицата на църковна служба, тичайки в останалото време след нещата от света, ще паднат. Тези, които Го търсят, мислейки за Него като за техен слуга, също ще паднат скоро. Той е Господар на всички и скоро всеки ще го разбере! Първо собствените Му хора трябва да проумеят това, защото съдът Му ще започне от Неговия дом.

Това да викаш към Бога само когато искаш нещо, е самонадеяност. Ти би трябвало да викаш към Него, за да питаш какво иска Той, а не за това, което искаш ти. Мнозина от ония, които имат някаква вяра, показват също и голяма самонадеяност. Границата между двете е много тънка. Когато Божиите съдби дойдат до дома Му, Неговите хора ще разберат разликата между вяра и самонадеяност. Тези, които се опитват да вършат Неговата работа без Него, ще паднат. Много хора имат вяра в Бога, но Го познават само отдалеч. Те вършат големи неща в Неговото име, но Той не ги познава. Познаващите Го само отдалеч, скоро ще плачат за глупостта си.

Бог не съществува заради дома Си, а домът Му съществува заради Него. С търпение Той е чакал вън от собствения Си дом, чукайки на вратата и викайки, но малцина са Му отваряли. Тези, които чуват Божия глас и Му отварят, ще седнат с Него на трапезата Му. Те ще бъдат с Него на трона Му и ще видят света така, както Той го вижда. Самонадеяността не може да седне на трапезата Му, нито на трона Му. Самонадеяността е гордостта, която причини първото падение и всяка тъмнина и зло, които са на земята, са дошли заради нея.

„Когато Сатана видя Божията слава, той се обърна към самонадеяността. Той обитаваше в присъствието Му и пак се отвърна от Него. Това е най-голямата опасност за тези, които видят славата Му и познаят присъствието Му. Не ставайте самонадеяни поради това, което сте видели. Никога не се възгордявайте поради виденията си - това винаги води до падение“.

Милостив съд

Докато Йона говореше, всяка дума беше като удар с чук. Ужасих се от греховете си. Не само че ме беше срам от начина, по който съм мислил за него, но дори и за това, че бях направил същото, за което се присмивах на пророка. Въпреки че се опитвах отчаяно да стоя изправен, коленете не можеха да ме държат и паднах по лице. Думите му бяха като удар с камшик, но в същото време приветствах болката. Знаех, че имам нужда да ги чуя и не исках Йона да спира да ме поучава, докато всичките злини в мен не бъдат избличени. Изобличаващата сила на думите беше огромна, но в тях имаше

нещо повече. Имаше сила, която правеше всяко оправдание да изглежда ужасно. Те минаваха през всяка преграда и отекваха право в сърцето ми. Докато лежах на земята, се чувствах като на операция.

Тогава Лот се намеси: „Много вярващи с несериозно отношение към Него са падали при Божието присъствие, но предстои Църквата да започне да пада под същата сила, която събори теб сега - избличението. Ако падаш, когато не можеш да стоиш, тогава падането ти ще води до устояване в истината“.

Все още не исках да мърдам. Не исках да правя нищо, докато не схвана напълно това, което Йона беше казал. Не исках осъждението да си отива, докато не си свърши работата. Свидетелите разбраха това и настъпи тишина за известно време, след което Лот продължи:

„Йона имаше най-голямото помазание за проповядване, давано някога на човек. Когато той говореше, един от най-поқварените градове, който някога е съществувал, се покая, без да види чудеса и знамения. Ако Йона беше проповядвал в Содом, този град би оцелял и до сега. Силата на Йоново то проповядване е знамение. Когато се събуди и беше избълван от кита, той имаше тази сила. Това е силата за проповядване, която ще бъде дадена на Църквата в последните дни. Това е силата за избличаване, която Бог чака да даде на Своята Църква. Когато тя бъде изплюта от звяра, който я е глътнал, дори и най-голямото зло ще се вслушва в думите й. Това е знамениято на Йона, което ще бъде дадено на Църквата. Думите на тези, които преживяват възкресение от дълбините, ще имат голяма сила“.

Все още бях зашеметен. И все пак усещах решителност да бягам към Господа, а не от Него, така че се обърнах направо към Мъдростта.

„Господи, аз също мога да падна в това, което идва! Виновен съм за всички тези неща. Видял съм толкова много от Твоята слава и все още падам в дупки и се отклонявам, което не ми позволява да се приближавам към Теб. Моля Те, помогни ми. Отчаяно се нуждая от Твоята мъдрост, но също имам нужда и от милостта Ти. Моля Те прати ни милост и ни помогни преди да изпратиш съда, който заслужаваме. Моля за милостта на кръста“.

Мъдростта отговори: „*Ти ще получиш милост, защото поиска. Ще ти дам повече време. Моята милост към теб е тази - време. Използвай това време мъдро, защото скоро то ще свърши. Отлагането ще бъде за малко. Всеки ден, с който отлагам съда Си, е милост. Приеми го по този начин и го използвай мъдро.*

Бих предпочел да показвам милост пред това да съдя, но краят е близо. Тъмнината се увеличава и скоро към теб ще дойдат времена на големи трудности. Ако използваш това време мъдро, ще победиш. Има една черта, която се забелязва при победителите - те не си губят времето!

В милостта си Аз ти давам това предупреждение. Кажу на хората Ми, че няма да им позволя да се подиграват с милостта Ми. В милостта Си Аз ще ги дисциплинирам. Кажу им да не закоравяват сърцата си, а да се покаят и да се обърнат към Мен.

Вярно е, че ти също може да паднеш. Твоята любов ще изтине и ще се отречеши от Мен, ако не се отречеши от себе си и не носиш кръста си всеки ден. Тези, които искат да запазят живота си, ще го изгубят, и тези, които го изгубят, ще намерят истинския живот. Ще дам на Моите хора живот, дори по-изобилен, отколкото са искали в своята самонадеяност.

Когато свърши със съда над собствения Си дом, тогава ще изпратя съда Си върху цялата земя. В справедливата Си присъда Аз ще разгранича Моите хора от тези, които не ме познават. Сега целият свят лежи в силата и властта на лукавия. Той награждава несправедността и се противопоставя на праведните. Когато денят

на Страшния съд дойде, целият свят ще разбере, че Аз награждавам праведността и се противя на гордостта.

Праведност и справедливост са основата на Моя трон. Заради Моята справедливост Аз наказвам по-строго тези, които знаят истината и не живеят според нея. Довел съм те тук, за да видиш съдбите Ми. Ти получи разбиране, но това ще изисква по-голям съд за теб, ако не ходиш според това, което си видял. От този, комуто много е дадено, много ще се изисква. Тук ти позна милостта на Моите съдби. Ако позволяваш на греха да те сплита, ще познаеш строгостта на Моя съд. Много от хората Ми все още обичат греха. Те и тези, които предпочитат своя собствен уют и благоденствие повече от Мен, скоро ще познаят Моята строгост. Те няма да устоят в идващото време.

Ще покажа строгост към горделивите и милост към смирените. Най-голямото отклонение за хората Ми не е било предизвикано от трудностите, а от благоденствието. Ако хората Ми ме търсят във време на благоденствие, Аз бих могъл да им поверя още по-голям дял от истинското богатство на Моето царство. Аз желая да имате изобилие за всяко добро дело. Аз искам щедростта ви да прелива. Моите хора ще преуспяват със земни богатства дори в трудни времена, но богатствата ще бъдат от Мен, а не от княза на този зъл свят. Ако не мога да ви поверя земни богатства, как бих могъл да ви поверя силата за идните времена? Вие трябва да се научите да Ме търсите както по време на благоденствие, така и по време на бедност. Всичко, което ви давам, си остава Мое. Ще доверя повече само на тези, които са наистина покорни.

Знайте, че князът на тъмнината също дава богатства. Той продължава да прави същото предложение на Моите хора, което направи и на Мен.

Той ще дава царствата от света на тези, които коленичат и му се поклонят, и му служат, живеейки по неговия начин.

Има богатства от света, а има и от Моето царство. Идващите съдби ще помогнат на хората Ми да видят разликата. Богатствата на тези, които са се замогнали, използвайки пътищата и служейки на този зъл век, ще бъдат като воденичен камък, който се връзва около врата им, когато пороят дойде. Всичко скоро ще бъде осъдено от истината. Тези, които растат чрез Мен, не правят компромис с истината, за да успяват.

Моите съдби започват от дома Ми, за да ви научат на дисциплина, така че да ходите в покорство. Заплатата на греха е смърт, а заплатата на праведността е мир, радост, слава и чест. Всеки скоро ще получи заплатата, която заслужава. Това е съдът и е справедливо да започне първо от Моя дом“.

Тогава Лот и Йона казаха едновременно: „Току-що видях милостта и строгостта Божия. Ако продължиш да Го опознаваш, ще опознаеш и тях още повече“.

Изобличението идваше към мен като водопад, но от жива вода. Беше почистващ и освежаващ. Знаех, че Неговото поправление ще ме предпази от това, с което щях да се сблъскам, след като мина отгатак вратата. Отчаяно исках всичко в мен да бъде поправено преди да вляза през нея. Знаех, че ще имам нужда от Неговото поправление и се оказах прав.

Г л а в а ІІІ – П ъ т я т н а ж и в о т а

Докато размишлявах за нещата, които Лот и Йона ми казаха, Бог започна да говори:

Призивът

„Ти помоли да познаеш реалността на това място, както познаваш земния живот. Това е реалността, за която помоли - да виждаш, както и аз виждам. Не самото място е реалност. Реалността е там, където съм аз. Моето присъствие дава истинска реалност на всяко място и прави всичко, което погледнеш, толкова живо, защото аз съм животът. Моят Отец ме направи да съм живот на цялото творение, както на небето, така и на земята. Всичко съществува чрез мен и за мен и вън от мен няма живот и няма истина.

аз съм животът, който е в творението. аз дори съм животът във враговете ми. аз СЪМ. Всичко, което съществува, съществува чрез мен. аз СЪМ Алфа и Омега; аз СЪМ началото и краят на всичко. Няма истина или реалност извън мен. Ти не търсиш просто реалността на това място, а реалността на моето присъствие. Ти търсиш истинското знание за мен и то е, което дава живот. Тази реалност е също толкова на твоё разположение - както в земната област, така и тук на това място, но трябва да внимаваши - не просто да ме търсиши, а да гледаши на мен.

аз съм Божията сила. аз съм откровението за неговата слава. аз съм живот и аз съм любов. аз също съм Личност. аз обичам хората си и искам да бъда с тях. Отец ме обича, а също и вас. Той ви обича толкова много, че даде мен за вашето спасение. ние искаме да сме близо до вас. Обичаме човечеството и Нашето вечно обиталище ще бъде с вас. Мъдрост е да познаваш мен и Отец и да знаеш Нашата любов. Светлината, славата и силата, която предстои да открие на земята, ще бъдат освободени чрез тези, които ще са познали Моята любов.

Моят Отец ми е поверил всичката сила. аз мога да заповядвам на небесата и те ми се покоряват, но не мога да командвам любовта. Любов по заповед въобще не е любов. Ще има време, когато ще изисквам покорство от нациите, но след това времето да докажете любовта си ще си е отишло. Когато не изисквам покорство, тези, които идват при мен, ми се покоряват, защото ме обичат и обичат истината. Това са онези, които ще заслужат да царуват с мен в моето царство, онези, които ме обичат и ми служат въпреки гонението и отхвърлянето. вие трябва да желаете да дойдете при мен. Тези, които стават Наше обиталище, няма да идват по заповед или само защото познават силата ми - те ще идват, защото обичат мен и Отца ми.

Тези, които идват при истината, ще дойдат защото ни обичат и искат да бъдат с нас. Поради тъмнината сега е време на истинска любов. Истинската любов греє най-ярко в най-голямата тъмнина. вие ме обичате повече, когато ме видите със сърцето си и ми се покорявате, въпреки че очите ви не могат да ме видят, както го правят сега. Любовта и поклонението ще бъдат най-големи в дълбоката тъмнина, която идва на земята. Тогава цялото творение ще разбере, че вашата любов към мен е истинска и ще узнае защо желаем да живеем с хората.

Тези, които идват при мен сега, борејки се срещу всичките сили на света заради мен, идват защото имат истинската Божия любов. Те толкова много искат да бъдат с мен, че дори когато всичко изглежда нереално, дори когато им се струвам като сън, биха рискували всичко за надеждата, че този сън е истина. Това е любов. Това е любовта към истината. Това е вярата, която е угодна на моя Отец. Всеки ще преклони коляно, когато види Моята сила и слава, но тези, които коленичат сега, когато могат само неясно да ме видят с очите на вярата, са покорните, които ме обичат в Дух и в Истина. аз скоро ще ги облека със силата и славата на идния век, които са по-моцни от всяка тъмнина. Колкото по-мрачни стават дните на земята, толкова повече ще показвам от Моята слава. Помнете, че тези, които ми служат, въпреки че не виждат славата ми, са верните, покорните, на които ще поверя силата си. Покорство в страх от Бога е началото на мъдростта, но пълнотата на мъдростта е в това да се покоряваши поради истинската си любов към Бога. Тогава

Призивът

ще видиш силата и славата.

Ти не си тук поради твоята вяроност. Дори смиреннето да се молиш за моите съдби беше дар. Ти си тук, защото си посланик. Призовал съм те за тази цел, затова ти дадох мъдростта да се молиш за Моите съдби. Мъдрост е за теб да бъдеш верен на това, което видя тук, но най- голямата мъдрост е да идваш при Мен всеки ден. Колкото повече идваш при Мен, толкова по- реален ще ставам за теб. Мога да бъда реален за теб на земята така, както съм и сега, и когато познаеш реалността на Моето присъствие, ще ходиш в Истината“.

Аз Съм

„Сега ти Ме виждаш като Бог на Съда, но трябва да Ме видиш и като Господар на Съботата. Аз съм и двете. Трябва да Ме познаеш като Господар на Господарите и да видиш армиите Ми. Трябва да Ме видиш и като Княза на Мира. Аз съм Лъвът от Юда, Аз също съм и Агнето. Да познаваш мъдростта Ми означава да познаваш времената Ми. Ти не ходиш с мъдрост, ако ме обявяваш за Лъва, когато искам да дойда като Агнеца. Трябва да се научиш как да Ме следваш като Господ на Господарите в битка и как да се спреш до Мен като Господаря на Съботата. За да правиш това, трябва да познаваш Моите времена. Можеш да познаваш времената Ми единствено когато стоиш до Мен.

Идващото осъждение за тези, които призовават името Ми, но не Ме търсят, ще бъде все повече да отпадат от познаването на Моето време. Те ще бъдат на погрешното място и дори ще проповядват погрешното послание. Те ще се опитват да жънат, когато е време за сеене, и ще сеят, когато е време за жънене. Затова няма да имат плод.

Моето име не е Аз БЯХ, нито е Аз ЩЕ БЪДА, а Аз СЪМ. За да Ме опознаеш истински, трябва да Ме познаваш в настоящето. Не можеш да Ме познаеш като Аз СЪМ, без да идваш при Мен всеки ден. Не можеш да Ме познаваш като Аз СЪМ, без да пребъдваш в Мен.

Тук ти предвкуси Моя Съд. Предстои ти да Ме видиш и по други начини. Не може да Ме опознаеш напълно като Аз СЪМ, докато не заживеееш във вечността. Тук различните аспекти от Моето естество са свързани свършено, но е трудно да се видят, когато си в областта на времето. Тази голяма зала отразява онази част от Мен, която светът скоро ще види. Това ще бъде важна част от твоето послание, но никога няма да бъде цялото. В един град Аз ще изпрацам съд, но в друг - милост.

Ще изпратя глад в една нация и изобилие в друга. За да знаеш какво правя, не трябва да съдиш според обстоятелствата, а от реалността на Моето присъствие.

Във времената, които идват върху земята, ако любовта ти към Мен не става по-силна, ще започне да изстива. Аз съм Животът. Ако не стоиш близо до Мен, ще изгубиш живота, който е в теб. Аз съм светлината. Ако не стоиш близо до Мен, сърцето ти ще потъмнее.

Всички тези неща си ги знаел в ума и си ги поучавал. Сега трябва да ги знаеш в сърцето си и да ги живееш. Изворите на живота са от сърцето, а не от ума. Моята мъдрост не е просто в ума ти, нито в сърцето. Тя е свършено единство между ума и сърцето. Поради това, че човекът беше създаден по Мой образ, неговият ум и сърце никога не могат да постигнат съгласие, отделени от Мен. Когато умът и сърцето ти се обединят, ще мога да ти поверя Моя авторитет. Тогава каквото и да поискаш, Аз ще го направя, защото си едно с Мен.

Поради трудните времена, в които си призван да живееш, ти дадох опитността да видиш трона на Моя съд преди уреченото време на вашето съдене.

Призивът

Сега молитвата ти е отговорена. Това, което не разбра, докато се молеше да отговоря на молитвата ти, е, че Аз ти отговарях всеки ден чрез всичко, което допусках да се случи в живота ти.

По-добре е да научиш Моите пътища и съдби чрез преживяванията от живота, отколкото да ги научиш по този начин. Дадох ти да видиш всичко това, защото си пратеник и времето е кратко.

Ти вече знаеше това, което видя тук, но не живееше според това знание. Настоящото преживяване ти дадох по милост, но ти трябва да избереш да живееш според него.

Аз ще използвам много пратеници да научат хората Ми да живеят в праведен съд, така че да не погинат, когато Моят съд дойде на земята. Вие трябва да слушате пратениците Ми и да се покорявате на думите им, които са от Мен, защото времето е близо. Да ги слушате, без да се покорявате, ще донесе само по-строго осъждение върху вас. Това е справедлив съд. На когото много е дадено, от него много и ще се изисква.

Това са времената, в които знанието нараства. Знанието за Моите пътища също се увеличава в хората Ми. На вашето поколение е дадено повече разбиране от всяко друго, но малцина живеят чрез това знание. Дошло е време, когато няма повече да търпя тези, които казват, че вярват в Мен, а не Ми се покоряват. Хладките скоро ще бъдат отделени от Моите хора. Тези, които не Ми се покоряват, не вярват истински в Мен. Чрез живота си те учат Моите хора, че непокорството е приемливо.

Както Соломон писа: „Поради това, че присъдата за злото не е въздадена веднага, сърцата на синовете са предадени на зло“. Това се е случило в много от хората Ми и тяхната любов е изстинала. Съдбите Ми ще дойдат по-бързо, като милост, която да опази хората Ми от това да предадат сърцата си напълно на злото. Те скоро ще разберат, че заплатата за греха е смърт. Те не могат да продължават да викат към Мен да ги освободя от техните проблеми, когато все още обичат греха. Аз ще ви дам още малко време, за да съдите сами себе си, за да не ви съдя Аз, но този срок е кратък.

Поради това, че си бил тук, от теб ще бъде изисквано още повече. Аз ще ти дам повече благодат, за да живееш чрез истината, която разбра, но ти трябва да стоиш пред Моя трон на благодатта всеки ден, за да я получаваши. Отново ти казвам, приближава времето на земята, когато никой няма да може да стои в истината без да идва при Моя трон на благодат всеки ден. Това, което искам да ти кажа, е, че ти и тези, които са с теб, не трябва просто да живеете, а да стоите и да побеждавате. Докато Моите хора стоят и надделяват над времето на тъмнината, която идва, творението ще разбира, че светлината е по-силна от тъмнината.

Живот и смърт са посети в земята и живот и смърт ще бъдат пожънати. Аз дойдох да ви дам живот. Сатана идва да даде смърт. В предстоящото време и животът, и смъртта ще бъдат в пълнота. Все пак Аз ще дам на тези, които Ми се покоряват, изобилие от живот, каквото никога не е било виждано по лицето на земята.

„Ще има разделение между Моите хора и хората на сатана. Изберете живота, за да живеете. Изберете живота, като Ми се покорявате! Ако изберете Мен и светлината, която е във вас, е Моята истинска светлина, то тя ще става по-ярка с всеки ден. По това ще познаете, че ходите в Моята светлина. Посятото в добра почва семе расте винаги и се умножава: „По плодовете ще бъдете познати“.

Г л а в а I V – И с т и н а и ж и в о т

Докато Бог говореше, славата Му сякаш се увеличаваше. Беше толкова голяма, че в един миг ми се стори, че ще бъда погълнат от нея. Тя гореше, но не като огън, а отвътре навън. Някак си знаех, че или ще бъда завладян от славата Му, или от злото, пред кого щях да се изправа след влизането ми през вратата. Неговите думи бяха пронизателни и властни, но аз разбирах, че е по-важно да гледам славата Му и реших да правя това колкото мога по-дълго.

Той се появи по-ярък от слънцето. Не можех да видя всички Негови черти поради блясъка, но продължавах да гледам. Започнах по малко да се приспособявам. Очите Му бяха като огън, силни като най-горещата му част и имаха излъчването на едно несвършващо чудо.

Косата Му беше черна и искряща и си помислих, че е покрита със звезди, но тогава разбрах, че блестеше от масло. Знаех, че това е маслото на единството, което бях видял в предишно видение. Това масло сияеше като скъпоценни камъни, но беше по-красиво и по-ценно от земно богатство. Докато гледах лицето Му, почувствах как маслото ме покрива и когато това стана, болката от огъня на Неговата слава беше по-поносим. Като че ли то внесе мир и покой. Когато поглеждах встрани от лицето Му, блясъкът сякаш прекъсваше.

Погледнах към нозете Му. Те също бяха като огън от бронзови или златни пламъци. Бяха красиви, но и страшни. Докато гледах нозете Му, усетих нещо като земетресение. Започваше от вътрешността ми и знаех, че когато Той ходи, всичко, което може да бъде разтърсено, ще се разтърси. Издържах само миг, след което паднах по лице.

Когато погледнах нагоре, видях вратата. Сега тя беше още по-малко привлекателна от преди. В същото време чувствах отчаяние от решението ми да вляза през нея. Но това беше призванието ми и да не я прекрача би било равно на непокорство. В Неговото присъствие дори само мисълта за непокорство изглеждаше толкова плътска и по-отблъскваща от мисълта за връщане към битката в земната област.

Докато гледах вратата, чух глас, който започна да говори. Обърнах се да видя източника. Той беше с най-естествения чар, който съм виждал някога сред хората, царствен и силен.

„Аз съм Авел“ - каза той. „Властта, която Бог ще даде на хората Си, е помазанието на истинско единство. Когато бяхме само двама братя на земята, не успяхме да живеем в мир един с друг. От моето време досега човечеството е вървяло към все по-голяма тъмнина. Убийствата ще нарастват на земята, както никога досега. Дори вашите световни войни са само родилни болки, водещи към това, което предстои. Но помни: любовта е по-силна от смъртта. Любовта, която Отец ще даде на тези, които Му служат, ще победи смъртта“.

„Моля те, сподели ми всичко, което ти е дадено да ми кажеш“, отвърнах аз, знаейки, че разговорът с него не е случаен.

„Моята кръв все още говори. Кръвта на всеки мъченик все още говори. Твоето послание ще оживее, ако вярваш в живота, който имаш в Бога, повече, отколкото вярваш в живота, който имаш на земята. Не се страхувай от смъртта и ще я победиш. Тези, които не се страхуват от смъртта, ще имат най-великото послание във времената, в които влизате, когато смъртта ще се разрази на земята“.

В този миг се сетих за всичките войни, глад и напасти, които ставаха по земята в мое време.

„До къде още може да се увеличава смъртта?“ - попитах.

Авел продължи без да отговори на въпроса ми, затова приех за отговор казаното по-нататък. „Кръвната жертва вече е дадена за вас. Вярвайте в силата на кръста, защото това е по-велико от живота. Когато вярвате в кръста, вие не можете да умрете.

Голямо единство ще дойде към Божиите хора, които са на земята. Това ще стане, когато Неговият Съд я посети. Тези, които са в единство, не само ще издържат на съдбите Му, но ще успяват поради тях. Така Той ще употреби хората Си да предупредят земята. След предупрежденията Господ ще ги използва и като знамение. Поради противоречията и конфликтите, надигащи се в тъмнината, единството на хората Му ще бъде за знамение, което цялата земя ще види. Учениците Му ще са известни с любовта си, а любовта не изпитва страх. Само истинска любов може да донесе истинско единство. Тези, които обичат, няма да паднат. Истинската любов не изстива, напротив, тя расте“.

Любовта дава живот

Друг мъж, който изглеждаше почти като Авел, дойде и застана до мен.

„Аз съм Адам“ - каза той. „Беше ми дадена власт над земята, но аз я предадох на злия като се покорих на злото. Той сега я управлява вместо мен и теб. Земята беше дадена на човека, но лукавият я отне. Властта, която аз загубих, беше възстановена чрез кръста. Исус Христос е „последният Адам“ и Той скоро ще вземе Своята власт да управлява. Той ще управлява чрез хората, защото даде земята на човечеството. Тези, които живеят в твоето време, ще приготвят земята за Неговото управление“.

„Моля те, кажи ми повече“ - помолих аз, малко изненадан да видя Адам, но искайки да чуя всичко, което той имаше да каже. „Как да се подготвим за Него?“

„Любов“, каза той. „Вие трябва да се обичате един друг. Трябва да обичате земята, а също и живота. Моят грях освободи смъртта да тече като река върху планетата. Вашата любов ще освободи реки на живот. Когато злото царува, смъртта е по-силна от живота и надделява над него. Когато праведността царува, животът надделява, и животът става по-силен от смъртта. Скоро животът на Божия Син ще погълне смъртта, която дойде чрез моето непокорство. Не трябва да обичаш просто живеенето, а *живота*. Смъртта е твоят враг. Ти си призван да бъдеш посланик на живот.

Когато Божиите хора започнат да обичат, Той ще ги използва да изяви съда Си. Неговите съдби са желателни. Цялата земя стене и се мъчи, чакайки Неговия съд, и когато той дойде, светът ще се научи на праведност. Това, което Той ще направи, ще стане чрез хората Му и те ще стоят твърдо като Илия в последните дни. Техните думи ще затварят небето или пък ще носят дъжд; ще пророкуват за земетресения или глад и те ще се случват или ще бъдат предотвратявани.

Когато освобождават армии в небето, армии ще за маршируват долу на земята. Когато задържат армии - ще има мир. Те ще решават къде Той да показва милост и къде - гнева Си. Те ще имат тази власт поради това, че имат любов, и тези, които обичат, ще бъдат едно с Него. Това, което ти предстои да видиш зад тази врата, ще те подготви за онова, което Той има да върши чрез хората Си.

„Аз познавам властта, знам също и нейната отговорност. Заради властта, която ми бе дадена, аз съм отговорен за всичко, което се случи на земята. Божията благодат обаче започна да ме покрива и великото Божие изкупление скоро ще покрие грешката ми. Мирът ще бъде отнет от земята, но ти си призван да помогнеш той да бъде възстановен. Мирът царува в небето и ти си призван да донесеш небето на земята. Тези, които пребъдват в Неговото присъствие, ще познават мира и ще го

разпространяват.

Самата земя ще се разтресе и ще потрепери. Времена на неприятности, поголеми даже от най-големите срещани досега, ще започнат да идват към земята като огромни морски вълни. Но тези, които Го познават, няма да бъдат обезпокоени. Те ще застанат срещу грохота на морето и ще кажат: „Утихни“, и морето ще се успокои. Дори най-малкият от Неговите люде ще бъде като голяма крепост на мир, която ще устои срещу всичко идващо. Неговата слава ще бъде изявена първо на хората Му, а след това и чрез тях. Дори творението ще Го разпознае в хората Му и ще им се покорява, както се покорява и на Него.

Това е властта, която имах, и тя ще бъде отново дадена на човечеството. Аз използвах властта си да обърна Рая в пустиня. Бог ще използва властта, за да превърне пустинята отново в Рай. Това е властта, която Той дава на Своите Си. Аз използвах моята погрешно и смъртта дойде. Когато Неговата власт бъде употребена в праведност, тя ще донесе живот. Бъдете внимателни как я използвате. С властта идва отговорността. Вие също може да я използвате погрешно, но ако обичате, няма да го сторите. Както цялото небе знае, любовта никога не отпада“.

„Ами за земетресенията, глада и дори войните, за които каза, че ще дойдат по земята? Няма ли те да донесат смърт?“ - попитах.

„Цялата смърт, която идва, е допусната в света, за да приготви пътя на живота. Всичко, което е посято, трябва да се пожъне, освен ако тези, които са сели зло, извикат към кръста в дух и истина. Армията на кръста скоро ще дойде и ще марширува в силата му, носейки предложението за милост на всички. Тези, които отхвърлят милостта на Бога, отхвърлят живота“.

„Това е голяма отговорност“ - казах аз. „Как ще разберем, че са отхвърлили милостта Му?“

„Непокорството донесе смърт, а покорството ще донесе живот. Когато аз ходех с Бога, Той ме учеше на Своите пътища. Докато ходех с Него, започнах да Го опознавам. Ти трябва да ходиш с Бога и да се учиш на пътищата Му. Твоята власт е Неговата власт и трябва да бъдеш едно с Него, за да я използваш. Оръжията на Неговата армия не са плътски, а духовни и много по-мощни от земните оръжия. Твоите най-мощни оръжия са Истина и Любов. Дори последният Божи съд за разрушение представлява Неговата любов и постоянна милост.

Когато истината, говорена с любов, е отхвърлена, избрана е смъртта, а не животът. Ти ще разбереш това, докато ходиш с Него. Ще осъзнаеш, че Духът ти е даден, за да донесе живот, а не смърт. Време е да се даде на хората да пожънат каквото са посели, но ти трябва да правиш всичко с покорство. Исус дойде, за да даде живот. Той не иска никой да погине и това трябва също да е и твое желание. По тази причина трябва да обичаш дори враговете си, за да ти бъде поверена властта, която Той иска да даде на хората Си.

Времето е близо за изпълнението на това, което е било писано. Неговите хора са се молили за повече време и Той им е дал. Малцина обаче го използваха мъдро. Ти имаш малко повече време, но скоро и то изтича. Близо е мигът, когато ще изглежда, че самото време се е забързало. Както е писано, когато Той дойде, ще дойде бързо. Ти обаче не трябва да се страхуваш от времената. Ако се боиш от Него, тогава няма нужда да се страхуваш от нищо, което е на земята.

Всичко, което предстои да се случи, идва, за да може Неговата мъдрост отново да надделее по земята, както е и на небето. Всяко посято зло ще бъде пожънато. Доброто обаче, което Той е посял, също ще бъде пожънато. Доброто е по-силно от злото. Любовта е по-силна от смъртта. Той ходи по земята, за да разрушава делата на дявола и ще завърши това, което е започнал“.

Сила и любов

Докато Адам говореше, аз бях завладян от неговата милост и достойнство. Започнах да се чудя дали след падението е спрял да греши, защото ми изглеждаше толкова чист. Като разбра мислите ми, той промени малко темата, за да им отговори.

„Аз живях дълго на земята, защото грехът нямаше дълбок корен в мен. Въпреки че съгреших, бях създаден да ходя с Бога и желанието ми за Него все още беше в мен. Аз не познах дълбочините на греха, които поколенията след мен познаха. Когато грехът се увеличи, животът се скъси, но във всяко поколение тези, които ходят с Бога, докосват живота, който е в Него. Поради това, че ходи в близост с Бога, Мойсей щеше да живее още, ако Бог не беше го взел при Себе Си. Енох ходеше с Него в такава близост, че Той също го взе. Ето защо Исус каза: *„Аз съм Възкресението и животът; оня, който Вярва В Мен, и да умре, ще живее; и Всеки, който Вярва В Мен, няма да умре никога“*.

Това, което виждаш в мен, не е просто липсата на грех, а присъствието на живота, който имах на земята. Това, което сме били на земята, отчасти остава на небето. Мога да погледна на всички останали тук, които са част от облака свидетели, и да узная много за техния земен живот.

„Значи ти си част от големия облак от свидетели“.

„Да. Моята история е част от вечното Евангелие. Двата с Ева първи опитахме греха и бяхме първите, които видяха децата си да жънат резултата от непокорството. Виждали сме смъртта как се разпространява по земята през всяко поколение, но също видяхме кръста и победата над греха.

Сатана се хвали от времето на кръста, че Исус е изкупил хората, но не може да ги *промени*. По времето на най-голямата тъмнина и зло, които скоро ще дойдат, Неговите хора ще бъдат винаги като свидетелство, че Той не само ги изкупи от греха, но и го отмахна от тях. Чрез тях Той ще премахне греха от целия свят. Ще изяви на цялото творение силата на Своето ново създание. Той не дойде просто да прости греха, а да спаси човечеството от него и ще се върне за народ, който е без петно от света. Това ще се случи в най-трудните времена.

„Аз бях създаден да обичам Бога и земята, за което бяха сътворени и всички хора. Отвращавал съм се от това, че световните реки са ставали като мръсен канал. Но повече ме отвращаваше да гледам в какво се превръща човешкият ум. Човешките философии са по-противни и от нечистотиите в реките. Но потоците на човешката мисъл един ден отново ще бъдат чисти, също както и земните реки. Така през цялото време, което идва, ще бъде доказвано, че доброто е по- силно от злото.

Бог не отиде на кръста просто да изкупи, но и за да възстанови. Той ходеше по земята като човек, който показваше как трябва да живеем. Господ сега ще открие Себе Си чрез Своите избрани, за да им покаже за какво са били създадени. Тази демонстрация ще дойде не просто чрез сила, а чрез любов. Той ще ти даде сила, защото е силен, а и силата също е откровение за Него. Дори самият Той използва силата Си поради любов. Така трябва да правиш и ти. Неговият съд ще настъпи поради любовта Му. Когато ти участваш в този съд, това също трябва да бъде от любов. Дори последният Му съд ще бъде поради Неговата последна милост“.

Гледах към Адам, Авел, Лот и Йона, застанали един до друг. Знаех, че трябва цяла вечност, за да разбере дълбочината на откровението за великото Евангелие на Бога, което те представяха. Непокорството на Адам проправи път за покорството на Авел, чиято кръв все още говори като предвестник на спасението. Праведният Лот не можа да спаси града, докато несправедният Йона можа. Подобно на четирите евангелия,

изглежда че нямаше край на знанията, които могат да се получат от тия хора.

Г л а в а V – В р а т а т а

Опитвах се да попия всяка една от думите на светиите. Никога Господ не беше ми казал толкова много наведнъж и чувствах, че всяко изречение е от решаващо значение и не исках да забравя нищо. Помислих си колко добре щеше да бъде, ако думите Му бяха издълбани на камък, както при Мойсей, за да мога да ги занеса на хората, така че да не избледнеят с времето. Като узна мислите ми, Мъдростта пак проговори:

„Това е разликата между Стария и Новия завет. Ти ще напишеш думите Ми в книга и те ще вдъхновяват хората Ми. Но все пак силата на словото Ми може да бъде видяна само ако са написани в техните сърца. Живите послания са много по-силни от букви, оставени върху хартия или камък. Поради това, че ти не пишеш Писанията, думите, които ще оставиш, ще съдържат и нещо от тебе. Въпреки това книгите ти ще бъдат такива, каквито Аз желая да бъдат, защото съм те приготвил за тази задача. Те няма да са свършени, защото свършеност няма да има, докато не дойда. За свършенство хората ще трябва да търсят Мен, но Моите хора са книгата, която Аз пиша, и мъдрите могат да Ме видят в хората Ми и в техните дела.

Моят Отец Ме изпрати на света, защото Той възлюби света. Така и Аз изпращам хората Си в света, защото го възлюбих. Можех да осъдя света след възкресението Си, но не го направих, за да може Моите избрани да бъдат доказани и силата на това, което направих на кръста, да бъде видяна от човечеството. Аз направих това от любов. Вие сте свидетели за любовта Ми. Това е Моята заповед към вас: Обичайте Ме, обичайте и своя ближнен. Само тогава свидетелството ви ще бъде вярно. Дори когато ви заповядам да говорите моите съдби, това трябва да е с любов.

Животът на всеки човек е в Моята книга. Техният живот е като книга, която ще бъде четена от цялото творение цяла вечност. Историята на света е библиотеката на Божията мъдрост. Моето изкупление е проявление на Нашата любов. И кръстът е най-голямата любов, която човечеството ще познае някога. Дори ангелите, които стоят пред Моя Отец, толкова обикнаха историята за изкуплението, че също искат да обитават сред хората. Те се учудиха, когато Ние сътворихме човека по наше подобие. Огорчени наблюдаваха как човекът избра злото, дори посред Рая, който бяхме направили за него. Сега благодарение на изкуплението разрушеният образ на Бога е възстановен и се разкрива все по-славно от човечеството. Славата е все още в пръстни съдове, които я правят по-лесна за гледане за онези, които имат очи да виждат.

Това е новото създание и то е по-славно от първото. Чрез Моето ново творение ние създаваме един нов Рай, който е по-велик от първия. Приемането на изкуплението Ми от всеки мъж, жена и дете е книга, която Аз пиша и която винаги ще бъде четена. Чрез новото създание ние ще възстановим и предишното и отново ще има Рай. Аз ще възстановя всичко и всяко зло ще бъде победено от доброто.

Моята Църква е книгата, която пиша, и целият свят скоро ще я прочете. Досега светът е искал да прочете книгата, която лукавият пише за Църквата Ми, но скоро Аз ще дам Моята книга.

Скоро ще изпратя апостолите Си на последните дни. Ще имам много като Павел, Петър, Йоан и другите. За да ги приготвя, Аз изпращам мнозина като Йоан

Кръстител, които ще ги поучават на посвещение към Мен и ще положат основата на покаяние в техния живот. Както беше голяма радост в живота на Йоан да чува гласа на Младоженеца, така и тези хора ще имат едно желание - да видят Моята Невяста готова за Мен. Поради това Аз ще ги употребя да построят пътища в пустинята и реки в сухата земя. Те ще събарят високите места и ще издигат ниските. Когато минеш през тази врата, ти ще ги срещнеш.

Скоро ще изпратя пророците на последните дни. Те ще Ме обичат и ще ходят с Мен, също както Енох правеше. Те ще покажат Моята сила и ще доказват на света, че Аз съм единственият истинен Бог. Всеки ще бъде като чист извор, от който ще тече само жива вода. Понякога тяхната вода ще бъде гореща за очистване, а понякога - студена за освежаване. Ще дам в едната им ръка светкавици, а в другата - гърмежи. Те ще се издигат като орли над земята, но над Моите хора ще бъдат като гълъби, защото ще почитат семейството Ми. Те ще идват над градовете като бури или земетресения, но ще дават светлина на кротките и на смирените. Когато влезеш през тази врата, ще срещнеш и тях.

Скоро ще изпратя и евангелизаторите на последните дни. Ще им дам чаши с радост, която никога не свършва. Те ще изцеляват болните и ще гонят демоните; ще обичат Мен и праведността, ще носят кръста си всеки ден и няма да живеят за себе си, а за Мен. Чрез тях светът ще разбере, че Аз живея и че имам цялата власт и сила. Това са безстрашните хора, които ще нападат портите на врага и ще нахлуват в тъмните места на земята, водейки мнозина до спасение. Те също са зад тази врата и ще ги срещнеш.

Скоро ще изпратя пастирите, които ще имат Моето сърце за овцете. Те ще ги хранят, защото Ме обичат. Ще се грижат за всяко от Моите малки деца, като че ли са техни, и ще дават живота си за тях. Това е любовта, която ще докосне сърцата на хората - когато Моите люде дават живота си един за друг. Тогава светът ще Ме познае. Аз съм им дал отбрана храна, за да служат в дома Ми. Това са верните, на които ще поверя да се грижат за него. Те също са зад тази врата, ще срещнеш и тях.

Скоро ще дам и Моите учители за последните дни на земята. Те ще Ме познават и ще учат и хората на Моите пътища. Ще обичат истината и няма да отстъпят пред тъмнината, а ще я осветяват и ще я премахват. Те ще отпушват изворите, които бащите ви са изкопали, и ще осигурят чисти води на живот. Те ще изнесат съкровищата от Египет и ще ги използват, за да съградят Моето обиталище. Тях също ще срещнеш зад тази врата“.

Докато Господ говореше, погледнах към вратата. Сега за първи път поисках да вляза през нея. Всяка дума, която Той каза, породих голямо очакване в сърцето ми и поисках силно да срещна тези служители на последните времена.

„Ти си знаел в сърцето си от много години, че те идват. Доведох те тук, за да ти покажа как да ги разпознаеш и да им помогнеш в техния път“.

Влязох през вратата.

Г л а в а VI – З а т в о р ъ т

Изведнъж се озовах в голям затворнически двор. Имаше огромни стени, каквито никога не бях виждал. Те се простираха пред мен докдето ми стигаше погледът. Имаше други огради както и бодливо телено заграждение пред високата и дебела стена. На всеки сто крачки на върха на тази стена стърчаха стражеви кули. Можех да видя пазачи на всяка от тях, но те бяха твърде далеч от мен, за да ги разгледам по-добре.

Беше сиво, тъмно и призрачно, напълно в унисон с тълпата, стояща в двора на този затвор. Хората бяха насядали в еднородни групи. Възрастните чернокожи бяха в една група, младите чернокожи - в друга. Старите и младите бели хора също стояха отделно и жените им също бяха разделени. Изглежда беше същото при всяка раса. Тези, които имаха някаква характерна особеност, бяха отделени, с изключение на най-малките деца.

Много хора обикаляха между групите. Докато гледах, можех да забележа, че те се опитват да намерят собствената си идентичност, търсейки групата, която най-добре да им съответства. Беше очевидно обаче, че тези групи не допускаха лесно някой да се присъедини към тях.

Като погледнах по-отблизо хората, можех да видя, че те всички имат дълбоки рани, както и белези от минали наранявания. С изключение на децата, всички изглеждаха почти слепи, виждащи само толкова, колкото да останат в своята си група. Дори вътре в групите си те постоянно се опитваха да посочат различията, които другият би могъл да има. Когато откриваха дори една малка разлика, те атакуваха този, който е различен. Всички изглеждаха гладни, жадни и болни.

Приближих се до един по-възрастен мъж и го попитах защо всички те са в затвора. Той ме погледна с учудване и ми каза натъртено, че те не са в затвор и се зачуди защо задавам такъв глупав въпрос. Аз посочих към оградите и пазачите, а той ми отвърна: "Какви огради? Какви пазачи?" Погледна ме с поглед на много обиден и разбрах, че ако кажа още нещо, рискувам да бъда нападнат.

Задах на млада жена същия въпрос и отговорът не беше по-различен. Тогава осъзнах колко слепи са те и че дори не виждат оградите и пазачите. Тези хора не знаеха, че са в затвор.

Пазачът

Реших да попитам пазача защо тези хора са в затвора. Докато вървях към оградите, забелязах дупки в тях, през които лесно можеше да се избяга. Когато стигнах до самата стена, видях, че беше много зле построена и за мен беше лесно да я изкача. Всеки можеше да избяга без проблем, но никой не се опитваше, защото не знаеше, че е затворник.

Когато стигнах до върха на стената, вече можех да виждам на голямо разстояние и забелязах слънцето, светещо зад стените. Лъчите му не достигаха до затвора поради височината на стените и заради облаците, които бяха отгоре. Съзрях огньове към края на затворническия двор, където децата се събираха. Димът от тях образуваше дебел облак, който правеше мястото мрачно и мъгливо. Чудех се какво ли горяха там.

Вървях по върха на стената, докато стигнах един пост. Изненадах се, когато видях пазача в изискан костюм сякаш, издаваща, че е нещо като служител или свещеник. Той не се изненада от срещата и си помислих, че ме е взел за друг пазач.

„Господине, защо тези хора са в затвора?“ - попитах аз.

Въпросът го шокира и забелязах страх и подозрение да го покриват като одеяло.

„Какъв затвор?“ - отговори той. „За какво говориш?“

„Говоря за тези хора в двора на затвора“, казах аз, чувствайки странна дързост. „Вие очевидно сте пазач, защото сте в стражевата кула, но защо сте облечен така?“ - продължих аз.

„Не съм пазач на затвор! Аз съм служител на Евангелието. Не съм им пазач, а техният духовен лидер. Това тук не е кулата на пазачите, а домът на Бога! Синко, ако смяташ да си правиш шеги, на мен не ми е до смях!“

Той грабна пистолета си и сякаш бе готов да ме застреля.

„Моля, извинете за безпокойството“, отговорих аз, като прецених, че той може наистина да се възползва от наличието на пистолета в ръката си.

Докато се оттеглях, очаквах всеки момент да чуя изстрел. Човекът беше толкова несигурен, че можеше да стреля преди да помисли дали наистина се чувства заплашен. Освен това беше и искрен. Той не осъзнаваше, че е пазач.

Учителката

Продължих да вървя по стената, докато почувствах, че съм на безопасно разстояние и се обърнах назад, за да видя служителя. Той бързо се прибра обратно в кулата си, очевидно развълнуван. Чудех се защо въпросите ми толкова го обезпокоиха. Те не му помогнаха да види нещата с друг поглед, а вместо това го направиха още по-несигурен.

Докато вървях, си мислех отчаяно как да разбера какво става и как да формулирам въпросите си по начин, който да не обезпокои следващия пазач, с когото бих се опитал да говоря. Когато се приближих до поредната кула, бях изненадан от външността на пазещия. Оказа се млада дама на около двадесет и пет години.

„Госпожице, мога ли да ви задам няколко въпроса?“ попитах аз.

„Естествено, с какво мога да ви помогна?“ - снизходително отвърна тя. „Вие родител на някое от децата ли сте?“

„Не“ - казах аз. „Писател съм“, усещайки, че това беше отговорът, който трябваше да й дам. Както очаквах, това привлече вниманието й.

Като не исках да повтарям грешката, която направих с първия пазач, когато казах, че това е кула, попитах младата дама защо стои на „това място“. Отговорът й дойде моментално и тя изглеждаше изненадана от това, че не знам.

„Аз съм учителка, не мислите ли, че е напълно естествено да си бъда в училището?“

„О, това е вашето училище?“, отговорих аз, посочвайки стражевата кула.

„Да. Тук съм вече три години. Може да бъда тук до края на живота си. Толкова много обичам това, което правя. Последното й твърдение беше казано механично и аз разбрах, че ако продължа, ще открия нещо.

„Какво преподавате? Трябва да е интересно, щом мислите да прекарате останалата част от живота си, като вършите само това“.

„Аз преподавам обща наука и социология. Моята работа е да оформя философията и погледа към света на тези млади умове. Това, на което ги уча, ще направлява целия им живот. А ти какво пишеш?“ попита тя.

„Книги“ – отговорих, „аз пиша книги за лидери“, допълних, предвиждайки нейния следващ въпрос. Знаех, че ако бях казал "книги за християнски лидери", това щеше да сложи край на разговора ни. Сега тя изглеждаше по-заинтересована.

„Лидерството е важен предмет“ - каза тя с тънък снизходителен глас. „Промените стават така бързо, че имаме нужда от точните лидерски средства, за да направляваме промените в правилната посока“.

„Каква е тази посока?“, попитах аз.

„Към благоденствие, което може да дойде само чрез мир и сигурност“, отговори тя, изненадана от въпроса ми.

„Не искам да те засегна“ - казах аз, „но ми е интересно твоето виждане за това. Какъв е начинът, по който смяташ, че този мир и сигурност могат да се постигнат?“

„Чрез образование, разбира се. Ние сме заедно на този космически кораб - Земята - и трябва да продължаваме заедно.

Чрез образование ние помагаме за извеждането на хората от пещерите и

премахването на манталитета на племената, за да разберат, че всички ние сме част от обществото и всеки трябва да даде своя дял за него, за да се развиваме заедно“.

„Това е интересно“ - отговорих аз, „но ние не сме еднакви“. И също е интересно, че тук хората стават дори по-разединени от всякога. Не мислиш ли, че е време да промениш малко философията си?“

Тя ме погледна с недоумение и вълнение, но очевидно не защото смяташе, дори за миг, че това, което казах, е вярно.

„Господине, вие напълно ли сте спял?“, каза тя най-накрая.

„Не, мисля, че имам добро зрение“ - отговорих аз. „Връщам се от обикаляне между хората и никога не съм виждал такова разделение и враждебност между различните групи. Изглежда ми, че сякаш конфликтът между тях е по-дълбок от всякога“.

Мога да кажа, че изказванията ми бяха като плесници върху лицето на тази млада дама. Като че ли тя не можеше да повярва някой дори да изрече такива неща, още по-малко пък да приеме, че са истинни. Докато я гледах, разбрах, че е почти спяла и едва можеше да ме види.

Кулата, на която се намираше тя, бе толкова висока, че не можеше да забележи хората долу. Тя наистина не знаеше какво става там, но погрешно си мислеше, че може да види всичко.

„Ние променяме света - каза тя с явно презрение. - Променяме хората. Ако все още има такива, които се държат като диваци, както ти спомена, ще ги променим. Ние ще победим. Човечеството ще победи“.

„Това е доста голяма отговорност за някой толкова млад“, отбелязах аз.

От това мое изказване тя се наежи, но преди да може да отговори, се появиха две жени, вървящи срещу вратата на кулата по върха на стената. Едната беше чернокожа, изглеждаше на около петдесет, а другата, много добре облечена бяла жена, наглед - в началото на тридесетте. Докато вървяха, те разговаряха една с друга и изглеждаха самоуверени и с достойнство. Бих могъл да кажа, че можеха да виждат, защото бяха достигнали до върха на стената.

За моя изненада учителката в детското училище извади пистолет и излезе от кулата, за да ги пресрещне, очевидно не желаейки тези жени да се приближат. Тя ги поздрави с много престорена радост и с израз на превъзходство, с което искаше да ги впечатли. За моя изненада двете жени се уплашиха и започнаха да се държат почтително към тази, която беше толкова по-млада от тях.

„Дойдохме да попитаме за нещо, на което нашите деца са научени, но ние не го разбираме“, каза чернокожата жена, като доби малко кураж.

„О, сигурна съм, че много от това, което се поучава, вие не разбирате“, отвърна учителката със снизхождение.

Жените продължиха да гледат към пистолета, който учителката размахваше така, че да ги държи на разстояние.

Аз стоях наблизо, учуден от тази сцена. Учителката се обърна и нервно ме погледна. Мисля, че се притесняваше да не би да кажа нещо на жените. Като държеше пистолета насочен към мен, тя поиска да си тръгна. Жените вдигнаха поглед, за да видят този, на когото говори, и разбрах, че те не ме виждаха. Страхът ги беше заслепил.

Извиках към жените, насърчавайки ги да имат смелост и да вярват на това, което чувстват в сърцето си. Те погледнаха към мен така, сякаш чуваха само шум. Бяха загубили дори слуха си. Като видях това, младата учителка се усмихна. Тогава тя се прицели с пистолета си към мен и изсвири с уста. Чувствах, че ме възприема като най-опасния жив човек.

Знаех, че не мога да дочакам този, на когото е изсвирила, да дойде. Разбрах още,

че ако пристъпя малко назад, ще бъда в безопасност, защото тази млада учителка беше напълно сляпа. Оказах се прав. Избягах, докато тя викаше и свиреше с уста, и накрая толкова се разяри, че започна да стреля по двете жени.

Докато стоях на върха на стената между две стражеви кули и се чудех на всичко това, усетих присъствието на Мъдростта.

„Трябва да се върнеш в двора на този затвор. Аз ще бъда с теб. Знай, че имаш зрение, с което можеш да избегнеш всяка клопка и всяко оръжие. Само помни, че страхът може да те заслепи. Докато ходиш с вярата, че съм с теб, винаги ще виждаш пътя, по който да вървиш. Трябва също да внимаваши и да разкриваши видяното от теб само на тези, на които ти позволя. Пазачите най-много се страхуват от зрението. Знаем, че искаш да ми зададеш много въпроси, но те ще получат по-добър отговор чрез преживяванията, които ще имаш там“.

Г л а в а VII – М л а д и я а п о с т о л

Спуснах се надолу и закрачих из двора. Затворниците почти не се интересуваха от мен и не бяха забелязали сцените върху стената. Тогава си спомних, че не могат да виждат толкова надалеч. Един чернокож младеж застана на пътя ми и ме погледна със светлите си и любознателни очи.

„Кой си ти?“ - попитахме се едновременно и двамата.

Постояхме, гледайки се един друг, след което той каза:

„Името ми е Стефан. Аз мога да виждам. Какво друго искаш да знаеш за мен, което още не ти е известно?“

„Как бих могъл да разбера нещо за теб?“, попитах аз.

„Този, Който ми помогна да прогледам, каза, че един ден ще дойдат други, които не са затворници. Те също ще могат да виждат и ще ни кажат кои сме ние и как можем да излезем от този затвор“.

Започнах да възразявам, че не знам кой е той, когато си спомних какво ми беше казала Мъдростта за тези, които ще срещна отвъд следващата врата.

„Знам кой си, а също и някои неща за теб“ - казах му аз. „Но това е най-странният затвор, който съм виждал“.

„Но това е единственият затвор!“ възрази той.

„Откъде знаеш, след като си бил тук цял живот?“, попитах.

„Този, който ми даде зрение, ми каза, че е единственият. Обясни ми, че всяка душа, която е била затваряна, се намира тук. Той винаги ми е казвал истината, така че му вярвам за това“.

„Кой ти даде зрение?“ - попитах аз, заинтересован не само да разбера кой е направил това, но също и как може това да е затворът, който да държи всички души.

„Той никога не ми е казвал истинското си име, а просто се наричаше Мъдрост“.

„Мъдрост! Как изглеждаше той?“ - попитах.

„Беше млад, чернокож атлет. Можеше да вижда по-добре от всеки друг и изглеждаше, че познава всички тук. Има обаче нещо странно. Познавам и други тук, които казват, че са срещали Мъдростта, но те всички Го описват по различни начини. Някои казват, че е бял, а други - че е жена. Ако няма много „Мъдрост“, явно е, че е майстор по преобразяването“.

„Можеш ли да ме заведеш при Него?“, запитах.

„Бих те завел, но не съм го виждал от доста време. Страхувам се, че може да си е заминал или дори да е умрял. Много съм обезсърчен, откакто той изчезна. Моето

зрение дори започна да се влошава, докато не видях теб. Щом те забелязах, веднага разбрах, че всичко, което ми е говорил, е вярно. Той ми каза, че ти също го познаваш, така че защо ме питаш толкова много за него?“

„Да, познавам Го, и бъди насърчен, твоят Приятел не е мъртъв. Ще ти кажа истинското Му име, но първо трябва да ти задам няколко въпроса“.

„Знам, че може да ти се има доверие и че всички като теб, които идват, ще искат да се срещнат с прогледналите. Ще те заведа при някои от тях. Знам също, че вие идвате, за да помогнете и на другите затворници да започнат да виждат. От едно обаче съм изненадан“.

„От какво?“

„Ти си бял. Никога не съм си мислил, че тези, които ще дойдат да ни помогнат да виждаме и да ни освободят, ще са бели хора“.

„Сигурен съм, че ще има между тях и такива, които не са бели“ - отговорих аз. „Мога да кажа, че имаш вече добро зрение и знам, че можеш да разбереш това, което ще кажа“.

Цената на зрението

Погледнах дали Стефан ме слуша и трогнат видях колко отворен и поучаем е той, в пълен контраст с учителката, която бе на неговата възраст. "Този мъж ще бъде истински учител", помислих си аз.

„Когато достигнем на мястото на пълното зрение, ние няма да съдим хората по цвета на кожата им, по пола или възрастта им. Няма да съдим по това, което виждаме, а по Духа“.

„Това звучи като думите на нашите учители“, каза Стефан, малко изненадан.

„Има разлика обаче“ - продължих аз. „Те се опитват да ви накарат да си мислите, че всички сме еднакви, но ние сме създадени различни и това е с цел. Истински мир ще дойде само когато почитаме разликите, които имаме. Когато наистина знаем кои сме, тогава няма да се страхуваме от тези, които са различни от нас. Когато сме свободни, ние сме свободни да почитаме и уважаваме различните, винаги търсейки да се поучим един от друг, както ти сега правиш с мен“.

„Разбирам“ - каза Стефан. „Надявам се, че не съм те засегнал, като ти казах, че съм изненадан от цвета на кожата ти“.

„Не съм се обидил. Разбирам те. Насърчен съм заедно можа да ме разпознаеш без да гледаш на това, че съм бял. Помни, че всеки път, когато отворим сърцата си да се поучаваме от различните от нас, нашето зрение ще се увеличава! Очите ти вече виждат по-ясно, отколкото в началото, когато се срещнахме.“

„Току-що се чудех колко бързо ми се възвръща зрението“ - потвърди Стефан.

„Сега знам защо съм тук“ - добавих аз. „Не трябва да забравяш, че зрението е най-ценното ти притежание. Всеки ден трябва да правиш това, което спомага за увеличението му. Стой настрана от хората и нещата, които отнемат от зрението ти“.

„Да, като това да съм обезсърчен, например“.

„Точно така! Обикновено с обезсърчението започва изгубването на зрението“ - казах аз. „За да постигнем целите си, трябва да отхвърлим обезсърчението във всяка негова форма. То заслепява“.

„Когато започнах да виждам, изведнъж почувствах, че имам цел, може би много важна“ - продължи Стефан. „Можеш ли да ми помогнеш да я разбера?“

„Да. Да знаем целта си е един от най-бързите начини за подобряване на нашето зрение. Това също е и най-силната защита срещу всичко, което го разрушава. Мисля, че моята най-голяма цел тук е да помогна на теб и на другите с възстановено зрение, да

познат своята цел. Но първо трябва да поговорим за нещо по-важно“.

Заровено съкровище

Когато Стефан говореше, чувах гласа на Мъдростта и разбрах, че този млад мъж е бил поучаван от Господа. Откри ми се още, че той не знаеше Господното име и че щеше да му бъде трудно да повярва, че името на Мъдростта е Исус. Знаех, че се нуждае от водителство, за да споделя името на Мъдростта. Помислих си за апостолите, пророците, евангелизаторите, пасторите и учителите, които Мъдростта каза, че ще срещна зад вратата. Никога не съм и предполагал, че това ще стане на място като това. Докато гледах навън мнозинството от хора, почувствах Божието присъствие. Той беше с мен дори в мрака на този ужасен затвор и аз се развълнувах дълбоко. "Ето за какво съм бил приготвен", помислих си.

„Стефан, какво виждаш, когато гледаш това множество от хора?“, попитах аз.

„Виждам объркване, разруха, горчивина, омраза, тъмнина“, отговори той.

„Това е вярно, но погледни отново с очите на сърцето си, използвай зрението си“, го помолих аз.

Той се загледа дълго и после каза колебливо: „Сега виждам голяма нива със скрито съкровище в нея. То е навсякъде и почти във всякаква форма“.

„Точно така“ - отговорих аз. „Това също е откровение за твоята цел. Ти си търсач на съкровища. Едни от най-великите души, които някога са живели, са в капан тук и ти ще помогнеш да бъдат открити и освободени“.

„Но как ще ги открия и как ще ги освободя, след като самият аз не съм свободен?“

„Ти вече знаеш как да ги откриеш, но е вярно, че не можеш да ги освободиш, без самият ти да си свободен. Това е следващият ти урок. Трябва да помниш, че винаги ще знаеш целта си във всяка ситуация, като гледаш с очите на сърцето си. Това, което виждаш с вътрешния си човек, винаги ще разкрива твоята цел“.

„Така ли разбра, че трябва да съм търсач на съкровища?“

„Да. Но трябва да бъдеш свободен, преди да станеш такъв, за какъвто си бил създаден. Защо не си избягал досега през тези дупки в оградата?“, попитах аз.

„Когато за пръв път започнах да виждам, забелязах оградите. Видях и дупките там и минах през тях. Когато стигнах до стената, се опитах няколко пъти да я прескоча, но страхът ме победи, защото височините ме плашат. Помислих си още, че ако прескоча стената, ще бъда застрелян“.

„Тези пазачи не могат да виждат така добре, колкото си мислиш“ - отговорих аз. „Те са почти толкова слепи, колкото всички тук“. Това изглежда много изненада Стефан, но мога да кажа, че очите му се отвориха повече.

„Виждаш ли върха на стената?“, попитах.

„Да, мога да го видя от тук“.

„Искам да запомниш това“ - продължих. „Бил съм на много места. Наречи ги други светове или измерения или както пожелаеш. Има един основен принцип, който открих за истината на всяко място и трябва да помниш това през целия си живот“.

„Какъв е той?“

„Винаги можеш да стигнеш до там, докъдето ти стига погледът. Ако виждаш върха на стената, можеш да стигнеш до него. Когато стигнеш до там, ще можеш да виждаш по-надалеч, отколкото си виждал някога. Трябва да продължаваш да вървиш, докъдето виждаш. Никога не спирай, когато погледът ти се простира по-надалеч“.

„Разбирам“ - отговори веднага той. „Но все още се страхувам да изкача тази стена. Толкова е висока! Дали е безопасно?“

„Няма да те лъжа и да ти кажа, че е безопасно, но знам, че е много по-опасно да не го направиш. Ако не използваш зрението си, ходейки в това, което виждаш, ще го изгубиш. Тогава ще загинеш в това място“.

„Как тогава ще открия съкровището, което е тук, след като си тръгна?“

„Това е добър въпрос, но също е и един от тези, които спират мнозина да изпълнят целта си. Мога само да ти кажа, че ти предстои пътуване, което първо трябва да завършиш. В неговия край ще намериш врата, която води обратно в затвора, както и аз открих. Когато се върнеш, зрението ти ще бъде така силно, че няма да могат да те заловят отново. То ще бъде достатъчно остро, за да видиш съкровището, скрито тук“.

Г л а в а VIII – С в е т л и н а т а

Стефан отново се обърна и погледна към стената. „Все още чувствам голям страх“ - проплака той. „Не знам дали мога да го направя“.

„Ти имаш зрение, но ти липсва вяра. Зрението и вярата трябва да вървят ръка за ръка“ - каза аз. „Има причина, поради която вярата ти е слаба“.

„Моля те, кажи ми каква е тя! Има ли нещо, което ще помогне на вярата ми да расте заедно със зрението?“

„Да. Вярата идва от това да знаеш кой всъщност е Мъдрост. Трябва да знаеш Неговото истинско име. Просто това да знаеш името Му ще ти даде достатъчно вяра, за да те отведе от другата страна на стената към свобода. Колкото по-добре опознаваш името Му, толкова по-големи пречки и бариери ще можеш да преодоляваш по време на пътуването си. Един ден ще познаваш името Му така добре, че ще можеш да преместваш всяка планина“.

„Какво е името Му?“, почти умоляваше Стефан.

„Исус“.

Стефан погледна към земята, след това нагоре, като че ли го обгърна неверие. Аз наблюдавах как борбата между ума и сърцето му продължаваше. Накрая той ме погледна отново и за голямо мое облекчение все още имаше надежда в очите си. Знаех, че е послушал сърцето си.

„Така и подозирах“ - каза той. - Всъщност през цялото време, докато говореше, някак си знаех, че ще кажеш това. Освен това съм сигурен, че ти ми изявяваш истината, но имам няколко въпроса. Мога ли да ги задам?“

„Разбира се“.

„Познавам мнозина, които използват името на Исус, но не са свободни. Всъщност те са едни от най-ограничените хора тук. Защо?“

„Това е добър въпрос и мога само да ти кажа какво научих през моето пътуване. Мисля, че всеки случай е различен, но има много, които знаят името Му, но не познават Него. Вместо да се приближават до Господа и да бъдат променяни от това, като Го гледат такъв, какъвто е, те се опитват да Го направят по свой образ. Да познаваш името на Исус е повече от това да го напишеш или да го изговориш. Това е да знаеш кой наистина е Той. Ето откъде идва истинската вяра“.

Все още можех да видя съмнение в очите на Стефан, но то беше доброто съмнение - това, което иска да вярва. После продължих:

„Има други, които наистина обичат Исус и започват искрено да Го опознават, но те също остават затворници. Това са тези, които позволяват раните и грешките по пътя да ги върнат назад. Те са опитали свободата, но се връщат в затвора поради разочарования или поражения. Лесно можеш да ги разпознаеш, защото те винаги

говорят за миналото вместо за бъдещето. Ако те все още ходеха чрез видението си, нямаше да гледат назад“.

„Срещал съм много такива“, отбеляза Стефан.

„Ти трябва да разбереш нещо, ако търсиш отговора на този въпрос. Ако искаш да изпълниш съдбата си, не бива да бъдеш прекалено обезсърчавай или насърчаван от други, които използват името Исус. Ние не сме призвани да поставим вярата си в хората Му, а в Него. Дори най- великите от тях могат да ни разочароват, поради това, че те все пак си остават хора. Мнозина като тези, които току-що описах, могат също да станат велики. Видението и вярата могат да бъдат възстановени дори в най-обезсърчените и разочарованите. Ти си търсач на съкровища и това е твоята работа. Не можем да отхвърлим никое човешко създание - те всички са Негова скъпоценност. За да Го познаваме и да ходим в истинска вяра обаче, не трябва да съдим за Него според хората Му, било то лоши или добри“, споделих аз.

„Винаги съм мислил за Исус като за Бог на белите хора. Струва ми се, че не е направил много за нашите“.

„Той не е Бог на белите - Той самият дори не беше бял! Но не е и Бог само на черните хора. Той е създал всичко и е Господар на всичко. Когато започнеш да Го виждаш като Бог на която и да е отделна група, ти доста ще си Го смалил и ще си загубил значителна част от видението си“.

Вяра и покорство

Гледах мълчаливо, докато Стефан се бореше с много други неща в сърцето си. Продължих да усещам присъствието на Мъдростта и разбрах, че Господ би могъл да обясни всички неща много по-добре от мене. Накрая Стефан ме погледна със светлина, която блестеше в очите му по-ярко от когато и да е било.

„Разбирам, че всички въпроси, с които съм се борил, всъщност нямат нищо общо с това кой е Исус, а с представата на хората за Него. Знам, че казаното от теб, е истина. Знам, че Исус е Този, Който ми даде зрение, и че Той е Мъдрост. Аз трябва да открия за себе си Кой наистина е Той. Трябва да Го търся и да Му служа. Знам, че Той те е изпратил тук, за да помогнеш на подготовката ми. Какво да правя?“

„Мъдростта сега е тук“ - започнах аз. „Ти Го чу, докато говорех, също както и аз Го чух, докато ти говореше. Вече познаваш гласа Му. Той е твоят Учител. Той ще ти говори чрез различни хора, понякога дори чрез такива, които не Го познават. Бъди бърз на слушане и се покорявай на това, което ти казва. Вяра и покорство са едно и също. Ти нямаш истинска вяра, ако не се покоряваш, а ако имаш истинска вяра, винаги ще бъдеш покорен.“

Ти каза, че ще Му служиш. Това значи, че няма да живееш повече за себе си, а за Него. В присъствието на Мъдростта ще разбираш разликата между правилното и погрешното. Когато опознаеш Мъдростта, ще разбереш също и кое е зло. Трябва да се отречеш от злото, което си вършил в миналото, а също и от това, което идва като изкушение в бъдещето.

Ти не можеш да живееш като другите. Призован си да бъдеш войник на кръста. Когато се хвана за Неговото име и за истината, която показва кой е Той, когато тази величествена светлина влезе в очите ти, когато мирът и удовлетворението започнаха да пълнят душата ти точно преди малко, ти се новороди и започна нов живот. Мъдростта ти е говорила от известно време, като те е водила и учила, но сега живее в теб. Никога повече няма да те напусне, но не Господ ти е слуга, а ти си Негов слуга“.

„Аз Го чувствам!“ - каза Стефан. „Но как бих могъл да Го видя отново“.

„Ти можеш да Го виждаш с очите на сърцето си по всяко време. Това го изисква

и призиванието ти - да Го виждаш по-ясно и да Го следваш по-отблизо. Затова е и пътешествието ти. По време на пътуването си ще научиш повече за името Му и за силата на кръста. Когато вече си обучен, ще се върнеш тук с власт и ще освободиш много от тези пленници“.

„Не знам. Понякога ще имам работа тук, а понякога ще помагам на други в пътуванията им. Може скоро да се видим навън, където и ти отиваш. Аз също съм пътешественик все още и това тук е част от пътя ми. По време на пътуването ти ще има много врати, през които ще трябва да преминеш. Никога няма да знаеш накъде водят те. Някои може да те върнат тук, други - да те отведат в пустинята, през която всеки трябва да премине. Някои водят до велики небесни преживявания и е изкушение винаги да гледаш към тези врати, но те не винаги са правилните, които ще ни помогнат да изпълним съдбата си“. Не избирай вратите по тяхната външност, а винаги моли Мъдростта за помощ“.

Стефан се обърна и погледна стената. Видях усмивка да се появява на лицето му.

„Сега мога да я прескоча“ - каза той. „Дори очаквам с нетърпение предизвикателството.“

Трябва да призная, че все още чувствам страха, но той няма значение. Сигурен съм, че мога да я прескоча и нямам търпение да видя какво има зад нея. Знаем, че съм свободен. Вече не съм затворник“.

Отидох със Стефан при първата ограда. Той се изненада, като откри, че тя не само имаше дупки, но където и да я докоснеше, падаше, като образуваше широки отвори.

„От какво са направени тези огради?“, попита той.

„От самоизмама“ - обясних аз. „Всеки път, когато някой избяга през тях, се отваря дупка и за останалите. Можеш да минеш през дупките, които вече са направени, или сам да си пробиеш една“.

Стефан избра място, което беше с дебела бодлива тел, протегна ръцете си и тръгна право натам, отваряйки дупка след себе си. Знаех, че един ден той ще се върне тук и ще изведе мнозина през направения проход. Да го гледам беше голяма радост за мен. Толкова силно чувствах присъствието на Господа и усетих, че ще Го видя, ако се обърна. Направих го и се оказах прав. Голямата радост, която изпитвах, можеше да бъде видяна също и на Неговото лице.

Г л а в а IX - С в о б о д а

Докато стоях до Мъдростта, гледайки как Стефан се измъква навън, той извика: „От какво е направена оградата?“

„От страх“.

Видях как Стефан се спря и погледна към нея. Беше огромна. Не бяха много преминалите през загражденията и знаех, че това бе решителен изпит за Стефан.

Без да поглежда назад, той отново извика: „Ще ми помогнеш ли да я изкача?“

„Аз не мога да ти помогна“ - отговорих. „Ако се опитам, ще ти отнеме двойно повече време и ще стане дори по-трудно. За да победиш страховете си, ти трябва да се срещнеш с тях сам“.

„Колкото повече ги гледам, толкова по-лоши ми изглеждат“, чух Стефан да казва на себе си.

„Стефан, ти направи първата си грешка“.

„Какво сторих?“ - извика той обезсърчен и малко уплашен.

„Ти се спря“.

„Какво да правя сега? Чувствам краката си прекалено тежки, за да се движа“.

„Виж дупката, която направи в оградите“ - казах аз. „Сега погледни към върха на тази стена и започни да вървиш. Когато стигнеш до стената, продължи! Не спирай да си почиваш. Няма да намериш почивка като висеш на стената от тази страна, така че продължавай, докато стигнеш върха.“

За мое голямо облекчение той започна да се придвижва отново напред. Движеше се по-бавно, но напредваше. Когато стигна до стената, започна да се качва по нея полека, но уверено. Разбрах, че ще се справи, и отидох до стената. Прескочих я бързо, за да го посрещна от другата страна.

Знаех, че Стефан ще бъде жаден, така че го чаках до един извор. Когато стигна до него, той се изненада да ме види там, но много се зарадва. Аз също с изненада установих промяната в него. Не само че очите му бяха по-ясни и по-чисти от всякога, но и ходеше с увереност и благородство, което беше изумително. Бях го видял като войник на кръста, но не го бях възприел като велик принц, за какъвто бе призван.

„Каж ми какво стана!“ , казах аз.

„Беше толкова трудно да започна да вървя отново и да продължа напред, но знаех, че ако само спра, щеше да бъде по-трудно да започна отново. Мислех си за онези, за които ти ми разказа; онези, които познават името на Бога, но никога не са прескачали тази стена, за да ходят с вяра в Него. Знаех, че можех да стана един от тях. Бях решил по-добре да падна и да умра, отколкото да стоя в този затвор. Бих предпочел да умра, вместо да изпусна това, което е от другата страна, и да не извърша пътешествието, за което съм призван. Беше трудно, дори по-трудно, отколкото съм си мислил, но си заслужава“.

„Ето, пий от този извор. Ти ще имаш храната и водата, нужни за пътуването ти. Те винаги ще бъдат на твое разположение, когато се нуждаеш от тях. Остави гладът и жаждата да те карат да вървиш. Когато стигнеш до храна, почивай си, докато се храниш, и след това продължавай“.

Той отпи набързо и стана нетърпелив да продължи.

„Няма да се видим скоро, така че има няколко неща, които трябва да ти кажа сега и които ще ти помогнат при пътуването“.

Стефан ме погледна със съсредоточеност. "Тези, които са преживели най-голямо робство, ще обичат свободата най-много", помислих си аз. Посочих му най-високата планина, която се виждаше.

„Трябва да я изкачиш. Когато стигнеш върха, погледни докдето ти стига погледът. Отбележи добре каквото видиш и потърси пътя, който ще те води там, където отиваш. Състави в ума си карта на маршрута. Това е мястото, където си призван да отидеш“.

„Разбирам“ - отговори той. „Но не се ли вижда от тези ниски планини тук? Не ме е страх вече от изкачването, а съм нетърпелив да продължа с пътуването си“.

„Можеш да виждаш местата и от тези ниски планини и да отидеш там по-бързо. Да прескочиш тази висока планина ще отнеме по-дълго време и ще бъде по-трудно, но оттам ще можеш да виждаш по-надалеч и да наблюдаваш нещо по-велико. Пътуването от високата планина ще бъде трудно и ще продължи дълго. Свободен си и можеш да избереш едно от двете пътувания“.

„Ти винаги отиваш към най-високата планина, нали?“ , попита Стефан.

„Сега знам, че това винаги е най-доброто, но не мога да кажа, че винаги избирам най-високата планина. Обикновено съм избирал най-лесния и най-бърз път и обикновено съм съжалявал, когато съм го правил. Вярвам, че е мъдро да предпочетеш да преминеш най-високата планина. Знам, че най-великото съкровище е винаги в края

на най-дългото и най-трудно пътуване. Мисля, че ти също си от този вид търсачи на съкровища. Преодолял си големия страх. Сега е време за ходене в голяма вяра“.

„Разбирам, че казаното от теб е вярно и знам в сърцето си, че трябва да премина през най- високата планина сега или винаги ще избирам това, което е по-малко, вместо това, което бих могъл да имам. С нетърпение очаквам да тръгна и да пристигна до крайната си цел“.

„Вяра и търпение вървят заедно“ - отговорих аз. „Нетърпеливостта всъщност е липса на вяра. Нетърпението никога няма да те заведе до най-високите цели на Бога. Доброто може да бъде най- големият враг на най-доброто. Сега е време да свикнеш да избираш в живота си най-високото и най-доброто. Това е начинът да бъдеш близо до Мъдростта“.

„Какво друго трябва да ми кажеш преди да тръгна?“, попита Стефан, седнал на скалата, мъдро решил да бъде търпелив и да приеме всичко, от което се нуждае преди да тръгне. Помислих си, че той може би познава Мъдростта повече от мен.

Предупреждение

„Има една друга мъдрост, която не е Божията мъдрост, и има още един, който се нарича „Мъдрост“. Той не е Мъдрост, а е наш враг. Трудно може да бъде разпознат, защото се представя за Мъдрост и го бива много в това. Той идва като ангел на светлината и обикновено носи част от истината. Ще има форма на истина, притежава и мъдрост и на мен ми отне доста време да мога да го различа от Истината и Мъдростта. Научил съм, че все още мога да бъда заблуден от него, ако само за един момент си помисля, че това не може да се случи. Мъдростта ми каза, че не можем да надхитрим врага - нашата защита е да се научим първо да го разпознаваме, преди да му се противопоставим“.

Очите на Стефан бяха широко отворени, когато това „знание“ дойде върху него. „Знам за кого говориш“ - вмъкна той. „Срещнах много хора в затвора, които следваха този. Те винаги говореха за по-висока мъдрост, за по-висше знание. Винаги изглеждаха благородни, честни хора, но бяха нечисти. Когато им говорех за Мъдростта, казваха, че познават „Мъдростта“, а също и че тя е "вътрешният им водач". Когато ги слушах обаче, не чувствах да съм воден към свобода, както те казваха, а дори към едно по-голямо робство в този затвор. Чувствах тъмнина около тях за разлика от светлината, която ме обливаше при разговорите ми с Мъдростта. Знаех, че говорим за различни неща“.

„Истинската Мъдрост е Исус. Сега ти знаеш това. Истинска мъдрост е да търсиш Него. Всяка мъдрост, която не те води към Исус, е лъжлива. Исус винаги ще те освободи. Лъжемъдростта винаги ще те води към робство. Истинската свобода обаче често изглежда отначало като робство, а пък робството - като свобода“.

„Няма да бъде лесно, нали?“, попита горчиво Стефан.

„Не, нито е предопределено да бъде. Подозрението не е истинското разпознаване, но ако ще подозираш нещо, подозирай това, което изглежда лесно. Досега не съм влизал „лесно“ през никоя врата и не съм минавал лесно по никой път, който се е оказвал правият. Да избереш лесния път може да бъде и най-сигурният начин да се заблудиш. Ти си призван за войник и ти предстои битка. Точно сега целият свят е в силата на лъже мъдростта и ти ще трябва да победиш света, за да изпълниш призванието си“.

„Вече извърших неща, които се оказаха по-трудни от всичко, което някога бях правил“ - отвърна Стефан. „Обаче си прав - трудно е, но си заслужава. Никога не съм познавал такава радост, удоволствие и надежда. Свободата е трудно нещо. Трудно е да

трябва да избирам коя планина да премина. Там вътре знаех, че мога да избира да не изкачвам тази стена. Като че ли страхът от този избор беше стената вътре в мен. Но веднъж вече като направих избора си, разбрах, че ще достигна до върха. Но ще стане ли по-лесно някога?“

„Не мисля, но някак трудното изглежда пълноценно. Не може да има победа без битка и колкото по-голяма е битката, толкова по-голяма е победата. Колкото повече победи преживяваш, с толкова по-голямо нетърпение очакваш битките и се издигаш дори по-високо, за да се изправиш пред по-големите предизвикателства. Това, което го прави лесно, е, че Бог винаги ни води към победа. Ако стоиш близо до Него, никога няма да паднеш. След всяка битка и изпитание ти си по-близо до Него и Го познаваш по-добре“.

„Винаги ли ще чувствам тази тъмнина, когато лъжемъдростта се опитва да ме заблуди?“

„Не знам. Но съм сигурен, че тъмнината идва, когато той ни подмами да гледаме на себе си. Когато той подмами Адам и Ева да ядат от Дървото на познаване на доброто и злото, първото нещо, което те направиха, беше това, че погледнаха на себе си. Щом веднъж лъжемъдростта успее да ни накара да погледнем на себе си, нашето робство е сигурно. Измамникът винаги се опитва да те накара да погледнеш на себе си. Призивът да изпълним съдбата си не е заради нас, а заради Бога и хората Му“.

„Някой успявал ли е да изпълни призванието си без да бъде излъгван?“

„Не мисля. Дори великият апостол Павел признава, че е бил отклоняван от сатана. Петър е бил надхитряван от дявола няколко пъти според Писанията и не знаем още колко пъти това е ставало, без да е било записано в Библията. Но не се притеснявай прекалено много от това, че ще бъдеш измамен. Това всъщност е една от неговите най-големи клопки. Той отклонява много хора, като ги кара да се страхуват повече от това, че ще бъдат измамени, отколкото да се доверят на силата на Святия Дух да ги води в цялата истина. Попадащите в тази дупка не само че биват отведени в робството на голям страх, но те ще атакуват всеки, който ходи в свободата, която идва чрез вяра. Напълно съм сигурен, че ти няма да си изминал много от планината, преди те да ти направят засада“.

„И те познават името на Исус?“ , попита Стефан малко объркан.

„Те трябва да са познавали името Му, щом са преминали стената и са стигнали толкова далеч“.

„Искам да кажа, наистина ли са познавали името Му някога?“

„Сигурен съм. Но застани и погледни долината отпред около всяка планина! Какво виждаш?“

„Изглеждат като малки затвори, приличащи на този, от който току-що излязох!“

„Ето защо бях изненадан, когато ми каза за заявеното от Мъдростта, че това е единственият затвор. Но след като бях там, разбрах какво има предвид. Погледни високите стени и оградите. Те са същите. Ако ти си пленен по пътя, няма да се върнеш тук. Те знаят, че ще предпочетеш смъртта пред това, но ще те заведат до един от другите затвори. Когато се приближиш до тях, трудно ще разпознаеш отвън, че са затвори, но вътре те са същите - пълни с хора, разделени и затворени от своите страхове“.

„Радвам се, че ми ги показа“ - каза Стефан. „Аз дори не видях затвори, когато гледах от върха на стената към планината, през която трябва да премина. И ти мислиш, че ще бъда често поставян в засада от тези, които ще се опитат да ме пленят и да ме затворят в един от тях? И тези хора ще използват името на Исус?“

„Сам Господ ни предупреждава в Словото, че в последните дни мнозина ще дойдат в Негово име, твърдейки, че Той е Христос и ще измамят мнозина. Повярвай ми,

има много такива и предполагам, че повечето от тях не знаят, че са измамници. Мога да ти кажа нещо характерно за тези хора - те прекратяват пътуването си без да изпълнят призиванието си. Изисква се вяра, за да продължиш, а те избират страха пред вярата. Започват да си мислят, че страхът е вяра и всъщност виждат стените на страх около себе си като крепост на истина. Страхът може да направи това със зрението ти и да започнеш да виждаш крепостите по този начин. Малцина от тези хора са наистина лъжци. Те са искрени, но са били заблудени от една от най-мощните измами - *страхът да бъдеш измамен*.

„Трябва ли да се боря срещу тях?“

„Разбирам въпроса ти и много пъти сам съм си го задавал. Те разрушават вярата на толкова хора и нанасят много повече вреда на тези, които пътуват с тях, от всички култове и секти, взети заедно. Ще дойде време, когато тези препъващи камъни ще бъдат премахнати, но засега те имат за цел да правят пътя по-труден“.

- Мъдростта иска да бъде по-трудно? Борбата с нашите собствени грехове прави този път достатъчно труден! Защо Господ иска да го направи още по-труден като воюваме и срещу всички тези страхливци?

„Пътуването е толкова лесно или трудно, колкото Той иска да бъде. Този живот е временно пътешествие, което е предназначено да приготви тези, които ще царуват с Него във вечността като синове и дъщери на Всевишния. Всяко изпитание е с цел да ни промени по Неговия образ. Едно от първите неща, които трябва да научим в това пътуване, е, да не пропиляваме дори едно единствено изпитание, а да погледнем на всяко от тях като благоприятна възможност. Ако твоят път е по-труден, това е заради по-високото ти призвание“.

Необходимост от дисциплина

„Мнозина са поканени, но малцина са избрани. Много ще дойдат на сватбеното тържество, но малко от тях ще бъдат Невестата“.

Ние се обърнахме и видяхме Мъдростта да стои зад нас. Тя се появи като младия атлет, когото Стефан познаваше.

„Бягай по пътя, който е пред теб, и наградата ти ще бъде по-голяма, отколкото си мислиш. Ти знаеш, че се изисква дисциплина, за да те подготви за бягането. Сега се дисциплинирай в праведност. Призовал съм всички да бягат, но малцина бягат така, че да спечелят. Дисциплинирай се, за да победиш“.

След това Той си отиде.

„Защо си тръгна?“ , попита Стефан.

„Той каза всичко, което бе необходимо. Говори ти за дисциплина. Смятам, че това е най-важната дума за теб сега“.

„Дисциплина. Преди мразех тази дума!“

„Той ти говори за надбягването. Ти бегач ли си бил?“

„Да, много съм бърз. Винаги съм бил най-бързият в моето училище и дори ми беше предложена стипендия да бягам за един важен университет“.

„Доколкото разбирам, не си я приел“.

„Не, не я приех“.

„Поради липса на дисциплина ли не отиде в колеж?“

„Не! Беше...“ Настана дълго мълчание, докато Стефан стоеше и гледаше в краката си. „Да, мисля, че беше затова“.

„Не се притеснявай сега. Трябва обаче да разбереш нещо. Повечето от тези, които потенциално са най-добри в която и да е област, никога не достигат високи постижения поради липса на едно - дисциплина. Това, което правиш сега, е много по-

важно от онова в колежа. Очевидно дисциплината ти е била слабост и затова ти струва много. Но в Христос всичко става ново. В Него самите неща, които са ти били слабост, сега могат да станат най-силните ти черти. Сега ти си Негов ученик. Това означава, че си дисциплиниран“.

„Знам, че ми казваш истината, и разбирам, че това е надбягването, което не искам да изгубя“.

„Виждаш ли пътя, който води нагоре към планината?“

„Да“.

„Неговото име е „дисциплина“. Стой на него, ако искаш да стигнеш до върха“.

Г л а в а X – А р м и я т а

Изведнъж се озовах на висока планина, от която се откриваше изглед към обширна равнина. Пред мен имаше армия, маршируваща на широк фронт. Дванадесет дивизии образуваха челния отряд и рязко се очертаваха пред голямо множество войници, които ги следваха. Тези дивизии бяха разделени на полкове, батальони, роты и взводове. Дивизиите се отличаваха по своите знамена, а полковете - по цвета на униформите си.

Батальоните, ротите и взводовете се отличаваха по нещо подобно на колани, които всяка една от групите носеше. Всички притежаваха въоръжение, което беше сякаш от полирано сребро, щитовете, които изглеждаха направени от чисто злато, и оръжия също от злато и сребро.

Знамената бяха огромни - около 10-12-метрови. Докато войниците маршируваха, техните оръжия блестяха на слънцето като светкавици и плющенето на знамената и стъпките на краката им звучаха като екот на гръм. Не мисля, че земята е била свидетел някога на нещо подобно.

След това се озовах достатъчно близо, за да ги разгледам - мъже и жени, стари и млади от всички раси. Голяма решителност и непоколебимост имаше изписани на лицата им и въпреки това те не изглеждаха напрегнати. Битката се усещаше във въздуха, но между редиците им можеш да усетиш дълбок мир и знаеш, че нито един от тях не се страхува от нея. Духовната атмосфера, която усетих с приближаването си до тях, вдъхваше също такова страхопочитание, колкото и самият им вид.

Погледнах униформите им. Цветовете блестяха. Всеки войник носеше отличия и медали в зависимост от чина. Генералите и другите офицери маршируваха редом с останалите. Очевидно беше, че тези с по-висок чин са по-отговорни, но никой не се впечатляваше от това. От най- висшия офицер до най-нисшия изглеждаше, че всички са близки приятели. Това беше армия, в която имаше непрекословна дисциплина и въпреки това приличаше на едно голямо семейство.

Докато се вирах в тях, те ми изглеждаха безлични -не защото не бяха личности, а защото знаеха кои са и какво правят. Те не бяха погълнати от себе си и не търсеха признание. Не открих себични амбиции и гордост в редиците им. Беше изумително да видя толкова много хора, които да са така уникални и въпреки това в такава хармония и перфектно маршируване. Сигурен съм, че никога по лицето на земята не е имало армия като тази.

След това се озовах зад първите дивизии и видях по-голяма група, съставена от стотици други военни части. Всяка от тях беше с различна големина - най-малката беше от две хиляди, а най- голямата - от стотици хиляди човека. Въпреки че тази група не беше така отличаваща се и пъстра като първата, тя съставляваше също величествена

армия просто заради големината си.

Тази група също имаше знамена, макар и не толкова големи и впечатляващи както знамената на първата група. Всички имаха униформи и чинове. Бях изненадан от това, че на много от тях липсваха части от военното облекло или от оръжието. Освен това униформите и снаряженията им не бяха така излъскани и блестящи като при първата група.

Като погледнах по-отблизо към тези редици, видях че хората в тях бяха решителни и имаха цел, но не бяха достатъчно съсредоточени. Изглеждаха по-загрижени за собствения си чин и за чина на тези около тях. Почувствах, че това беше разсейване, което им пречи да се съсредоточат. Можех също да усетя амбиция и завист в редиците, което безспорно също беше отклоняване. Въпреки това усещах, че тази втора дивизия все още имаше високо ниво на посвещение и цел повече от всяка друга армия на земята. Тя също беше огромна сила.

Зад тази втора армия имаше трета, която маршируваше толкова назад от втората, че не бях сигурен дали виждаше групите отпред. Тази войска беше много по-голяма от първите две армии, взети заедно, съставена от милиони и милиони хора. Като гледах от разстояние, забелязах, че тази армия се движеше в различни посоки, като голямо ято птици, и никога в права посока за дълго време. Поради това неправилно движение те се бяха отдалечили много назад от първите две групи.

Като се доближих, видях, че тези войници носеха дрипави, тъмносиви униформи, които не бяха нито изгладени, нито изпрани. Почти всеки кървеше и беше наранен. Някои се опитваха да маршируват, а повечето просто вървяха в общата посока, в която другите ги водеха. В редиците им имаше постоянно битки, които причиняваха много рани. Някои от войниците се опитваха да стоят близо до бойните знамена, пръснати по редиците. Дори тези, които стояха до знамената, нямаха самоличност, защото постоянно се придвижваха от едно знаме към друго.

С изненада установих, че в тази трета армия съществуваша само два ранга - генерали и редници. Само някои имаха части от военно облекло и не видях никакви оръжия, освен макети на такива, носени единствено от генералите. Те размахваха тези полуоръжия и като че ли от тях офицерите се приемаха за по-специални, но дори тези в редиците можеха да видят, че оръжията не са истински. Беше тъжно, защото бе очевидно, че тези в редиците отчаяно търсят някой, който да бъде истински и когото да следват.

Не изглеждаше да има никакви амбиции в тази армия, освен всред генералите. Това не беше поради липсата на егоизъм, както в първата армия, а защото имаше слаба загриженост за хората. Помислих си, че себичната амбиция, която присъстваше във втората група, беше за предпочитане от объркването, което царуваше в тази армия. Тук генералите наблюдаваха повече на това да говорят за себе си и да воюват един с друг, което малките групи около знамената постоянно правеха. Тогава можех да видя, че битките в редиците бяха причина за странните промени в посоките, които тази група правеше от време на време.

Докато гледах милионите в последната група, аз почувствах, че големият им брой не даваше сили на армията, а напротив - правеше я по-слаба. В една истинска битка тази многобройност би била по-скоро във вреда, отколкото от полза. Изразходването на храна и защита за тях би било чиста загуба в сравнение с това, което тези войници можеха да предложат. Аз лично смятах, че един редник от първата или втората група бе за предпочитане пред много генерали от третата. Не можех да разбера защо изобщо първите армии позволяваха на третата да бъде като опашка зад тях. Те очевидно не бяха истински войници.

Мъдростта на Сепфора

Изведнъж се озовах на планината, откъдето можех да видя цялата армия. Забелязах, че полето беше сухо и прашно пред армията, но веднага след минаването на първите дванадесет дивизии земята стана тъмнозелена с дървета, които хвърляха сянка и даваха плодове, и се появяваха чисти извори. Тази армия възстановяваше земята. Помислих си колко различно ще изглежда, ако някоя от сегашните армии би минала през тази земя. Тя би ограбвала и разрушавала, докато всичко по пътя ѝ бъде тотално унищожено.

Наблюдавах, докато втората дивизия минаваше през същата земя. Поставяха се мостове и сгради, но земята не беше толкова добра, колкото преди да бяха минали през нея. Тревата вече не беше толкова зелена, изворите като че ли бяха малко размътени и много от плодовете бяха обрани.

След това видях какво се случи, когато третата група мина през същата земя. Тревата беше изчезнала или беше толкова стъпкана, че не можеше да бъде видяна. Няколкото останали дървета бяха оголени. Изворите - замърсени. Мостовете - съборени и непроходими. Постройките - в пълен хаос. Изглежда, че тази група беше разрушила всичко добро, което първите две бяха направили. Докато ги гледах, започна да ме изпълва гняв.

Почувствах Мъдростта да стои до мен. Дълго време не каза нищо, но можех да усетя, че и Господ бе разгневен като мен.

„Егоизмът разрушава“, каза Той най-накрая. „Дойдох, за да имат живот и то изобилно. Дори когато армията ми е зряла, ще има мнозина, които призовават името Ми и ще следват тези, които следват Мен, но няма да ме познават, нито ще ходят в пътищата Ми. Те ще разрушават плодовете на тези, които ще Ме следват. Поради това светът не знае дали да счита Моите хора за благословение или за проклетие“.

Докато казваше това, аз почувствах огромна горещина да идва от Него, усилвайки се все повече, докато стана толкова болезнено, че за мен беше трудно да се концентрирам върху думите Му. Разбрах, че това е, което и Той чувства, и че беше важна част от посланието. Болката беше комбинация между състрадание към земята и гняв от егоцентризма в тази армия. И двете усещания бяха толкова силни, че аз ги приемах вече като част от самия мен.

Когато гневът на Господа продължи да се увеличава, помислих си, че ще унищожи цялата армия. Тогава си спомних как Бог срещна Мойсей, който пътуваше за Египет в покорство на Господа. Той поиска да го убие, докато неговата жена Сепфора не обряза сина им. Досега никога не съм разбирал това. Обрязването говори за отстраняване на плътското или грешното естество и този случай с Мойсей беше като пророческо предвещаване на греха на Илий, свещеникът, който бе нанесъл проклетие върху себе си и поражение за Израел, защото не успя да дисциплинира синовете си.

„Господи, издигни тези, които имат мъдростта на Сепфора!“ - изкрещях аз.

Горенето продължаваше и върху мен дойде решителност да отида при лидерите на тази армия и да им кажа историята на Сепфора и че всеки в Божията армия трябва да бъде с обрязано сърце. Грешната природа трябва да бъде отстранена. Знаех, че ако продължат да маршируват още малко, преди това да бъде извършено, цялата армия ще бъде в опасност, защото самият Господ може да я унищожи, също както почти не уби Мойсей на връщане в Египет.

После се озовах в залата на съда пред съдийския престол. Господ отново ми се появи като Мъдростта, но никога не Го бях виждал толкова разгневен, нито думите Му са били с такава тежест.

„Ти вече си виждал тази армия в сърцето си много пъти. Ще я водят лидерите,

които подготвям сега. Пращам те при много от тях. Какво ще им кажеш?“

„Господи, това е велика армия. Но все още съм разтревожен за състоянието на третата група. Не разбирам защо изобщо им е позволено да бъдат част от Твоето войнство. Искам да кажа, че преди да отидат още напред, първата и втората армии би трябвало да се обърнат и да отстранят тази трета група. Та тя не е нищо по-различно от една огромна тълпа“.

„Видяното днес от теб е все още в бъдещето. Служенията, които ще изпратя, ще съберат тази армия и ще я екипират, за да стане това, което видя. Засега почти цялата Ми армия е в състоянието на третата група. Как мога да ги отстраня?“

Бях слисан от това, макар да знаех, че никога не съм виждал Божиите хора поне в състоянието, в което беше втората армия.

„Господи, знам, че усетих гнева Ти към тази група. Ако почти цялата Ти армия е в такова състояние, аз Ти благодаря, че досега не си ни унищожил всички. Когато гледах войниците от третата група, чувствах, че тяхното плачевно състояние се дължи на това, че нямат обучение, екипировка и видение, също както и сила да се закрепят за кръста, който обрязва сърцето. Вярвам, че трябва да отида при тях с посланието на Сепфора, но те също имат нужда и от сержанти по строева подготовка, и от офицери, които да ги обучат“.

Мъдростта продължи: „Спомни си първата армия, която срещна преди планината. Тези воители също не бяха подготвени за битката и когато тя започна, ония, които не бяха готови, избягаха. Много от тях обаче се завърнаха във военно снаряжение и техните заблуди бяха изместени от истината. Първите две групи в тази армия също бяха променени от битките, които ги разбудиха и те видяха състоянието си. Тогава извикаха към Мен и аз ще им изпратя пастири според Моето сърце.

Всичките Ми водачи са като цар Давид. Те не са наемници, които търсят собствено място или позиция, а са готови да дадат живота си за Моите овце. Освен това те са безстрашни във войната против врага и чисти в поклонението си към Мен. Скоро ще изпратя тези пастири. Ти трябва да се върнеш с посланието за Сепфора. Близко е времето, когато няма да търпя онези, които искат да бъдат причислени към хората Ми, а не обрязват сърцата си. Ти трябва да ги предупредиш за моя гняв.

Също те изпращам да ходиш като Самуил с пророците, които ще изляят масло върху истинските пастири. Много от тях сега са смятани за най-малки от своите братя, но ти ще ги намериш да служат като верни пастири на своите малки стада, като верни изпълнители на това, което им възлагам да извършат. Тези са верните Ми, призвани да бъдат царе. На тях ще поверя Моята власт. Те ще приготвят хората Ми за голямата последна битка“.

Тогава се зачудих в сърцето си - ако ние сега сме в състоянието на третата армия, какво ще стане с генералите, които въобще не изглеждаха като генерали?

„Прав си, те не са истински генерали“ - отговори Господ. „Аз не съм ги поставял, а те сами. Въпреки това някои от тях ще бъдат променени и аз ще ги направя генерали. Други ще станат полезни офицери. Повечето обаче ще побягнат при първия си поглед към битката и ти няма да ги видиш отново“.

Помни това: „Някога всички от първите две групи са били част от последната. Когато отидеш с посланието на Сепфора, заявявайки, че няма повече да търпя греха на Моите хора, тези, които аз наистина съм призовал и са Ми посветени, няма да избягат от Моето обрязване, а ще застанат срещу греха в лагера, за да не се налага да ги съдя. Моите пастири са отговорни за състоянието на овцете Ми, а Моите генерали - за състоянието на войниците Ми. Призованите от Мен ще поемат отговорността, защото Ме обичат, както и хората Ми и праведността“.

Началник на войнствата

След това се намерих пак на планината и отново наблюдавах армията. Мъдростта стоеше до мен. Той беше твърд, но не чувствах повече предишната болка и гняв.

„Позволих ти да видиш малко в бъдещето“ - започна Мъдростта. „Пращам те при тези, които са избрани да приготвят армията ми и да я водят. Това са онези, които воюваха на планината. Воините, които срещнаха армията на клеветника и останаха верни. Това са тези, които са се грижили за Моите хора и са ги пазили с риск за собствения си живот. Те са призвани да бъдат лидери в армията Ми, която ще се бие в голямата битка преди края и ще устои без да се страхува от всичките сили на тъмнината“.

„Както виждаш, армията настъпва, но ще има време, когато ще лагерува. Лагеруването е също толкова важно, колкото и настъплението. Това е време за съставяне на планове, тренировка и подготовка на оръжията и усъвършенстване на уменията. Време е и за тези от първата група да ходят между втората и за лидерите на втората да отидат до третата, намирайки ония, които могат да бъдат заведени на следващо ниво. Прави това докато е Време, защото часът е близо, когато словото от Откровение 11:1-2 ще се изпълни и тези, които искат да се наричат с Моето име, но не ходят в пътищата Ми, ще бъдат отгъпкани. Преди последната голяма битка Моята армия ще стане свята, както и Аз съм свят. Ще премахна тези, които не са с обрявано сърце, и лидерите, които нямат Моята праведност. По време на последната битка няма да има трета група като тази, която видя.

„Досега, когато Моята армия е лагерувала, повечето от времето е било пропиляно. И настъплението, и лагеруването се правят с цел. Силата на настъпващата армия ще бъде определена от качеството на този лагер. Когато стане време за спиране и лагеруване, това е, за да се научат хората Ми на Моите пътища. Армията си остава армия, независимо дали е война или мир. Вие трябва да се научите да лагерувате, да настъпвате и да воювате. И всяко едно от тези неща трябва да правите добре.

„Моята армия трябва да е готова за всяко от тези неща по всяко време. Вие може да си мислите, че е време за маршируване, но Аз ще ви кажа да лагерувате, защото виждам неща, които вие никога не ще видите. Ако Ме следвате, винаги ще вършите правилното нещо на точното време, Въпреки че на вас може да не ви изглежда така. Помнете, че Аз съм Началникът на Войнствата.

Една армия се определя според силата на благородството на своята мисия, колко добре е приготвена за нея и колко добре е водена. Тази армия ще марширува с най-благородната мисия, която някога е възлагана на човек. Малко от хората Ми обаче са екипирай и за своите мисии и тези, които сега са техни водачи, следват собствените си желания. Ще издигна лидери, които ще обучат и екипират хората Ми. Те винаги ще Ме следват, защото Аз съм Началникът на войнствата.

Много армии преживяват и победи, и поражения. Моята армия е марширувала векове. Тя също е имала победи и поражения. Загубила е много битки поради това, че е атакувала врага, преди Аз да заповядам. Други са били поразени, защото са Воювали с необучени войници. Повечето от тези лидери са правили това, защото са търсили своята собствена слава. В своето време Павел писа за такива, че „те винаги следват своята собствена изгода“.

„Други лидери са имали Моите интереси присърце и искрено са търсили победа над злото заради Моето име, но не са обучили добре хората си; не са ходили с Мен

като тяхна „Мъдрост“. Сега това ще се промени. Аз ще бъда Началник на войнствата. Не бъди обезсърчен от това какви са хората Ми наглед сега, но забележи това, което ще станат. Ще издигна лидери, които ще маршируват само когато Аз им дам заповед. Когато армията Ми Ме следва, тя ще печели всяка битка; когато лагерува, ще опознава присъствието Ми и ще расте силна в Моите пътища.

Ще дойдат времена, когато ще видиш армията Ми точно каквато е сега. По това време ти ще чувстваш изгарящия ми гняв. Знай, че Аз няма повече да пребъдвам в тези, които остават в състоянието на третата група. Тогава ще спра цялата армия, докато те не бъдат дисциплинирани за войници или не се разпръснат. Ще дисциплинирам тези от втората група, като премахна егоистичните им амбиции, за да живеят за Мен и за Моята истина. Тогава армията ще настъпва не за да разрушава, а за да дава живот. Аз ще бъда посред тях, за да смачквам врага под нозете им. Аз идвам като Началник на войнствата!“

Г л а в а X I – Г р а д ъ т

След това застанах върху друга планина, с изглед към някакъв град. Славата му надминаваше всичко, което някога съм си представял или виждал. Независимо, че сградите и къщите бяха уникални и красиви, всички се намираха в удивителна симетрия една спрямо друга и спрямо полетата, планините и реките наоколо. Градът растеше като растение, вместо да бъде строен. Това бе нещо, изградено от раса, която не беше пропаднала и която бе ходила в праведност и чистота, както Адам и Ева в началото.

Една отличителна характеристика, която изпъкваше много, бе големият брой стъклени прозорци на всяка сграда и жилище. Това стъкло беше толкова ясно и чисто, а вратите бяха така разположени, че усетих не само, че съм добре дошъл, но и че съм поканен навсякъде. Като че ли всичко бе изложено на показ и нямаше никаква опасност да бъде откраднато.

После погледнах към хората от града. Те ми изглеждаха познати, а в същото време знаех, че не съм срещал никого от тях преди. Видът им беше такъв, какъвто съм си представял Адам преди падението. В погледа на всички личеше пълно разбиране и интелектуална дълбочина, далеч по-големи от тези, които съм виждал някога. Разбрах, че това беше вследствие на ред и мир, където всеки беше напълно свободен от объркване или съмнение, или може би от объркването, причинено от съмнения. Нямаше никаква амбиция, защото всеки един бе изпълнен с увереност и имаше абсолютна радост от това кой е той и какво прави. Поради това, че всеки от тях беше напълно свободен, те бяха и съвършено открити. Бедността или болестта бяха нещо неразбираемо за тях.

Погледнах към улиците на този град. Имаше много главни магистрали в центъра, всички водещи в една посока, и множество по-малки улици, които ги свързваха. Когато гледах към една от най-големите магистрали, в мен нахлу знание относно истината за светостта. Погледнах към друга магистрала и разбрах истината за изцелението. Когато погледнах към трета, научих истината за съда. Поглеждайки към всяка една улица, аз разбирах различна истина. Тогава осъзнах, че всяка магистрала беше път към истината. Хората, ходещи и живеещи на всяка от тях, като че ли отразяваха истината на съответния път.

Вниманието ми беше насочено към множеството улици, които свързваха магистралите. Когато гледах към всяка от тях, чувствах как плодът на Духа идва в мен

като любов, радост, мир или търпение. Те дойдоха като усещания, а не като разбирания, каквито получавах, докато гледах към главните магистрали.

Забелязах, че докато някои от улиците бяха свързани с всяка магистрала, някои магистрали бяха свързани само с една или две улици. Например, можех да стигна до магистралата на Святост само по улицата на любов. Можех да стигна до магистралата на Христовото Съдилище само по улиците на Любов или на Радост. Обаче пътят на благодатта беше свързан с всичките улици. За да стигна до някоя от магистралите на истината, трябваше да тръгна по улица, наречена по името на един от плодовете на Духа.

Едни от хората вървяха по магистралите и улиците, докато други стояха на тротоарите. Някои бяха в къщите, намиращи се на магистрала или на улица, други строяха домове. Тези, които живееха в къщите, постоянно сервираха храна и напитки на вървящите по улиците или на насядалите по тротоарите. Тогава забелязах, че в града нямаше ресторанти, хотели и болници.

Бързо разбрах, че те нямаха нужда от такива, защото домът на всеки беше център за изцеление.

Почти всеки дом беше отворен за пътници. Тези, които не бяха отворени, имаха специална цел, като за обучение или за дългосрочно изцеление. Не разбирах защо някой тук би се нуждаел от изцеление, но причината щеше да ми бъде показана по-късно. Въпреки това не можех да си представя по-чудесно място за такова голямо служение на гостоприемство, помагане или изцеление от това, което представляваха дори сградите по Пътя на Съда. Беше очевидно, че всяка улица е не само безопасна, но и по-желателна от всеки друг път или улица, които съм виждал някога, дори и в някой съвременен парк. Този град беше по-славен от всяка утопия, която някой философ би могъл да измисли.

Вниманието ми бе върнато към Пътя на Съда. Изглежда, че това беше пътят, по който най-малко се върви, но сега той все повече се оживяваше. Забелязах, че това е така, защото останалите улици и пътища се стичаха към този път. Въпреки че Пътят на Съда ставаше център на движение, хората все още се колебаеха да тръгнат по него.

Когато погледнах към края на Пътя, видях, че той беше върху наклонена повърхност и имаше висока планина, която бе обвита от тънка, но дълбока слава. Знаех, че ако хората можеха да видят края на този път, те много повече биха искали да вървят по него. Тогава разбрах, че съм бил привлечен към този път, защото чувството беше същото като това, което усетих в залата на Съда. Знаех, че това е пътят, който водеше към опознаването на Господа като Праведен Съдия.

Гаранция за мир

Чудех се дали този град беше Раят или Новият Ерусалим. Тогава забелязах, въпреки че тези хора имаха фигури доста различни от тези, които съм виждал на Земята, че те нямаха славата и ръста на другите в Залата на Съда, дори и на тези с най-малките позиции. Докато се чудех на това, почувствах, че Мъдростта стои зад мен отново.

„Това са същите хора, които ти видя в Моята армия“ - започна Господ. „Градът и армията са същите. Лидерите, които идват, са имали видения и за армията Ми, и за града Ми. Аз изграждам и двете и ще използвам водачите, които сега подготвям, да завършат започнатото от Мен преди много поколения. Моите генерали ще станат майстори строители на този град и Моите майстори строители ще станат генерали. Те са едни и същи.

Един ден армията ще бъде излишна. Но градът ще съществува завинаги. Ти

Призивът

трябва да подготвиш армията за битките, но изграждай всичко, което сега строиш, за бъдещето.

Има бъдеще за земята. След идването на Моя съд ще има славно бъдеще за нея. Скоро ще го изявя на хората Си, така че то да бъде в сърцата им. Както писа Соломон: „Всичко, което Бог прави, трае до века“. Когато Моите хора станат като Мен, те ще построят неща с вечна трайност. Ще направят всичко с мир за сегашните времена и с видение за бъдещето. Градът, който Аз строя, за да трае вечно, ще бъде основан върху истината в човешките сърца. Моята истина ще продължава да живее и ходещите в нея ще дават плод и той ще бъде траен.

Идвам на земята при Моите хора като Мъдрост, за да изградя Моя град. Знанието за истината ще изпълни града Ми, но мъдростта ще го изгради. Мъдростта, която изливам върху строителите Ми, ще накара света да се чуди на Моя град дори повече, отколкото са се чудили на Соломоновия храм. Хората се покланят на собствената си мъдрост откакто за пръв път ядоха от Дървото на Познанието. Светската мъдрост ще избледнее пред Моята, когато ще разкрия града Си. Тогава тези, които са се покланяли на нечия друга мъдрост, ще се посрамят. Всичко направено от Соломон бе пророчество за това, което Аз ще направя.

Аз ти дадох да зърнеш града, който строя само частично. От време на време ще ти бъде показвано повече, но за сега трябва да видиш едно нещо. Какво най-много ти направи впечатление в този град?“

„Хармонията. Всичко в него си пасваше перфектно и имаше хармония във всичко“, отговорих аз.

„Съвършената гаранция за мир е любовта“, продължи Бог. „В Моя град ще има единство. В създаването от Мен винаги има хармония. Всичко, което върши на земята, е, за да възстановя първоначалната хармония между Моя Отец и Неговото творение и сред самото творение. Когато човечеството живее в хармония с Мен, Земята ще бъде в хармония с Него и няма да има повече земетресения, потоци или бури. Дойдох, за да донеса мир на земята“.

Докато Той говореше, аз знаех, че гледам в бъдещето, както бях гледал и армията. Разбрах също, че това, което Той беше казал за градене с мир в сегашното и с видение за бъдещето, се отнася и за хармонията, която видях. Времето също беше част от Неговото творение, в което ние също трябва да се обединим с Него.

Мъдростта се обърна към мен, така че погледнах право в Неговите очи, и каза: „Аз обичам творението Си. Обичам животните на полето и рибата в морето. Аз ще възстановя всичко, както беше определено да бъде, но първо трябва да направя това с човечеството. Не дойдох само да изкупя, а и да възстановя. За да бъдеш част от служението Ми на възстановяване, ти не трябва да гледаш другите такива, каквито са, а каквито ще станат. Както Езекил ти трябва да виждаш дори в най-сухите кости една велика армия. Трябва да пророкуваш живот върху костите, докато се превърнат в армията, каквато Аз искам да бъде. Тогава тя ще започне настъпление. Когато марширува, ще възстановява, вместо да разрушава. Тя ще воюва срещу злото, но също и ще съгради Града на праведността.“

„Всички съкровища на Земята не могат да се мерят с ценността на една единствена душа. Аз изграждам града Си в сърцата на хората, със сърцата на хората. Тези, които пазят голямата мъдрост - знанието за вечните съкровища - ще бъдат използвани за строежа на Моя град. Ще познаеш строителите Ми по тази мъдрост - те не поставят ума си в земните неща, а в съкровищата на небето. Затова светът ще донесе съкровищата си в Моя град, също както направиха и по времето на Соломон.“

„Скоро ще пратя Моите мъдри майстори. Ти трябва да ходиш с тях и те

всички трябва да са заедно. Всяка от тези магистрали и улици, които видя в града, ще бъдат на земята като крепости на истината. Всяка от тях ще устои срещу силите на тъмнината. Всяка една от тях ще бъде като планина, с извиращи от нея реки, които ще напояват земята. Всяка ще бъде град - подслон и рай за търсещите Ме. Никакво оръжие, скроено против тях, не ще успее, и никое оръжие, което им дам, няма да се провали“.

Божите строители

Докато Мъдростта говореше, очите ми се отвориха и съзрях прекрасна долина. Планините около нея, както и самата долина, бяха с най-наситения зелен цвят, който някога съм виждал. Скалите бяха като крепости, направени от сребро; дърветата изглеждаха съвършени и отрупани. По средата имаше река, която се пълнеше от изворите, бликащи от всяка планина наоколо. Водата блестеше с неописуем син нюанс, който красиво се съчетаваше с небето. Всяко стръкче трева беше съвършено. Долината беше пълна с различни видове животни, които изглежда бяха най-добрите от вида си, без никакви болести или недостатъци.

Те бяха в удивителна хармония с долината, също и едно с друго. Никога не съм виждал толкова желателно място на земята.

Докато се чудех дали това не е Едемската градина, изведнъж видях няколко войника в пълно бойно снаряжение, които оглеждаха долината. Други войници вървяха по потоците до реката и след това следваха реката до мястото, където бяха другите военни. Първо си помислих, че войниците изобщо не подхождат на това място, но поради някаква причина бързо свикнах с тях и някак си знаех, че трябва да бъдат там.

Погледнах ги. Бяха твърди и свикнали с битките и в същото време нежни и достъпни. Изглеждаха напористи и решителни, но като че ли имаха съвършен мир. Бяха сериозни и благоразумни и все пак пълни с радост и готови да се усмихнат. Въпреки че войната е ужасно нещо, помислих си аз, ако трябва да воювам, няма друга група войници, до които искам да бъда.

Забелязах, че тяхното военно облекло сякаш бе като костюм по поръчка и те се чувстваха свободно в него. Униформите им бяха по-леки, но и по-здрави от всички, които някога съм виждал. Облеклото изглеждаше като съвършена комбинация от цветовете на водата, планините и синьото небе. Скоро разбрах, че това е от чистотата на отразяване, каквато също не бях виждал досега. Самото въоръжение беше от неземеен вид сребро, по-дълбоко и по-чисто от земното. Докато се питах кои са тези войници, Господ започна да говори:

„В дома на Отца Ми има много обиталища“ - отговори Той. „Това са Моите строители. Всеки Мой дом ще бъде като крепост, от която ще изпратя армиите Си. Някои ще вървят напред като рицари, за да се борят за бедните и подтиснатите, докато други ще настъпват на малки роти, ще нахлуят в крепостите на врага и ще възвърнат ограбеното. Други ще бъдат изпратени като множество, което да завладее градове, над които ще царува Моята истина и праведност. Някои пък ще се присъединят към армиите на други крепости, за да освободят цели нации с истината, любовта и силата Ми.

„Тези крепости не са просто за защитата на хората Ми, а за мобилизиране, обучение и изпращане на армията Ми по цялата земя. Най-тъмните времена скоро ще дойдат, но Моите хора няма да се крият. Те ще отидат да победят злото чрез добро. Те ще завладяват, като станат послушни даже до смърт, като обичат другите повече от своя си живот. Те ще бъдат безстрашните посланици, които Аз ще изпратя преди Моето завръщане.

„Дори пророчествата за тяхното идване предизвикват ужас в сърцата на враговете Ми. Те няма да познават страх. Те ще обичат. Любовта е по-силна от страха и тя ще разчупи силата му, държала човечеството в робство от началото на падението. Защото те са избрани да умират всеки ден и страхът от смъртта няма власт върху тях. Това ще им даде сила над всеки враг, който използва страха за оръжие. Някога бях мъртъв, но сега живея завинаги и тези, които Ме познават, не могат да се страхуват от смъртта. Затова те ще Ме следват, където и да отида.

„Всяко от Моите обиталища ще бъде в долина като тази. В него цари животът преди падението, защото силата на Моето изкупление донесе истинския живот отново. Обиталищата Ми ще могат да бъдат намерени само там, където изворите Ми текат в едно корито. Моите строители ще идват от всеки поток, но ще работят като един. Също както прекрасните сгради имат нужда от различни майстори, така и Моята къща се нуждае от това. Само ако работят заедно, ще могат да я построят.

Както виждаш, строителите Ми ще имат мъдростта да завършат плана, преди да започнат да строят. Всяка от къщите Ми ще бъде свършено разположена на земята, не според човешки планове, а според Моите. Първото умение, което строителите Ми трябва да развият, е сърчността за съставяне на план. Нужно е да познават земята, защото Аз съм я проектирал за хората Си. Когато градиш с Моята мъдрост, тогава построеното ще стои свършено на земята“.

След това започнах да следвам един извор нагоре по склона на планината. Когато се приближих до върха, дочух силни, ужасни звуци. Зад долината видях войни и големи земетресения по земята и бури, и огън, които изглежда напълно я обкръжаваха. Сякаш стоях на границата на ада и рая, гледайки самия ад. Някак си разбирах, че целият ад беше безсилен да посегне на долината, но гледката беше толкова ужасна, че се обърнах, за да избягам обратно. Тогава усетих Мъдростта да стои до мен.

„Ето къде трябва да живееш - между умиращите и живите. Не се страхувай, а вярвай. Ти беше слаб, но сега Аз съм с теб, така че бъди силен и насърчен. Страхът не трябва да управлява над теб - не прави нищо от страх, а единствено поради любов и винаги ще побеждаваш. Любовта е източникът на смелост. Любовта ще надделява в последното време. Насърчи Моите строители с тези думи“.

Г л а в а XII – Д у м и н а ж и в о т

Отново се върнах в голямата зала на Христовото съдилище и заставах пред същата врата. Все още бях изумен от видяното на ръба на долината, но Неговите думи продължаваха да звучат в мен. „Любов, любов“, повтарях аз постоянно. „Не трябва да забравям силата на любовта. Има свършен мир в любовта. Има смелост в любовта. Има сила в любовта“.

Погледнах към вратата. Разбрах, че през нея се отива към Неговата Църква. Знаех, че крепостите, за които Мъдростта говореше, са църкви и движения. Започнах да си мисля за някои събрания и общества, за които знаех, че вече се подготвят за това, което бях видял. Помислих също за духовните лидери, които познавах, и разбрах, че съм ги възприемал по различен начин. Изглеждаше, като че ли повечето от тях бяха толкова уморени от битките, че просто се опитваха да оцелеят, дори воюваха един с друг в отчаянието си.

Мислех за битката, която се водеше на планината. Врагът използваше християни, за да атакува други християни, които се опитваха да изкачат планината.

Въпреки че тази битка накрая беше спечелена и повечето християни бяха освободени от силата на клеветника, знаех, че ще мине много време, докато раните зараснат. Мнозина са били под влиянието на клеветника толкова дълго, че все още част от природата им е да обвиняват и може да мине известно време, докато умовете им не бъдат обновени. Знаех, че Църквата е далеч от единството.

„Откъде да започнем?“ - питах се сам. „Какво мога да направя, ако премина през тази врата?“

„Няма нужда да започваш. Вече е свършено - отговори Мъдростта. - Аз постигнах единството на Моите хора на кръста. Дори и да изглежда, че врагът е надвил над Църквата след кръста, той само е спомогнал в плана, който Аз и Отец имахме в началото. Когато проповядваш кръста и живееш според силата му, ти ще вършиш Моята воля. Тези, които Ми служат и не следват своите си амбиции, ще се разпознаят един друг и ще се обединят. Тези, които имат истинския страх от Бога, не трябва да се страхуват от нищо на земята. Страхуващите се от Мен няма да се страхуват един от друг, а ще се обичат и ще седнат на Моята трапеза.

Извиках те, за да видиш как Моето царство ще настъпи. Дяволът ще бъде хвърлен долу на земята и ще дойде с голям гняв. Но не се страхувай от гнева му, защото Аз скоро също ще покажа гнева си срещу всяка неправда. Злият и всички, които следват злото, скоро ще познаят Моя гняв. Ти трябва да видиш тези неща, но не се страхувай от тях, защото Аз съм по-велик от всички. Докато Ме гледаш, ти няма да се страхуваши. Ако се страхуваши, значи не гледаш към Мен.

Когато злото в човечеството напълно се обедини със сатана, усилно време на беди ще дойде върху земята. Тогава цялото творение ще разбере безсмислеността и трагедията на бунта. В същото време, Аз и хората Ми ще бъдем напълно съединени и Моята светлина ще застане срещу голямата тъмнина. Живеещите в беззаконие ще паднат в дълбоката тъмнина, а които ходят в покорство, ще светят като звездите на небето.

Смирението и покорството винаги ще водят към Мен. Когато идваш при Мен, ще виждаш и ще преживяваш славата Ми. Небето и земята са на път да видят разликата между светлината и тъмнината. Ти си призван да живееш между светлината и тъмнината, за да призовеш живеещите в тъмнина към светлината. Дори и сега Аз не желая никой да погине“.

Посред заобикалящата ни слава бях забравил за тъмнината и ужасните събития, на които преди малко бях свидетел. Замислих се за разликата между Неговата слава и дори най-голямото великолепие и разкош на човека. „Колко жалки и незначителни сме ние!“ - възкликнах аз. „Ако цялото човечество можеше само да зърне Твоето съдилище, всички мигновено щяха да се покаят. Господи, защо просто не изявиш Себе Си на света, за да избегне това зло? Никой не би избрал злото, ако Те видеше такъв, какъвто си“.

„Ще Се открия. Когато злото се открие напълно, тогава Аз ще изявя Себе Си на света. Докато злият се е откривал чрез падналите хора, Аз ще го направя чрез възстановените. Тогава светът ще Ме види - не само славата, която имам в небето, но и как Моята слава застава срещу тъмнината. Славата Ми е повече от това, което виждаш тук; тя е Моето естество. След като изявя природата Си в Моите хора, ще се върна в славата, която имам тук. Дотогава Аз ще продължавам да търся тези, които ще Ме следват поради това, че обичат Мен и истината, а не тази слава и сила.

Избралите да се покоряват, когато целият свят е непокорен, са достойни да бъдат Мои сънаследници. Те ще управляват с Мен, ще видят славата Ми и ще я споделят. Това са тези, които не живеят за себе си, а за Мен. Някои от най-великите братя скоро ще се покажат на света. Те ще се борят за истината срещу най-

голямата тъмнина и ще останат твърди през най-големите изпитания. Доведох те тук и сега те изпращам обратно, за да ги насърчаваши да стоят непоколебимо, а не да отпадат, защото времето на тяхното спасение е близо.

Изпращам те също да предупредиши и силните. Сатана видя славата на Отца Ми и множеството на тези, които Му служат, и все пак падна. Той се провали, защото започна да вярва в славата и в силата, която Отец сподели с него, вместо да вярва в Него. Тези, на които бъдат поверени слава и сила в тези времена, не трябва да вярват в тях, а в Мен. Истинската вяра никога не е насочена към теб самия, към мъдростта ти или силата, която Аз съм ти дал. Истинската вяра е в Мен.

Като растеш във вярата си в Мен, ти ще порасташи в тази зависимост и ще се доверяваши по-малко на себе си. Хората, които започнат да вярват в себе си, няма да могат да издържат тежестта на Моята сила или слава и ще паднат, както стана и със сатана. Моята сила в немощ се показва свършена и никога не трябва да забравяши, че в себе си ти си слаб и по природа си неразумен.

Тези, които заслужават да царуват с Мен в идващото време, ще го докажат като живеят в тъмнината и слабостта на човешката плът и въпреки това Ми служат и Ми се доверяват. Дори великите ангели ще коленичат пред ония, които са се доказали по такъв начин. Ангелите се чудят, когато виждат мъже и жени да страдат, като са видели толкова малко от Моята слава, и остават твърди за Мен и за истината Ми по време на тъмнина. Тези са достойни да бъдат наречени Мои братя и синове и дъщери на Моя Отец.

На земята истината често изглежда крехка и лесно бива изопачавана. Тези, които гледат оттук, знаят, че Моята истина винаги побеждава. Времената, когато Аз ще се изправа и ще нанесе съдбите Си на земята, просто са били отлагани, за да могат братята Ми да докажат любовта си към Мен, устоявайки за истината на всяка цена. Моята истина и доброто ще надделеят във вечността, а ще останат и всички, които идват при Мен поради любовта към истината. Те ще блестят като звездите, които са направени в тяхна почит“.

Докато Мъдростта продължаваше да говори, като че ли бях обливан с дъжд от жива вода. Понякога се срамувах, че дори и в присъствието на Неговата слава пак бях толкова лесно отклоняем тук, колкото и на земята. Но сега, докато ми говореше, думите Му ме очистваха, така че умът ми се избистри. Колкото повече бях очистван, толкова повече думите Му експлодираха с изгарящ блясък. Аз не само виждах славата Му, но я чувствах вътре в себе си. В Неговото присъствие не само чувах истината, а я *попивах* с цялото си същество.

Неговата възлюбена Невяста

Чувството да ме очистват думите Му не беше подвластно на никакво описание и все пак ми беше познато. Осъзнах, че съм го усещал, слушайки помазани проповеди на хора, престоявали в присъствието на Бога. Не беше опияняващо, а точно обратното. Вместо да притъпява чувствата, то ги засилваше. В Неговото присъствие усещах как хилядите частици информация, която бях акумулирал през годините, се свързват в едно, за да придадат дълбоко и разбираемо значение на това, което Той ми каза. По този начин всяка създадена представа в ума ми стана като силен стълб на знание. След това премина в силен копнеж, като усещах дълбока любов към всяка истина.

Когато Той говореше, се освобождаваше енергия, която ме направи способен да виждам всяка истина в по-голяма дълбочина от когато и да било. Думите Му не само вкарваха информация в мен, но и живот. Това голямо просветление беше подобно на онова, което преживях пред Съдийския престол, след като реших да не се опитвам да

крива нищо. Колкото повече отварях сърцето си за думите Му да избличат всяка тъмнина и да ме променят, толкова повече тяхната сила нарастваше в мен.

Господ не само ми даде информация, когато ми говори, но някак си пренареди ума и сърцето ми, така че тези истини да бъдат основа за разбиране, което да освободи любов. Считах например, че имам много правилно разбиране относно Църквата като Невяста на Исус. Докато Той говореше за служения, които ще бъдат изпратени да приготвят Невястата Му, видях в сърцето си какво представляват църквите. Те веднага станаха много повече от някаква си група хора; станаха Неговата Възлюбена. Почувствах изгаряща страст да им помогна да се приготвят за Него. Отвращението от греха и блудството със света почти ме събаряха на колене, когато видях какво причинява това на Неговите хора. Знаех, че Той чувства същото.

Неговата очистваща истина се изля върху мен. Чистотата, която усетих, бе прекрасна, отколкото съм вярвал, че може да бъде. Като че ли през всичките си дни съм живял в някакъв мръсен канал и сега си вземам горещ душ. Силата на очистващата истина ме хвана толкова силно, че отчаяно поисках да я отнеса и споделя с хората Му.

„Предстои да освободя силата на помазаната истина, за да очисти хората Ми“ - продължи Мъдростта. *„Моята Невяста ще бъде чиста от всичко скверно. Аз изпращам посланиците си, които ще бъдат като огнени пламъци, горящи с ревност за Моята святост и за светостта на хората Ми“*.

Докато Той говореше, почувствах дълбочината и силата на посланието за святост. След това знаех безспорно, че силата на истината ще извършва това. В сърцето ми се запали видение за славната Невяста, която Той толкова желаше. Жадувах да споделя това с хората Му, за да започнат да се приготвят за Него. Не можех да си представя да правя нещо друго, което не е свързано с тази цел.

Той започна да говори за крепостите на истината и праведността. В това време видях познати църкви и техните борби. Бях приел бремето, каквото няха досега, да ги укрепя с Неговата истина. Знаех, че те са слаби, защото не ходят в тази истина. Скръбта ми за тях почти надминаваше това, което можех да понеса.

„Защо те не ходят в истината?“, възкликнах аз.

„Ти започваш да усецаш товара, който Неemia почувства, щом чу, че Ерусалим е в беда, понеже стените му бяха съборени“ - обясни Мъдростта. *„Аз влагам в Моите посланици огъня да видят Невястата Ми чиста и стените на спасението - възстановени. Тогава хората Ми повече няма да бъдат в беда.“*

Ти видя хората Ми като Моя армия, Мой град и Моя Невяста. Сега не само виждаш тези неща, но и ги чувстваш. Когато от сърцето извира истината Ми, тя има силата да променя хората. Живи води трябва да извират от сърцето. Също както почувства истината Ми да те очиства, така аз правя Моите посланици като огнени пламъци, които ще говорят истина, която не просто да дава разбиране, а и сила за промяна на човешките сърца. Истината, която изпращам, не само ще избличи хората Ми за техния грях, но и ще ги изчисти от него“.

Думите Му породиха в мен голяма ревност да направя нещо. В ума ми се появи Божествени стратегии, за които знаех, че ще помогнат на хората Му. Няха търпение да започна. Сега вярвах, че дори и най-сухите кости ще станат голяма и силна армия! В присъствието на Мъдростта нищо не изглеждаше невъзможно. Не беше проблем да вярвам, че Църквата Му ще бъде Невяста без петно или бръчка, или пък, че тя ще се превърне в голям град, стоящ като крепост на истината, която целият свят ще види. Не се и съмнявах, че Неговите хора, колкото слаби и провалени да изглеждаха сега, скоро щяха да станат армия на истината, пред която никоя сила на тъмнината не може да устои. Чувствайки силата на истината, както никога до тогава, разбрах, че тя е по-голяма от тъмнината.

Думи на живот

В Неговото присъствие чувствах, че ако говоря за видението, което получих за Невястата Му, който и да го чуе, ще бъде променен. Струваше ми се, че ако говорех на някое малко събрание с такава сила, то бързо би станало мощна крепост на истината. Осъзнавах обаче, че на земята думите ми нямаха подобна мощ.

„Твоите думи ще имат тази сила, ако пребъдваш в Мен“ - отговори Мъдростта. „Не те призовах да проповядваш за Мен, призовах те да бъдеш глас, чрез който да говоря. Когато пребъдваш в Мен, а думите Ми - в теб, ще дадеш плод, който ще бъде траен. Чрез Словото Ми беше създаден светът и чрез него ще дойде новото творение в хората Ми и в теб. Думите Ми са Дух и живот. Ти не си призван просто да поучаваш за Мен, а да Ме оставиш Аз да поучавам чрез теб. Като обитавах в присъствието Ми, думите ти ще бъдат Моите думи и ще имат сила“.

Помислих си за нещо, което Маргарет Браунинг беше казала: „Всяка къпина е запалена от огъня на Бога, но само ония, които я видят, си събуват обувките. Останалите просто берат плодовете от храстите“.

„Господи, искам да те виждам във всичко“ - казах.

„Аз ще дам на посланиците Си видение, за да виждат Моята цел във всичко“ - отговори Той. „Ще ги направя огнени пламъци, както Аз се появих в горящата къпина. Огънят Ми ще почива над тях, но няма да бъдат изгорени от него. Тогава човечеството ще се чуди на тази велика гледка и ще се обърне, за да я види. Аз ще говоря чрез посланиците Си, които ще призват хората Ми към тяхното призвание - да се надигнат, за да бъдат освободители, каквито съм ги призовал да бъдат“.

Почувствах се привлечен от вратата. Стоях близо до нея и можех да видя нещо написано. Никога преди не съм виждал такъв ръкопис. Той бе от най-чисто злато беше и някак си жив. Започнах да чета: **„Понеже чрез Него бе създадено Всичко, което е на небесата и на земята, Видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него и бе създадено; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява.**

И глава на Тялото, на Църквата е Той, който е началникът, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко. Защото Отец благоволи да се всели в Него съвършена пълнота, и чрез Него да примири всичко със Себе Си, и земните и небесните, като вдвори мир чрез него с кръвта, пролята на Неговия кръст.

И вас, които бяхте някога отстранени и по разположение врагове в злите си дела, примири сега чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, да ви представи пред Себе Си святи, непорочни и безупречни, ако останете основани и твърди във вярата, и без да се помръднете от надеждата, открита вам в благовестието, което сте чули, и което е било проповядвано на всяка твар под небесата, на което аз Павел станах служител.

Сега се радвам в страданията си за вас, като и от моя страна допълням недостига на скърбите Христови в моето тяло заради Неговото Тяло, което е Църквата; на която аз станах служител, по Божията наредба, която ми бе възложена заради вас, да проповядвам напълно словото на Бога, сиреч, тайната, която е била скрита за векове и поколения, а сега се откри на Неговите светиин; на които Божията воля бе да яви каква е между езичниците превъзходната слава на тая тайна, сиреч, Христос във вас, надеждата на славата.

Него ние възвестяваме, като съветваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христа.

За това се и трудя, като се подвизавам според Неговата сила, която действа

в мене мощно“ (Колосяни 1:16-29).

Думите, които четях, вливаха в мене живот. Една дума от Бога е по-ценна от всяко съкровище на земята. Как мога да си позволя да бъда зает със светските грижи, когато имам Неговите думи? Започнах да мисля колко е важно да прекосиш земи, за да чуеш една помазана проповед, но понякога бях толкова мързелив, че не исках да прекося с кола дори един град. Ужасих се от нехайството си към Неговото Слово, докато стоях пред вратата. „Господи, толкова съжалявам“, промълвих аз.

Когато казах това, вратата се отвори. После размишлявах как тя можеше да изглежда така грозна и негостоприемна отдалеч, докато отблизо беше изкусно направена и красива. Ето как хората съдят Църквата и как самият аз съм я съдил. Обичам Бога отдавна, но съм изстинал към хората Му.

„Такова покаяние ще отвори врата за теб да стигнеш целта, за която те призовах. Ти не можеш да изпълниш целта си, отделен от хората Ми. Призовал съм хората Си да бъдат едно и това ще стане сега. Отделен от тях, ти не можеш да осъществиш видението. Сега трябва да тръгнеш от там, където си видял пътя, и като знаеш истината, да бъдеш съд за Моя живот. Това не ще можеш да сториш, отделен от хората Ми. Отец ти е дал любовта Си към Мен, така че Неговата любов да бъде в теб, точно както Аз пожелах. Сега Аз ще ти дам Моята любов към хората Ми. Пратениците Ми трябва да гледат на тях така, както Аз гледам, и да ги обичат, както Аз ги обичам. Ако наистина обичаш Словото Ми, вратата към призванието ти с Моите хора ще се отвори пред теб.

Думите Му докоснаха не само ума, но и сърцето ми. Любовта, с която Той говореше, преля в мен. Тя беше по-голяма от всяка друга, която съм чувствал някога. Но също беше и позната и аз я бях преживявал, докато съм слушал помазано проповядване. Помислих си как в глупостта си съм казвал, че няма проповядване в небето, но сега почувствах, че небето не може да съществува без него. Веднага закопнях да проповядвам Неговото Слово.

„Да, ще има проповядване и поучение в небето. За Моята история ще се говори цяла вечност. Ето защо то е наречено вечното Евангелие. Аз съм Словото и Аз съм Истината и думи на истина винаги ще изпълват Моето творение. Цялото творение ще лежи в Моите думи, също както и вие сега. Дори ангелите обичат да слушат свидетелствата ви и ще ги слушат. Моите изкупени винаги ще обичат да разказват историите за Моето изкупление. Но сега ти трябва да им кажеш за тези, които са в тъмнината. Словото на твоето свидетелство ще освободи мнозина. Тези, които обичат Мен, обичат и Словото Ми. Те обичат да го четат и да го слушат. На теб ти бе дадена истината, която ще освободи хората, и тя е Моето Слово в твоето сърце. Върви със Словото Ми. Върви и ще видиш силата Му“.

Г л а в а XIII – М а н н а т а

Влязох през вратата. Бях изненадан, че цялата слава, в която преди стоях, си беше отишла. Беше тъмно и миришеше на мухъл като в стара маза. Всичко ми действаше объркващо, но все още чувствах подкрепящата сила на Неговите думи.

„Това, което усещаш, е помазанието на Святия Дух“, каза глас, идващ от тъмнината.

„Кой си ти?“ - попитах аз.

„Има ли нужда от питане?“ - не звучеше точно като Мъдростта, а като друг познат глас.

Въпреки това знаех, че е Той. Постепенно очите ми се приспособиха към тъмното и се изненадах да видя моя стар приятел белия орел.

„Той живее в теб, така че можеш да пребъдваш във всичко, което преживя тук, също както можеш и там да преживяваш присъствието Му. Знаем, че си се пристрастил към Неговото присъствие и това е правилно, но тук е нужно да се научиш да го разпознаваш в различни форми. Първо, трябва да разпознаваш Неговия глас в сърцето си, а след това и когато Той говори чрез други хора.

Това го знаеш отпреди и си го преживявал от време на време, но не както ще го изпиташ сега. Той никога няма да бъде далеч от теб и ще може лесно да бъде намерен. Господ винаги ще те води към истината. Само чрез Святия Дух можеш да виждаш и да знаеш нещо за някого. Във времената, които предстоят, ще погинеш, ако не Го познаваш отблизо“.

„Знам, че това е истина, защото чувам Мъдростта да говори чрез теб. За да ми покажеш пътя ли си дошъл? Трудно ми е да виждам тук“.

„Ще идвам при теб от време на време да ти показвам знаците, които ще те водят и по които ще разбираш, че все още си на правилния път, но Святият Дух трябва да те ръководи. Аз също ще ти помагам да разпознаваш водителството Му в различни места, но първо трябва да ти кажа за манната, за да можеш да живееш“.

„Манна! Имаш предвид като манната, която Израел яде в пустинята? Това ли ще ядем тук?“

„Това е нещо, от което всички, които някога са ходили с Бога, са живеели още от самото начало. Манната, която Израел яде в пустинята, беше пророчество за това. Бог ще ти дава ежедневно прясна манна. Също както покриваше земята с манна всеки ден за Израел, докато бяха в пустинята, сега Той покрива земята всеки ден с истината за Своите хора. Всеки път, по който тръгваш, Той го вижда. Дори посред тъмнината и мрака Неговото Слово ще бъде около теб и ти ще можеш да го събираш. Хвърлените в най-тъмните затвори ще стават да го търсят всеки ден. Живеещите в големите палати, също могат да го откриват всяка сутрин. Но Неговата манна е нежна и чиста като росата и лесно се стъпква. Ти трябва да бъдеш нежен и чист по сърце, за да я виждаш“.

Живите послания

„Бог говори всеки ден на хората Си. Те не могат да живеят само с хляб, а трябва да имат думите, изговорени от устата Му. Това не са думи, които е казал в миналото, а слово за самия ден“, продължи орелът.

„Много са слаби, защото не знаят как да събират манната, която Бог им дава всекидневно. Те се отклоняват, защото не познават гласа Му. Неговите овце познават гласа Му и Го следват. Трябва да се научиш да разпознаваш манната и да помогнеш на хората Му и те да се ползват от нея. Когато я опитат, както ти я опитваш сега, те ще я търсят прилежно всеки ден. Не се безпокой за храната и водата, а се научи да намираш и събираш манната, която Той ти дава всеки ден. Това ще те предпазва, когато всичко друго се проваля.

Писанията са храната, която Бог ни дава, но Неговата манна е разкрита в живите послания, а това са хората Му. Той ще ти говори чрез тях всеки ден. Трябва да отвориш сърцето си за това как Той живее в хората Си, ако искаш да станеш съпричастен към небесната манна. Той каза на Ерусалим това, което казва и на нас: „Няма да ме видите докато не кажете, Благословен, Който идва в името на Господа!“ Това се отнасяше за Него, когато ходеше по земята тогава, и за начина, по който Той се движи днес чрез Своите хора. Когато нашата любов към манната расте, ще нараства и любовта ни един към друг. Ако растеш в любов, манната, която Той ти дава, никога няма да остарее за

теб или да ти омръзне, но ще бъде нова всяка сутрин.

Манната Му може да стигне до теб чрез думите на близък приятел или на някой от Неговите хора, които са живели дълго преди теб, докато размишляваш върху писаното от тях. Той ще говори и чрез тези, които не Го познават, но ти ще знаеш, че Господ ги изпраща при теб. Ще различаваш манната Му, когато се опитваш да чуеш не просто думите Му. Ти наистина трябва да ги чуеш, но и да познаваш гласа Му, който ще те води по пътя, по който вървиш. Много хора повтарят думите, които Той е говорил, но манната Му - това са думите, които говори Той сега.

Ние се нуждаем от силната храна на Словото да ни изгради и да ни оформи като съд, за да събираме в него манната. Израствай силен с храната, която е Неговото Слово, но развивай и глад към манната Му. Храната на Писаното слово ще ни изгради и ще ни приготви за това, което идва, но манната ще ни поддържа през всеки от идващите дни.

Думите, които са ти били говорени чрез светиите в залата на Съда, бяха манна от Него. Хората Му също са Неговата манна за света. Тя е хлябът на живота - живите слова, които Той говори на хората си всеки ден и които са изговорени чрез Неговите люде. Писанията са дадени и те не могат да бъдат вече променени. Те са котвата за нашите души. Книгата на Живота обаче все още се пише. Той пише нова глава в нея с всяка душа, която идва при Него“.

Победа или поражение

„Писанията са преобраз на Неговото обиталище, което Той изгражда всред хората Си. Те са свидетелство за начина, по който Господ е работил чрез мъже и жени, за да донесе тяхното изкупление. Неговите хора са съдовете за живота Му слово и са свидетели за света, че думите Му не са просто история, а все още са живи и дават живот. Ако искаш да знаеш думите Му, ти трябва да познаваш Словото и манната, която Той ти дава. Словото -това са Неговите вечни планове, които няма да се променят и които трябва да знаем, за да ходим в пътищата Му. Неговата манна ще ти дава сила всеки ден. Това е за да можем да имаме общение. Ако ходим в светлината, както Той Самият е в светлината, имаме общение един с друг“, каза орелът.

И продължи: „Много от посланиците Му дори не знаят, че са били употребени по този начин. Често те не знаят, че Бог говори чрез тях. Някои от тях, рядко разпознават гласа Му. Това трябва да се промени. Хората Му са призвани да бъдат едно с Него във всичко, което прави, но малцина успяват дори само да разпознаят гласа Му. И затова рядко Го следват по пътя, по който ги води. Сега Той иска всичките Му хора да знаят кога говори чрез тях или на тях.

Също както сигурната връзка между генерала и войниците му може да определи изхода от битката, силата на общуването между Исус и Неговите хора ще определи тяхната победа или поражение в идващите дни.

Сега Той приготвя много посланици. Те също и ще учат хората Му да познават гласа Му и пътищата Му. Трябва да приемаш посланиците Му, също както приемаш и самия Господ. Трябва да им помагаш по техния път. Успехът на служението им пък ще определи издигането или падението на мнозина“.

За момент си помислих, че ако Бог ги изпраща, със сигурност те не биха имали нужда от моята помощ. Това накара орела, който можеше да разбира мислите ми, да направи остра забележка.

„Не се заблуждавай! Много от хората Му падат поради тази заблуда! Той може да направи всичко и Сам, но е избрал да го извърши чрез нас. Ние сме Неговото снабдяване един за друг. Той изпрати Утешителя да живее в Неговите хора, следователно Той възнамерява хората Му да си помагат един на друг. Никога не го

забравяй. Ето защо Той ни дава манната чрез хора. Замислил е всичко така, че да обичаме първо Него, но и да се обичаме един друг. Ние се нуждаем от Него над всичко останало, но имаме нужда също и един от друг. По този начин винаги биваме смирени, за да може Той да ни довери своята благодат и сила“.

„Съжалиявам“ - отговорих аз. „Знам всичко това, но понякога го забравям“.

„Времето, в което си го забравял, е струвало повече, отколкото ти е нужно да разбереш засега, но да забравиш това в бъдеще ще ти струва по-скъпо, отколкото можеш да понесеш. Ние се нуждаем от Бог повече от всичко друго, но също имаме нужда и от хората Му. В тях ще намерим Утешителя, Този, Който ни открива всяка истина, и Този, Който ще ни води към Сина.

Сега Той изпраща посланиците си. Някои ще бъдат стари и мъдри. Други - млади и ще имат малко опит, но ще познават гласа Му. Врагът също ще изпраща свои посланици, за да посеят объркване. Това също е част от нашето обучение.

Някои ще бъдат подмамвани от посланиците на врага за кратко време, а други ще претърпят загуба заради тях, но тези, които обичат Бога и Неговата истина, няма да бъдат лъгани за дълго. Онези, които са били измамани за известно време, ще се поучат от това и после ще бъдат използвани, за да изобличават измамниците в идващото време. Най-заблудените в миналото ще станат едни от най-силните в истината, поради добитата мъдрост. Мъдри са тези, които познават гласа Му и да Го следват. Те няма лесно да се отклонят от Него отново. Не съди други заради миналото им, а по това какви са станали. Слабостта на тези, които са последвали Мъдростта, ще се обърне в сила. Никой не е по-силен и по-верен от онези, които познават гласа Му и Го следват.

Ние не трябва да спираме да насърчаваме хората Му да познаят Неговия глас. Трябва да предизвикваме пророците Му да конфронтират и да изобличават лъжепророците. Трябва да носим това послание до края. Ние сме изпратени, за да помогнем да се изградят връзките на комуникации с тези, които ще бъдат войниците Му в предстоящата голяма битка. Всички Негови хора трябва да познават гласа Му. Скоро ще дойде време, когато вярващите, които не познават гласа Му, ще бъдат подмамани от тъмнината. Разпознаващите Господния глас, няма да бъдат измамени“.

Докато орелът говореше, думите му продължаваха да ме очистват, също както идваха и в присъствието на Мъдростта. Не можех да Го видя, но знаех, че беше там и че Той беше този, който ми говореше. Въпреки че не можех да виждам ясно на това място, много добре разбирах казаното в ума си. Винаги съм мислел, че имам слаба памет, но сега аз можех да запомня всяка Негова дума, дори когато идваше чрез някой друг. Тогава разбрах, че това е силата на Святия Дух, Който ни напомня всичко. В Него да гледаш назад или напред във времето беше по-различно от това да гледам настоящето. Докато мислех за това, орелът продължи:

„Това място изглежда изоставено и мирише на мухъл, защото много малко свеж въздух влиза тук. Ти намери вратата и прекрачи прага ѝ. Същата врата, която те доведе на това място, сега може да те върне в залата на Христовото Съдилище. Какво получи там?“

„Мъдрост и разбиране“, отговорих аз.

„С една дума, ти получи благодат“ - каза орелът. „Тронът на съд е също и трон на благодат. Ти дързостно можеш да отидеш там по всяко време“.

Когато той изрече тези думи, аз се обърнах да видя вратата зад мен. Сега можех да забележа красотата ѝ, дори по-голяма от тази, която видях преди да вляза в залата на Съда. Отворих я и отново преминах през нея.

Г л а в а XIV – П р и з и в ъ т

Погледнах към Мъдростта, която ме обърна така, че отново можех да видя Голямата зала. Сепнах се, когато разпознах стоящи точно зад мен всички, които бях видял там преди. Дори изненадата ми се увеличи от това, че сега изглеждаха още по-славни.

„Не те са се променили“ - каза Мъдростта. „А ти. Очите ти са отворени повече, отколкото можеше да виждаш преди. Колкото по-ясно можеш да видиш Мен, толкова по-добре ще Ме виждаш в другите“.

Погледнах към апостол Павел. Изглеждаше по-величествено, отколкото може да се опише. Имаше толкова голяма власт и достойнство и беше пак така смирен, че най-незначителният човек или грешник би се чувствал напълно удобно, приближавайки се до него. Изпълни ме желание да бъда и аз такъв.

Погледнах другите и ги почувствах като най-близки приятели. Невъзможно е да опиша колко ги обичах и как разбирах, че и те ме обичат. И най-доброто приятелство на земята не можеше да се сравни с това, би било само бледа негова сянка. Тук нямаше никаква борба за власт. Всеки познаваше напълно другия и любовта бе източник на всяка мисъл. Вечността с това семейство щеше да бъде нещо по-добро от всичко, което си бях представял. Силно исках да ги взема всички с мен, но знаех, че те не могат да напуснат сегашното си обиталище.

Мъдростта отново отговори на мислите ми: *„Те ще бъдат с теб, както съм и аз. Спомни си, че те са големият облак от свидетели. Дори когато не ги виждаш, те ще са толкова близо до теб, колкото и сега. Всички, които са Ми служили от началото, са едно тяло и също ще бъдат с теб в това, което предстои да дойде, а аз ще бъда в теб“.*

Почудих се как нещо, което сме преживели във вечността, може да бъде по-добро от това, което можеше да се намери в залата на Съда. Съдът беше излагането на показ на всяка мисъл. Това не беше съд за наказание, а за свобода, ако не се опитваш да скриеш нещо. Свобода идваше от всичко, което беше осветено, така че имаше желание недостатъкът на всяко сърце да бъде изобличен. Любовта беше толкова голяма и аз знаех, че всичко щеше да бъде покрито и поправено.

„Всичко, което чувстваш в Моето присъствие, е истина“ - продължи Мъдростта. „Преживяната любов и близост с братята ти тук е реална. Вие всички сте едно в Мен и ще растете в тази любов, когато пораствате в Мен. Докато ти правиш това, любовта ще помогне на другите да влязат в свободата, в която ти влезе тук. Когато Моите хора днес по земята прегърнат истинските Ми съдби, ще ходят в свободата, която Ми дава възможност да докосна света с Моята любов.

Не желая да погине никой или да понесе загуба, когато идва тук. аз искам всички да съдят сами себе си, така че аз да не ги съдя. Ето защо Моите съдби скоро ще дойдат на земята. Те идват на все по-големи вълни, за да може светът да повярва и да се покае. Всеки звук на тръба ще бъде по-силен от предишния. Това е работата на Моите пратеници да помогнат на света да разбере свиренето на тръбите.

Помни, че тези, с които трябва да вървиш на земята, са също части на Моето Тяло. Те все още не са се прославили, но ти трябва да ги виждаш такива, за каквито са призвани, а не каквито са сега. Трябва да ги обичаш и да виждаш авторитета и благодатта в тях такива, каквито ги виждаш сега в тези хора тук. Помни, че тези, с които сега ходиш на земята, гледат на тебе така, както ти гледаш на тях. Трябва да се научиш да ги виждаш не според това как изглеждат, а според това кои ще станат.

Само тези, които живеят според Моите съдби и които пребъдват в Мен като

тяхна мъдрост, могат да видят Моята власт в другите. Въпреки това, недей да се стремиш да накараш хората да видят Моята власт в теб. Не се грижи за това дали другите те виждат какъвто си; стреми се да разпознаваш другите такива, каквито са и как да виждаш Мен в тях. Когато започнеш да мислиш за това как другите те виждат, ти губиш властта си. Когато властта стане твоя цел, ти ще започнеш да губиш истинската власт. Ти знаеш служението и властта, които съм ти дал; не карай хората да се обръщат към теб с името на позицията, която заемеш, а с твоето име. Тогава ще направя името ти по-велико от твоята позиция.

В Моето царство властта идва от това кой си, а не от титлата ти. Служението ти е твоята дейност, а не ранг. Тук рангът се придобива чрез смирение, служение и любов. Дякон, който обича много, е повече от апостол, който обича по-малко. На земята пророците могат да бъдат употребени да разтърсят нации, но тук те ще са познати по любовта си. Това също е твое призвание - да обичаш с Моята любов и да служиш с Моето сърце. Тогава ще бъдем едно“.

Г л а в а XV – П о к л о н е н и е в Д у х а

Докато слушах Мъдростта, не можех да допусна, че някой, дори от този голям облак свидетели, би пожелал власт и позиция в Неговото присъствие. Изглеждаше, като че ли с всеки миг, прекаран там, Той ставаше по-велик в слава и власт, но аз знаех, че видението ми за Него е все още ограничено. Също както вселената се разширява с бързи темпове и големината ѝ става необхватна, нашето откровение за Него също ще се разширява цяла вечност.

„Как биха могли обикновените човеци да Те изобразяват?“, попитах аз.

„Когато Моят Отец движи малкия Си пръст, цялата Вселена трепери. Да разтrese нациите с твоите думи няма да впечатли никого от живеещите тук. Но дори когато най-малкият от Моите братя на земята покаже любов, това носи радост в сърцето на Моя Отец. Когато дори в най-малката църква пеят на Отец с истинска любов в сърцата си, Той и цялото небе се заслушват. Отец знае, че не може да не Му се поклонят, когато виждат славата Му тук, но когато вярващите, които живеят в такава тъмнина и трудности, пеят с истински сърца към Него, това Го докосва повече от цялото множество на Небето.

Много пъти фалшивите ноти от земята са карали цялото небе да плаче от радост, виждайки Моя Отец докоснат. Имало е светии, опитващи се да изразят своето поклонение пред Него, и са Го разплаквали. Всеки път, когато виждам братята Ми да Го докосват с истинско поклонение, това прави болката и скръбта, която изтърпях на кръста, да изглежда малка цена за Мен. Нищо не ми носи повече радост от това да се покланяте на Моя Отец. Аз отидох на кръста, за да можете да Му се покланяте чрез Мен. Поклонението е това, в което вие, Отец и аз сме едно“.

При всичко, което току-що преживях, емоцията, идваща от Господ, докато говореше това, беше по-голяма от всяка друга, която някога съм преживявал. Той не се смееше, нито плачеше. Гласът Му беше сериозен, но това, което ми говореше за поклонението, идваше от големи дълбочини вътре в Него и едвам издържах. Знаех, че чувам за най-дълбоката любов на Божия Син - да види радостта на Баща Си. Истинското поклонение на преминалите през победни битки вярващи на земята, може да направи това, което нищо друго не би могло.

За пръв път поисках да напусна това място, въпреки славата му, просто за да вляза дори и в най-повърхностното църковно събрание на земята. Бях завладян от факта, че можем да докоснем Отец. Поклонението на човек от земята в тези тъмни времена означава повече от поклонението на милионите същества, които Го хвалят в небето. От земята ние можем да докоснем сърцето Му. Бях толкова завладян от това, че дори не разбрах, че съм паднал по лице. След това ме завладя нещо като дълбок сън.

Видях Отец. Милиони и милиони Му прислужваха. Славата Му беше толкова голяма и силата на Неговото присъствие - така велика, че почувствах цялата земя да изглежда като песъчинка пред Него. Слънцето беше като атом пред Него. Галактиките бяха като завеси около Неговото Същество. Мантията Му бе съставена от милиони, милиони живи звезди. Всичко в Неговото присъствие живееше - тронът, короната и скиптерът Му. Разбрах, че мога да стоя пред Него и никога да не престана да се удивлявам; нямаше по-висша цел във вселената от тази да Му се покланям.

Тогава Отец насочи вниманието Си към нещо. Цялото небе спря и започна да гледа. Той наблюдаваше кръста. Любовта на Сина към Неговия Отец, Го докоснаха толкова дълбоко, че Той започна да трепери. Тогава цялото небе и земя се разтресоха. Когато Отец затвори очите Си, небето и земята потъмняха. Вълнението на Отец бе толкова велико, че мислех, че няма да издържа на цялата тази сцена повече от един кратък миг.

След това се озовах на друго място, наблюдавайки служба на поклонение в малка църковна сграда. Както понякога се случва в пророческо преживяване, знаех всичко за всеки в тази разнебитена малка стая. Всички тук преживяваха сурови изпитания в живота си, но дори не мислеха за тях. Те не се молеха за нуждите си. Всички се опитваха да композират песни на благодарност към Господа. Бяха щастливи и радостта им беше искрена.

Видях цялото небе дълбоко развълнувано. Всички плачеха заради сълзите на Отец. Тази малка група привидно сломени и мъчещи се хора беше Го трогнала така дълбоко, че Той ридаеше. Това не бяха сълзи на болка, а на радост. Когато видях любовта Му към тези няколко поклонника, вече не можех да сдържам сълзите си.

Нищо, което съм преживявал, не ме беше завладявало толкова силно, колкото тази сцена. Да се покланям на Бога на земята сега беше по-желателно за мен от това да живея в цялата слава на небето. Разбрах, че ми бе дадено послание, способно да помогне на светиите в битките, които предстояха на земята, но сега това почти не значеше толкова много за мен, колкото да се опитам да им предам как бихме могли да докоснем Отец.

Истинското поклонение, дори от най-смирения вярващ на земята, може да накара небето да се радва и още повече - да докосва Отец. Затова ангелите биха предпочели да им бъде поверен един вярващ на земята, отколкото да имат власт над много галактики или звезди.

Видях Исус, стоящ до Отец, да наблюдава радостта Му, когато гледаше малкото молитвено събрание. Той се обърна и ми каза: *„Ето, затова отидох на кръста. Да зарадвам Моя Баща, дори само за един миг, би си заслужавало цената. Твоето поклонение може да Го накара да се радва всеки ден. Твоето поклонение, когато си в трудности, Го докосва дори повече от поклонението на небето. Тук, където славата Му се вижда, ангелите не могат да не се покланят. Когато се покланяте без да виждате славата Му във време на изпитания, това е поклонение с Дух и истина. Такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Не пропускай ползата от изпитанията си. Покланяй се на Отец не за това, което ще получиш, а за да Му доставиш радост. Ще имаш най-голямата сила, когато Му носиш радост, защото радостта на Господа е твоя сила“.*

Г л а в а XVI – Г р е х ъ т

След това се намерих отново до Мъдростта. Дълго време мълчахме, но аз не се нуждаех от думи, а просто да оставя душата си да се напои. Опитвах се да проумея мащабността на тази истина и реалност - да сме Божии поклонници. На Него, пред Когото слънцето бе като атом и галактиките - като малки песъчинки. И все пак Той слуша нашите молитви и ни се наслаждава постоянно, докато ни гледа, и бях сигурен, че често скърби за нас. Той беше много по-голям, отколкото човешки ум би могъл да предположи, но разбрах, че е и най-емоционалната Личност във вселената. Ние можем да развълнуваме Бога! Всяко човешко същество има силата да Му донесе радост или болка. Знаех това теологично, но сега го знаех по начин, който разбиваше привидната важност на всичко останало.

Нямаше как да обясня това с думи, но разбрах, че трябва да прекарвам времето си на земята в поклонение към Него. Това беше като ново откровение! Аз наистина можех да накарам Бог да се радва! Можех да зарадвам Исус! Разбрах какво Бог беше имал предвид, когато каза, че за това е отишъл на кръста. Заслужава си да направиш всякаква жертва само и само да трогнеш сърцето Му дори за кратък миг. Не искам да пропилявам никакво време, след като разбрах, че мога да го прекарвам в поклонение. Освен това беше очевидно, че колкото по-голямо е изпитанието, през време на което идваше поклонението, толкова повече то докосваше Отец. Това ме караше да искам да съм в изпитания, за да мога да Му се покланям, преминавайки през тях.

В същото време се почувствах като Йов, когато каза, че макар и да е познавал Бога само чрез чуването на ухото, когато Го видя, се покая в пръст и пепел. Бях като Филип, който бе с Исус толкова много време и пак не разбра, че вижда Отец чрез Него. Колко поразителна трябва да е нашата глупост за ангелите! Тогава Мъдростта заговори отново:

„Помни потенциала дори на един от най-малките Вярващи, които трогват сърцето на Отец. Бих отишъл на кръста дори само за един от тях. Аз също усещам вашата болка. Познавам изпитанията ви. Усещам болката и радостта на всяка душа. Ето защо Аз все още ходатайствам постоянно за всички вас. Ще дойде време, когато всяка сълза ще бъде изтрита. Време, в което ще има само радост, но дотогава болката ще бъде използвана. Не пропускайте изпитанията си. Вашето най-ценно поклонение и най-голямо изразяване на вярата ви, и това Ни е угодно, ще дойдат точно сред изпитанията ви.

Трябва да Ме видиш в своето Си сърце, както и в другите. Да ме разпознаеш в големите и в малките. Също както ти се явявах във всеки един от тези, които сега стоят пред теб, така ще дойда и чрез различни хора. Ще идвам при различни обстоятелства. Твоята най-голяма цел е да Ме разпознаеш, да чуеш гласа Ми и да Ме следваш“.

Когато се обърнах да видя Мъдростта, тя не беше вече там. Погледнах наоколо. Можех да усетя Господа навсякъде, но не Го виждах. Тогава се обърнах към свидетелите, които стояха пред мен. Той беше там. Не можех да Го видя, но по един дълбок начин, който знаех отпреди, Той беше във всеки от тях. Когато Реформаторът започна да говори, разпознах гласа на Мъдростта, също когато ми говореше директно.

„Той винаги е бил в нас. Той е и в теб. Той е в тези, при които трябва да се върнеш. От време на време Господ ще ти се изявява отново, но трябва да знаеш, че когато не Го виждаш така, както е сега, ще можеш да Го разпознаваш по-добре там,

където Той живее - в Своите хора. Той е Мъдрост. Той знае как, кога и чрез кого да ти говори. Тези, чрез които прави това, са част от посланието. Спомни си какво каза Той, когато плачеше за Ерусалим: „Отсега нататък няма да Ме видите, докато не кажете: Благословен, който иде в Господното име“. Няма да Го видиш, докато не Го разпознаеш в тези, които Той праща при теб“.

„Лесно ми е да Го видя и чуя в теб“ - отговорих аз, „но ми е трудно да Го чуя в хора по земята, които не са прославени“.

„Не е казано, че ще бъде лесно там“ - отговори Анжело. „Да Го търсят е призивът на царете, които ще царуват с Него. Тези, които обичат Него и истината, ще Го търсят повече от най-големите съкровища“.

Завладян от Него

„Най-големият призив е да бъдеш завладян от Него“, каза един човек, когото не познавах, докато не пристъпи напред да ми се представи. Бях шокиран, че този човек е в компанията на светиите. Той беше голям завоевател, но аз винаги съм вярвал, че е причинил повече вреди на името Христово, отколкото всеки друг.

„Аз също намерих благодатта на кръста преди края си“ - каза той. – „Ти не се връщаш сега само за да завладяваш заради името Му, а за да бъдеш завладян от Него. Ако се посветиш в това да Му се предаваш, Той ще те използва да завладяваш за Него. Истинското завоевание е да плениш сърцата на хората с истина, която ги освобождава. Онези, които Го следват по-близо, ще бъдат използвани да завладяват най-много. Те ще бъдат най-великите царе на земята и рядко ще осъзнават, че са завладели нещо. Няма да виждат какво са постигнали, докато не дойдат тук. Онези, които трупат големи съкровища на земята - дори съкровища, които могат да бъдат считани за духовни - ще имат малко тук“.

„На земята не можете да измерите вечните богатства“ - каза Павел. „Когато умрях, всичко, на което бях посветил живота си на земята, беше вече погинало. Църквите, заради които живях и служих, за да ги издигна, отстъпиха, дори някои от най-близките ми приятели се обърнаха против мен. През последните дни чувствах, че съм се провалил“.

„Да, но дори аз считам Павел за духовен баща“ - продължи великият завоевател, „също както и повечето от нас, които са тук. Болшинството от тези, които ще преминат през последната, голямата битка, ще бъдат победители, защото той беше верен да стои за истината. Вие няма да можете да измерите точно истинския духовен плод, докато сте на земята. Можете да познаете вашия истински успех по това, колко ясно виждате Бога, колко по-добре чувате гласа Му и колко обичате братята“.

Тогава Павел каза:

„Месеци преди екзекуцията ми се чувствах като провалил се. В самия й ден обаче си спомних за Стефан, когото видях да умира в краката ми години преди това. Споменът за светлината, която беше върху лицето му в оня ден, ме е крепял през многото изпитания. Винаги съм мислил, че той е умрял и за мен, за да видя истинската светлина. Знаех, че ако умра като Стефан, тогава дори ако всичко останало, което съм направил, е било напразно, това би ми дало сигурност, че животът ми не е отишъл на вятъра. Бях дълбоко благодарен, че наистина умирам за Евангелието, дори да не изглеждаше, че служението ми е допринесло особено много.“

Когато върху мен дойде откровението за това, дойде и благодатта и моят последен ден на земята беше най-прекрасният от всички. Тогава разбрах, че докато живеех и искрено опитвах да умирам всеки ден за моите желания, за да служа на Евангелието, всеки път, когато се отричах от себе си, бяха засявани вечни семена,

въпреки че не можех да ги видя в областта на земното време. Сега, когато съм тук, разбирам, че това е вярно. Ти не трябва да съдиш по плода, който виждаш на земята, но прави това, което трябва, само заради това, че е правилно.

Но по-важно от това да се стараеш да принасяш плод, е да познаваш Бога. Ако Го търсиш, винаги ще Го намираш. Той винаги е близо до тези, които се приближават към Него. Мнозина искат присъствието Му, но не се приближават. Нужно е нещо повече от това да Го *искаш*. Трябва да Го *търсиш*. Това е част от призванието ти. Няма по-висша цел. Победата ти ще може да се оцени според търсенето ти. Ти можеш да бъдеш толкова близо до Него, колкото сам пожелаеш. Твоята победа в живота ще бъде толкова голяма, колкото е голямо желанието ти за Него“.

Тогава Павел издигна ръката си и ме посочи: „Много ти е било дадено, много и ще се изисква от теб. Дори ако заровиш част от талантите си, пак ще постигнеш повече от други хора, но ще си се провалил в поръчението, което ти е поверено. Никога не трябва да се мериш с другите, а продължавай напред, търси повече от Него и независимо от цялата слава, която ще ти бъде разкривана, никога не сваляй мантията!“

Сеене и жънене

Погледнах към мантията на смирението, към която сочеше. В цялата слава, която сега виждах, тя изглеждаше още по-невзрачна. Бях ужасен от това. Отгърнах я, за да видя облеклото си, което сега беше по-блестящо от преди. То така сияеше, че колкото повече го откривах, толкова групата пред мен избледняваше поради блясъка. Почувствах обаче как притеснението ми намаля при светлината на облеклото. Тогава реших да сваля мантията напълно, за да не бъда отблъскващ в присъствието на толкова много слава.

Настана тишина. Замлъкнах за няколко секунди. Не виждах нищо поради светлината на облеклото ми. Не разбирах защо също не чувам нищо. Тогава извиках към Мъдростта.

„Облечи си мантията“, чух Го да казва. Направих го и започнах отново да виждам макар и смътно очертанията на Голямата зала.

„Господи, какво стана? Защо всичко е отново така смътно?“

„Ти не можеш да Видиш нищо тук, без да носиш мантията“.

„Но сега е върху мен и все още не виждам много добре“, възразих аз, чувствайки ужасно отчаяние.

„Всеки път, когато свалиш смирението си, ще бъдеш заслепен за истинската светлина и ще ти отнеме известно време, докато започнеш да виждаш отново“.

Въпреки че започвах отново да различавам славата наоколо, това беше нищо в сравнение с преди. Зрението ми се възвръщаше, но много, много бавно. Беше мъчително.

„Къде е Павел?“ - попитах аз. „Знам, че той щеше да ми каже нещо много важно“.

„Когато ти свали мантията, всички, които бяха тук, си тръгнаха“.

„Защо? Защо ще си тръгват само заради това, че съм си съблякъл мантията? Просто бях притеснен от вида си. От това ли се обидиха?“

„Не, те не се обидиха. Те знаеха, че ти не можеш да Ме видиш или чуеш чрез тях без мантията, така че се прибраха по домовете си“.

Наскърбих се повече от всякога. „Господи, знам, че това, което щяха да ми кажат, беше много важно. Ще се върнат ли?“

„Вярно е, че изпусна едно важно откровение, като свали мантията си. То щеше да ти помогне, но ако си научиш урока и никога не я сваляш отново, особено поради

причината, поради която сега го направи, тогава ще си научил още един важен урок“.

„Господи, мисля, че научих този урок. Не помня някога да съм се чувствал така зле. Не може ли те да се върнат сега и да споделят това, което имаха за мен?“, умолявах аз.

„Всяка истина и всяка мъдрост идват от Мен. Аз говоря чрез хора, защото хората, които употребявам, са част от посланието. Докато ти стоиш смирен и облечен с мантията, Аз мога да ти говоря в слава. Когато я свалиш, ставаши духовно сляп и глух. Винаги ще ти говоря, ако ме призовеш, но ще трябва да променя начина, по който ще правя това.

Целта Ми не е да те накажа, а да ти помогна да възстановиш зрението си по-бързо. Аз ще ти дам посланието, което имах за теб, чрез тези свидетели, но сега трябва да ти бъде дадено чрез враговете ти. Това ще дойде с изпитания и ще се наложи да се поклониш много ниско, за да го получиш. Това е единственият начин, по който можеш да си възвърнеш зрението толкова по-бързо, колкото е необходимо. Трябва да виждаш това, което предстои да дойде“.

Съкрушаване

Мъката, която чувствах, бе почти непоносима. Разбрах, че това, което можех да получа по един славен начин, сега щеше да дойде чрез големи изпитания, но дори по-лошо от това беше фактът, че голямата слава, която видях само преди няколко минути, сега беше толкова неясна.

„Господи, съжалявам за това, което направих. Сега знам колко сгреших. Болката едва се издържа. Няма ли начин да ми бъде простено и да получа обратно зрението си? Не изглежда справедливо един момент на гордост да бъде толкова опустошаващ“, умолявах аз.

„Простено ти е. Нищо няма да ти се направи като наказание. Аз платих цената за този грях, както и за всички останали. Ти живееш чрез благодатта Ми. Не поради закона за праведността. Поради Моята благодат има последствия заради греха. Ти трябва да жънеш това, което си посял, иначе не бих могъл да ти поверя властта Си. Когато сатана направи първата си стъпка към гордостта, множествата от ангели, които му бях дал, паднаха заедно с него. Когато Адам съгреши, много други също щяха да пострададат. За тези, на които давам такава власт, има и съответната отговорност. Не може да има истинска власт без отговорност. Отговорност означава, че други ще страдат, ако ти се отклониш. Грешките си имат последствия.

Колкото повече власт ти е дадена, толкова повече можеш да помогнеш или да нараниш други със своите действия. Да премахнеш последствията им би означавало да премахнеш истинската власт. Ти си част от новото създание, което е много по-велико от първото. Призованите да управляват с Мен, имат най-голямата отговорност от всички. Те са призвани на по-висока позиция от тази, която сатана имаше. Той беше велик ангел, но не беше син. Вие сте призвани да бъдете сънаследници с Мен. Целият ви живот на изпитания и откровения е с цел да ви научи на отговорността, свързана с властта.

За всеки урок, който трябва да научиш, има лесен и труден начин. Можеш да смириш себе си, да паднеш на Канарата и да се строшиш или скалата да падне върху теб и да те смаже. И в двата случая крайният резултат ще бъде съкрушаване и смирение. Гордостта бе причината за първото отпадане от благодатта, а също и за много от паденията от тогава насам. Тя винаги води до трагедия, тъмнина и страдания. За твое добро и за тези, на които си призван да служиш чрез власт, Аз

няма да направя компромис с това да те дисциплинирам, като те уча, че това, което сееш, него и ще пожънеш.

Адония се хвалеше, че баща му цар Давид не го дисциплинира. Соломон се оплакваше, че не му се е разминавало, без баща му да го е наказвал. Въпреки че Соломон мислеше, че не е бил възпитаван справедливо, Давид не беше несправедлив. Той знаеше, че Соломон е призван за цар. Тези, които биват най-много дисциплинирани, са именно призваните да ходят в по-голяма власт.

Ти ослепя, защото излезе от смирението и започна да ходиш в гордост. Смиреният не може да бъде смутен и притеснен. Когато започнеш да се чувстваш по този начин, това е, защото си се възгордял. Нека притесненията ти бъдат предупреждение, че си отстъпил от Мъдростта. Никога не позволявай на притеснения да контролират действията ти. Ако го направя, ще паднеш дори по-надолу. Научи се да използваш всяка възможност да се смиряваш, знаейки, че тогава аз ще мога да ти поверя повече власт.

Не се хвали със силата си, а с немоцта си. Ако говориш открито повече за своите недостатъци, с цел да помогнеш на другите, аз ще мога още по-открито да изявя победите ти, защото всеки, който издига себе си, ще се смири, и който смирява себе си, ще бъде издигнат“.

Знаех, че всичко, което казва, е истина. Проповядвал съм същите послания много пъти. Помислих за това как Павел предупреди Тимотей да внимава на собствените си поучения и разбрах, че аз имам нужда от моите послания повече от онези, на които съм ги проповядвал. Сега бях по-засрамен от светещото си облекло, отколкото от мантията на смирението. Дори я дръпнах повече, за да скрия облеклото. Когато го направих, очите ми се проясниха и зрението ми се увеличи и стана по-добро, въпреки че не беше като преди.

Обърнах се да видя вратата. Страхувах се да се върна през нея, поне докато не получех зрението си обратно.

„Трябва да тръгваш сега“, каза Мъдростта.

„Какво има от другата страна?“, попитах аз.

„Твоето призвание“, отговори Господ.

Знаех, че трябва да тръгна. Все още много съжалявах, че не можех да вляза през вратата отново със зрението, което имах преди, защото вече знаех колко е тъмно отатък. Ще бъда дори по-зависим от другите за известно време“, помислих аз и се доверих на Господа, а не на собственото си зрение. Веднага очите ми станаха по-силни. Искях да погледна още веднъж към Голямата зала, за да видя дали зрението ми е така добро, колкото беше, но реших да не го правя. Сметнах, че е по-добре сега да не поглеждам назад. Тогава Мъдростта се появи до мен, почти толкова блестяща, колкото и преди. Очите ми се приспособиха към светлината много бързо и сега можех да Го видя. Той не каза нищо, но дори само присъствието Му ми вдъхваше кураж. Все още чувствах угризения, че не бях чул цялото послание, което щях да получа от облака свидетели.

„Ако угризението се превърне в решителност, изпитанието ще бъде много по-лесно. Тогава, когато твоите врагове издигат себе си над теб, ти ще растеш още повече във власт, за да надделееш над тях“.

Когато погледнах назад към вратата, се учудих. Видях толкова неща върху нея, че за момент си помислих, че е друга врата. Изглежда, че беше станала по-красива и нямаше друга подобна дори и в тази област. Имаше титли, написани с най-прекрасен златен и сребърен шрифт. Имаше красиви скъпоценни камъни, които не познавах, но бе толкова завладяващо, че ми беше трудно да отвърна поглед от тях. Те бяха живи. Тогава осъзнах, че цялата врата беше жива.

Призивът

Докато гледах към нея, Мъдростта сложи ръка на рамото ми и каза: „Това е вратата на Моя дом“. Когато каза това, веднага разбрах, че привличането, което чувствах към тази врата, беше същото, което изпитвах, когато гледах към самия Него. Някак си вратата беше Той. Как можеше нещо толкова красиво да е изглеждало така обикновено и непривлекателно преди, питах се аз. Господ отговори на неизречения ми въпрос.

„Не можеш да видиш дома Ми, докато не видиш Мен в хората Ми. Когато започна наистина да Ме чуваш чрез Моите хора, преди да си беше свалил мантията, очите ти започнаха да се отварят и можеше да видиш дома Ми такъв, какъвто е. Има много повече слава, отколкото може да бъде видяна сега. Това е вратата, но има и още. Когато се върнеш в областта на твоето време, това е, което трябва да търсиш. Това е, към което трябва да водиш хората Ми и за което трябва да помагаш да се построи - Моят дом“.

Докато ръката на Мъдростта беше още върху мен, тръгнах към вратата. Тя не се отвори аз преминах направо през нея. Не вярвам да има човешки език, който да може да опише какво почувствах, когато се намерих оттатък. Само за миг видях славата на всички времена. Земята и Небето бяха едно. Видях множества ангели и хора, по-славни от ангелите. Всички те бяха слуги в Неговия дом.

Бях разбрал призива. Въпреки че бях преминал през толкова много неща, знаех че битката ми тепърва предстои.